

Προβληματισμοί

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

HELLENIC INSTITUTE for STRATEGIC STUDIES

Τεύχος **110**^{ον}

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ-ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2022

Πατησίων 88, 104 34 Αθήναι

Ευρώ 0,01

Άρθρα

***Ανατροπή της παγκόσμιας ισορροπίας ισχύος.**

Αντι-Σταυροφορίες, Ημισεληνοφορίες

Του κ. Παναγιώτη Καραφωτιά

***Το καταστατικό του Σωματείου παραβιάζει το νόμο**

και τους όρους της Συμφωνίας των Πρεσπών

Της κ. Βασιλικής Θάνου-Χριστοφίλου,

***Ο Μακεδονικός αγώνας παραμένει επίκαιρος με νέα νοήματα. Σαν σήμερα στην Ιστορία ο θάνατος του Παύλου Μελά**

Του κ. Κωνσταντίνου Χολέβα

***Η Επιτήδεια Επικίνδυνη Τουρκία, οι Επιδιώξεις και η Αντιμετώπισή της**

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννη Μπαλτζώη

***Τουρκική και η Γαύδος λόγω Μπαρμπαρόσα!**

Του Αντιναυάρχου ε.α. Ηρακλή Καλογεράκη ΠΝ

***Οργανισμός Τουρκογενών Κρατών**

Του κ. Μάρκου Τρούλη

***Πότε και γιατί θα μπορούσε ο Ερντογάν να επιτεθεί στην Ελλάδα**

Του κ. Michael Rubin

***Το “δόγμα των δύομισυ πολέμων”, οι Κούρδοι και οι τουρκικές έρευνες στο Λιβυκό**

Του κ. Σταύρου Αυγερόυ

***Να Καλλιεργηθεί Στρατηγική Αντίληψη για την Ασφάλεια**

Του Αντιστρατήγου ε.α. Φοίβου Κλόκκαρη

***Τι προβλέπουν οι Συνθήκες για την άμυνα των νησιών**

Του καθηγητού κ. Αγγέλου Μ. Συρίγου

***Η Αμυντική Συμφωνία Ελλάδας-Γαλλίας: Μια αποτίμηση**

Του Αντισυνταγματάρχου (ΠΖ) Γεωργίου Κουκάκη

***Είναι το Auftragstaktik η αιτία των ουκρανικών νικών;**

Του καθηγητού κ. Κωνσταντίνου Γρίβα

***Τα νέα σμήνη drone του Ισραήλ μπορούν να κινήσουν εχθρούς σε αστική μάχη**

Του Seth J. Frantzman

***Ιδιότητα και ρατσισμός στις “αντιρατσιστικές” ΜΚΟ**

Του καθηγητού κ. Κωνσταντίνου Γρίβα

***Παλαιστινιακό Ζήτημα.**

Είναι εφικτή η λύση των δύο κρατών στην Παλαιστίνη;

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Μπαλτζώη

***Η Αποικιοκρατική Πολιτική των Βρετανών προκάλεσε τον θάνατο 100 εκατομμυρίων Ινδών σε 40 χρόνια.**

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννη Αθ. Μπαλτζώη

***Πρόσφατη Μονομερής Οριοθέτηση ΑΟΖ Αιγύπτου-Λιβύης με το ΠΔ 595/22 της Αιγύπτου**

Του κ. Λεοντίου Πορτοκαλάκη

***Έρευνα Υδρογονανθράκων στην Ελλάδα, ξανά Ελπίδες και Ρεαλισμός**

Του κ. Λεοντίου Πορτοκαλάκη

***Το Φόρουμ των Δελφών στο Μαντείο των Βρυξελλών**

Του κ. Αλεξάνδρου Π. Μαλλιά

***Η Ευρώπη σε περιδίγιση**

Του κ. Δημητρίου Ζακοντίνου

Συνεντεύξεις

***Αυτές είναι οι ανάγκες των Ενόπλων Δυνάμεων σήμερα**

Ο Αντιστράτηγος ε.α. Ιπποκράτης Δασκαλάκης στο Armyvoice.gr

Δοκίμια

***Περί καθησυχαστικών και ανησυχούντων**

Του Υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

Επισκοπήσεις

***Με μια Ματιά η Ελλάδα και ο Γόσμος**

Του Αντιστρατήγου ε.α. Χρήστου Μουστάκη

Επιτίμου Αρχηγού 1ης Στρατιάς

Οι Προβληματισμοί του Εκδότη

Αγαπητά μέλη και φίλοι

Οι τελευταίοι Προβληματισμοί του έτους 2022, του Δ' Τριμήνου, συνεχίζουν στην ανάλυση των πιο κρίσιμων θεμάτων, που συνεχίζουν να κυριαρχούν σε παγκόσμιο, αλλά και σε εθνικό επίπεδο. Πόλεμος λοιπόν πραγματικός στην Ουκρανία και πόλεμος υβριδικός, πολιτικός, διπλωματικός της Τουρκίας κατά της Ελλάδος.

Ξεκινάμε με τα εθνικά μας θέματα, που φαίνεται να συνεχίζουν από εκεί που σταματήσαμε στο προηγούμενο τρίμηνο και μάλιστα να είναι πλέον πιο απαξιώτικα και πιο απειλητικά. Τον τόνο, δίδει ο ίδιος ο πρόεδρος της Τουρκίας Ερντογάν, ο οποίος σε κάθε ευκαιρία δεν διστάζει να απειλεί την Ελλάδα, με τους στίχους ενός τουρκικού λαϊκού τραγουδιού «Θα έλθουμε μια νύχτα ξαφνικά». Το αφήγημα αυτό του τούρκου προέδρου, έχει γίνει «σλόγκαν» στα δηλώσεις κάθε τούρκου αξιωματούχου και σε έναν άτυπο διαγωνισμό ποιος θα απειλήσει και ποιος θα το χρησιμοποιήσει περισσότερο. Όταν μάλιστα ρωτήθηκε ο πρόεδρος Ερντογάν, τόσο σε επίσκεψή του στην Σερβία, όσο και κατά την συμμετοχή του στην συνδιάσκεψη των G20 στην Ινδονησία, αν εννοεί στρατιωτική εισβολή κατά της Ελλάδος, το επιβεβαίωσε emphaticά και διευκρίνισε ότι αν η «προκλητική και παραβατική Ελλάδα», δεν βάλει μυαλό τότε η Τουρκία θα κάνει αυτό που πρέπει στα νησιά του Αν. Αιγαίου που «παράνομως» κατελήφθησαν από την Ελλάδα. Το πότε δεν το διευκρινίζει, σκοπό όμως έχει η αντιστροφή της πραγματικότητας. Βέβαια ο ΥΠΕΞ κ. Τσαβούσογλου με νέο αφήγημα για τα νησιά, ερμηνεύει «αλα Τούρκα» τις Συνθήκες Αωζάνης και Παρισίων, ισχυριζόμενος ψευδώς, ότι τα «νησιά δόθηκαν στην Ελλάδα, με τον όρο να είναι πλήρως αποστρατικοποιημένα», αλλιώς η Ελλάδα χάνει την κυριότητά τους, χωρίς να αναφέρει σε ποίο άρθρο γράφεται αυτό στις συνθήκες!!

Και εκεί που ο παραλογισμός, αρχίζει να γίνεται επικίνδυνος, αμέσως μετά μία δοκιμαστική εκτόξευση τουρκικού βαλλιστικού πυραύλου, του “Taşfun”, με μια νέα δήλωση του προέδρου Ερντογάν, εκείνος μας το διευκρινίζει, ότι ο πύραυλος μπορεί να προσβάλλει οιοδήποτε μέρος της Ελλάδος και, ότι ακόμη και η Αθήνα αποτελεί στόχο, λες και η Ελλάδα είναι ανοχύρωτη χώρα και δεν έχει, (που έχει καλύτερο Α/Α σύστημα από την Τουρκία) να τον αντιμετωπίσει. Και έτσι πορενόμαστε στο τελευταίο τρίμηνο του 2022, με τα τουρκικά κανάλια να κάνουν κάθε βράδυ πάρτυ με απόστρατους Αξιωματικούς και καθηγητές οι οποίοι συναγωνίζονται με τις προβλέψεις τους στο ποία νησιά, πώς και πότε θα τα κτυπήσουν και θα τα πάρουν!! Και αντί η Ελλάδα να καταγγείλει την Τουρκία σε Ε.Ε. ΝΑΤΟ και ΣΑ/ΟΗΕ, για απειλή πολέμου και να ζητήσει την παρέμβασή των, αντιδρά με μία ανοίκεια και αδόκιμη μέθοδο βαπτισμένη ως «στρατηγική ψυχραιμία».

Τέλος να αναφερθούμε και στην νέα συμφωνία (MOU), μεταξύ Τουρκίας και «παράνομης» κυβέρνησης της Τρίπολης, αφού έληξε η θητεία της, για παραχώρηση δικαιωμάτων εξερεύνησης και εκμετάλλευσης ενεργειακών κοιτασμάτων της ΑΟΖ της Λιβύης στα πλαίσια της ανυπόστατης συμφωνίας του 2019. Και η σωστή αντίδραση της Ελλάδος, με την εντολή έναρξης ερευνών

και εν συνεχεία εκμεταλλεύσεως περιοχών ΝΑ και Αντικά της Κρήτης, στην αμερικανική εταιρεία EXXON MOBIL.

Σε ό,τι αφορά στον πόλεμο στην Ουκρανία, η κατάσταση επιδεινώνεται ραγδαία. Μετά την αποχώρηση των Ρώσων από την Χερσόνα, οι μάχες επικεντρώνονται στην περιοχή του Ντομπάς, περίξ της στρατηγικής σημασίας πόλης Μπακμούτ, όπου γίνεται μια ανηλεής σφαγή, με χιλιάδες απώλειες εκατέρωθεν και την αργή προέλαση των ρωσικών δυνάμεων. Ήδη 150.000 Ρώσοι επίστρατοι έχουν αρχίσει να ενσωματώνονται στις μάχες Μονάδες και εκτιμάται, ότι αν ενσωματωθούν και οι υπόλοιποι, τότε οι εξελίξεις θα είναι καθοριστικές στο πεδίο. Οι Ουκρανοί αντιστέκονται και μάλιστα έχουν πραγματοποιήσει κτυπήματα με Drones σε τρεις αεροπορικές βάσεις, στο εσωτερικό της Ρωσίας ιδίως εκεί που σταθμεύουν Α/Φ στρατηγικού βομβαρδισμού, τα θηριώδη Tu-160 (Blackjack) και Tu-95 (Bear). Οι Ρώσοι αντέδρασαν με καταγισμό βαλλιστικών πυραύλων και Drones, κατά της ουκρανικής επικράτειας, καταστρέφοντας συστηματικά τις ουκρανικές πολιτικές δομές ενέργειας, ύδατος, καθώς και γέφυρες, αποθήκες κλπ. με αποτέλεσμα η Ουκρανία να απολέσει το 55% της ενεργειακής της υποδομής με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί σοβαρή ανθρωπιστική κρίση, ιδιαίτερα λόγω του ψύχους που επικρατεί. Από την άλλη υπάρχει και το λεγόμενο ουκρανικό παράδοξο. Από την μια ΗΠΑ και Ρωσία έχουν αρχίσει να έχουν μυστικές συνομιλίες για την εύρεση μιας φόρμουλας και την έναρξη ειρηνευτικών συνομιλιών και από την άλλη η ουκρανική ηγεσία να θέτει ανεφάρμοστους και αδύνατον να γίνουν αποδεκτοί όρους, υπαγορεύοντας τους σαν να είναι ο τελικός νικητής. Δηλαδή για την έναρξη συνομιλιών, απαιτούν να φύγουν από κάθε σπιθαμή εδάφους της Ουκρανίας οι Ρώσοι και να επανέλθουν πλήρως στα σύνορα του 1991, τους οποίους όρους οι Ρώσοι απέρριψαν αμέσως.

Η στάση των Ουκρανών, άρα και η συνέχιση του πολέμου, ενισχύεται από τις δηλώσεις τόσο της Ε.Ε., όσο και της ηγεσίας των ΗΠΑ, ότι θα συνεχίσουν να ενισχύουν με οπλικά συστήματα την Ουκρανία, μέχρι της τελικής νίκης, αφήνοντας να εννοηθεί ότι θα χορηγηθούν ακόμη και Α/Α πυραυλικά συστήματα Patriot!! Δηλαδή, από την μια, εν κρυπτώ συνομιλίες μεταξύ των δύο υπερδυνάμεων και από την άλλη, ενίσχυση στρατιωτικά και οικονομικά με δεκάδες δισεκατομμύρια της Ουκρανίας για την συνέχιση του πολέμου. Και οι Ρώσοι, ετοιμάζονται, για την μεγάλη και ίσως τελική αντεπίθεση τον Ιανουάριο του 2023, όπου θα κριθούν τα πάντα, όπως δήλωσε προσφάτως και ο Ουκρανός Αρχηγός Επιτελείου στρατηγός Ζαλούσι, σε συνέντευξή του.

Η απόλυτη παράνοια συνεχίζεται.

Δεκέμβριος 2022.

Αντγος (ε.α.) Ιωάννης Αθ. Μπαλτζώης,
M.Sc. στην Γεωπολιτική από το ΕΚΠΑ
Πρόεδρος ΕΛΙΣΜΕ

Ιδιοκτήτης: ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ. ΚΩΔΙΚΟΣ 016037
Εκδότης-Διευθυντής: Ιωάννης Μπαλτζώης
Υπεύθυνος Συντάξεως: Κ. Αργυρόπουλος
Υπεύθυνος Τεχνικής Υποστηρίξεως: Α. Τόσιος
Συντ/κή Ομάδα: Ε. Τέμπος, Δ. Ηλιόπουλος
DTP-Καλλιτεχνικά: Κ. Αργυρόπουλος
Εκτύπωση: ΠΡΩΤΟΠΑΠΑ Α.Ε. Τηλ: 2105743410

51509031V

Γραφεία: 28ης Οκτωβρίου 88
TK 104 34 Αθήνα
Τηλέφωνο: 210 8211025
Fax: 210 8211056
E-mail: elisme@elisme.gr
Διαδίκτυο: www.elisme.gr

Ανατροπή της παγκόσμιας ισορροπίας ισχύος. Αντι-Σταυροφορίες, Ημισεληνοφορίες

Του κ. Παναγιώτη Καραφωτιά*

Εισαγωγικά, επιγραμματικά, οι διεθνείς σχέσεις μοιάζουν με σεισμογενείς περιοχές όπου κανείς δεν μπορεί με βεβαιότητα να προβλέψει που και πότε θα υπάρξει κάποια σεισμογενής έξαρση. Και η ισχύς μοιάζει με τον άνεμο που όταν βρει κενό σπεύδει να το καλύψει. Σε συνδυασμό με τα παραπάνω, τα κράτη, ιδιαίτερα τα ισχυρά, ανέκαθεν πάσχιζαν να προβλέψουν που και πότε θα υπάρξουν «σεισμικά» πολιτικά κ.ά. φαινόμενα καθώς και κενά εξουσίας ώστε να παρέμβουν ή επέμβουν με όποιο τρόπο για να εξασφαλίσουν τα «εθνικά» τους συμφέροντα, ασχέτως αν τούτο συνεπαγόταν πλήγμα στα εθνικά συμφέροντα άλλων.

Κάποιες φορές το πετύχαιναν, άλλοτε όχι, και οι κρίσεις και συγκρούσεις συνεχίζονταν. Ορισμένες δε Δυνάμεις, παρασυρόμενες από την αλαζονεία της εξουσίας, η οποία, όπως τόνιζαν οι αρχαίοι μας σοφοί Φιλόσοφοι, προκαλεί διαφθορά, την οποία, οι πιο διεφθαρμένες, την χρησιμοποιούσαν σαν την αιχμή του δόρατος της εξωτερικής πολιτικής τους προκειμένου να διαφθείρουν και άλλες ώστε να τις εκμεταλλεύονται και χρησιμοποιούν αναλόγως, με την ελπίδα ή ψευδαίσθηση ότι θα γίνουν-τουλάχιστον κάποιες- μονοκράτορες - κοσμοκράτορες. Όμως, τούτο είναι εναντίον της φύσης η οποία δεν ανέχεται τέτοια φαινόμενα! Ο Πολύβιος είχε πει ότι «Ουδέποτε πρέπει μια τέτοια ισχύς να ριχθεί σε ένα χέρι ώστε να καταστήσει ανίκανα τα γειτονικά κράτη στο να υπερασπισθούν τα δικαιώματά τους εναντίον του».

Ορισμένες δε Δυνάμεις πάσχιζαν να επιδεικνύουν την ισχύ τους ως ισορροπιστές (Balanceurs) και ο Ερρίκος ο VIII καυχόταν ότι «όποιον υποστηρίξω θα κερδίσει» (Cui adhaero praest"). Βέβαια, οι Δυνάμεις εκείνες ήταν πραγματικά ισχυρές. Όμως, "Ο Tempora O Mores", σήμερα η ανθρωπότητα βιώνει ένα πρωτοφανές, mutatis mutandis, φαινόμενο που αποτελεί παγκόσμιο παράδοξο, ότι η Τουρκία, ο «Επικίνδυνος Ουδέτερος», όπως σοφά είχε χαρακτηριστεί, εμφανίζεται τώρα ως οικουμενική «Δύναμη», οικουμενικός «ισορροπιστής» (ανισορροπιστής στην ουσία), πασχίζοντας να ρίξει στάχτη στα μάτια της παγκόσμιας κοινότητας ώστε να λησμονήσει (αποκλείεται!) τις γενοκτονίες και τα άλλα τρομερά εγκλήματα που έχει διαπράξει και εξακολουθεί ασύδοτα και ασυγχώρητα, αλλά, στην ουσία, να παραπλανήσει τη διεθνή κοινή γνώμη, να την αποπροσανατολίσει όσον αφορά τα σοβαρά προβλήματα που αντιμετωπίζει στο εσωτερικό με εκατομμύρια μη μουσουλμανικών εθνοτήτων, ιδιαίτερα δεκάδων εκατομμυρίων Κούρδων, που δεν έχουν ακόμη πατρίδα σαν συνέπεια της αδιαφορίας των Ισχυρών, να συσκοτίσει,

και έτσι να μπορέσει να εκβιάσει, να προβοκάρει τους Ισχυρούς-ευάλωτους, που όχι μόνον την ανέχονται, αλλά ορισμένοι συνεργούν και επενδύουν στις πολεμικές συγκρούσεις που εκείνη προκαλεί. Πρόσφατο χαρακτηριστικό και αδικαιολόγητο παράδειγμα οι φονικές επιθέσεις της στη Συρία. Και το άλλο αδιανόητο η προσπάθειά της να αναδειχθεί ως παγκόσμια «Υπερδύναμη» αγκαλιάζοντας και θέτοντας υπό την «υψηλή της κηδεμονία» τις μουσουλμανικές χώρες της ευρύτερης περιοχής και όχι μόνον.

Είναι γνωστή η ιστορία της στους δυο ΠΠ και μετά, με πόση υποκρισία, κολακεία, θεατρινισμό, καιροσκοπισμό κ.λπ. προσπαθούσε ν' αποπροσανατολίσει τη διεθνή κοινή γνώμη, και εκβιάσει για ν' αποσπάσει οικονομική και στρατιωτική βοήθεια ιδιαίτερα από τις ΗΠΑ τις οποίες έχει αφαιμάξει τρομερά και οι οποίες, καλλιεργώντας ψευδαισθήσεις ή λόγω σκοπιμοτήτων, την ανέχονται και υποστηρίζουν.

Όμως, το πιο απογοητευτικό είναι η ανεκτικότητα, γενικά, πολλών υποτίθεται δημοκρατικών κρατών στην τουρκική νέο-ιμπεριαλιστική, αναθεωρητική ασυδοσία, η σκόπιμη αμνησία για το εγκληματικό παρελθόν της, που, ως γνωστόν, έχει κοστίσει εκατομμύρια νεκρούς κ.λπ. τραγωδίες αρχίζοντας από τις γενοκτονίες Αρμενίων, Κούρδων, Ποντίων, Ελλήνων, κ.ά., και καταλήγοντας στην εισβολή και παράνομη κατοχή τμήματος της Κυπριακής Δημοκρατίας, στη Συρία, στη Λιβύη κ.α. παραβιάζοντας και υπονομεύοντας προκλητικά και αδίστακτα τους Χάρτες ΟΗΕ, ΕΕ και ΝΑΤΟ.

Συμπέρασμα : Επιστροφή στο Μεσαίωνα; Τις περιβόητες «ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΕΣ» οι οποίες στο όνομα-αδιανόητο - του Χριστού, σκότωσαν εκατομμύρια και κατέστρεψαν πολιτισμούς, θα διαδεχθούν και μιμηθούν οι διαβόητες ΗΜΙΣΕΛΗΝΟΦΟΡΙΕΣ; ΕΛΕΟΣ! Ο Αρμαγεδδών προ και εντός των πυλών του κόσμου. Ωστόσο- το πιο απογοητευτικό- όπως προείπαμε, η αδιαφορία των εικονικά δημοκρατικών κρατών, που-τραγικό- ελέγχονται παρασκηνιακά από απάνθρωπα, πολεμοκάπηλα, υβριδικά κυκλώματα, που ίσως μηχανεύονται, πέραν από άλλα τερατουργήματα, τη δημιουργία υβριδικού ανθρώπου! Και επαληθεύεται η προφητεία του Οργουελ ότι την εποχή μας ο πόλεμος θα θεωρείται ειρήνη, καθώς και του Χάντινγκτον για τη σύγκρουση πολιτισμών, με τη διαφορά ότι δεν πρόκειται για πολιτισμούς αλλά για πωλητισμούς!

ΑΝΤΙΣΤΑΘΕΙΤΕ!

*Ο Π.Ι.Καραφωτιάς είναι καθηγητής και πρώην Σύμβουλος και Διευθύνων Σύμβουλος του Γραφείου του Οργανισμού ΗΕ επί 23 χρόνια.

Το καταστατικό του Σωματείου παραβιάζει το νόμο και τους όρους της Συμφωνίας των Πρεσπών.

Άρθρο της Βασιλικής Θάνου-Χριστοφίλου,
Προέδρου Αρείου Πάγου επίτ., πρώην Πρωθυπουργού

<https://europost.gr/paremvasi-tis-vasilikis-thanoy-tin-anagnorisi-somateioly-kentro-makedonikis-glossas/?fbclid=IwAR1x3FIEbRFPvLZKdziSdRmN96ytZsBMdQsxxkVA5WJppouU8SKm8vLsxuWTw827> NewsRoom13 Δεκεμβρίου 2022

1. Με το νόμο 4588/2019 κυρώθηκε από την Ελληνική Βουλή η Συμφωνία των Πρεσπών. Η υπογραφή της συμφωνίας αυτής εδίδασκε τον Ελληνικό λαό και προκάλεσε πλείστες αντιδράσεις. Σήμερα, ένα μέρος του Ελληνικού πληθυσμού έχει αναγνωρίσει ότι με την ονομασία «Βόρεια Μακεδονία» έληξε μία μακρόχρονη διαμάχη, ενώ διαφορετικά θα είχε πλέον παγιωθεί διεθνώς η ονομασία «Μακεδονία». Το ζήτημα στο οποίο εξακολουθούν να υπάρχουν έντονες αντιρρήσεις, στο μεγαλύτερο ποσοστό του πληθυσμού, είναι ως προς την ιθαγένεια «Μακεδονική» / πολίτης της Βόρειας Μακεδονίας και τη γλώσσα «Μακεδονική» / προέλευσης νοτιοσλαβικής. Αυτές μπορούσαν, έστω, να έχουν την ονομασία «Βόρειομακεδονική», ώστε να υπάρχει και μία λογική και αυτονόητη αντιστοιχία με την ονομασία του Κράτους, ως «Βόρεια Μακεδονία».

2. Ανεξάρτητα από την άποψη που διατηρεί κάποιος για το σοβαρό αυτό ζήτημα, θα πρέπει να αναγνωρίσει ότι η πρόσφατη απόφαση του Ειρηνοδίκη Φλώρινας, με την οποία εγκρίθηκε η ίδρυση του Σωματείου «Κέντρο Μακεδονικής Γλώσσας στην Ελλάδα» είναι εσφαλμένη για τους λόγους που αναφέρονται κατωτέρω.

Στο άρθρο 4 παρ. 2 της Συμφωνίας των Πρεσπών ορίζεται ότι «έκαστο Μέρος δεσμεύεται να μην επιτρέπει οποιοσδήποτε αλυτρωτικές δηλώσεις και δεν θα υιοθετεί οποιοσδήποτε παρόμοιες δηλώσεις, από εκείνους που φέρονται να δρουν για λογαριασμό ή για το συμφέρον του Μέρους».

Επίσης στο άρθρο 6 παρ. 3 της Συμφωνίας ορίζεται ότι «έκαστο Μέρος θα αποτρέπει και θα αποθαρρύνει ενέργειες, περιλαμβανομένων των προπαγανδιστικών, από ιδιωτικές οντότητες, που πιθανόν υποδαυλίζουν το σωβινισμό, την εχθρότητα, τον αλυτρωτισμό και τον αναθεωρητισμό σε βάρος του άλλου Μέρους».

Στο άρθρο 7 παρ. 4 ορίζεται ότι «η γλώσσα και άλλα χαρακτηριστικά του Δεύτερου Μέρους δεν έχουν σχέση με τον αρχαίο Ελληνικό πολιτισμό, την ιστορία, την κουλτούρα και την κληρονομιά της Βόρειας περιοχής του πρώτου Μέρους (της

Ελλάδας)».

Στο άρθρο 8 παρ. 4 ορίζεται ότι έκαστο Μέρος δεσμεύεται «σε σχέση με τη χρήση των επίσημων γεωγραφικών ονομάτων και τοπωνυμίων στην επικράτεια του άλλου Μέρους, δίδοντας με αυτόν τον τρόπο προτεραιότητα στη χρήση των ενδονύμων έναντι εξωνύμων».

3. Με την υπ' αριθμ. 27/2022 Διάταξη του Ειρηνοδίκη Φλώρινας, εγκρίθηκε η ίδρυση Σωματείου, με την επωνυμία «ΚΕΝΤΡΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ» και μάλιστα με τη μορφή Μ.Κ.Ο, ώστε να δικαιούται και κρατικής επιχορήγησης από το Υπουργείο Πολιτισμού.

Με το καταστατικό του Σωματείου καταφανώς παραβιάζεται ο ως άνω Κυρωτικός Νόμος 4588/2019, καθώς και όλοι οι προαναφερθέντες ουσιώδεις όροι της Συνθήκης των Πρεσπών, δεδομένου ότι σύμφωνα με το καταστατικό, πρωταρχικός σκοπός είναι η διατήρηση και καλλιέργεια της Μακεδονικής Γλώσσας στην Ελλάδα με τρεις τρόπους:

Α) Με την οργάνωση της διδασκαλίας αυτής στους πολίτες της Ελλάδας μέσω διαδικτυακής σελίδας, καθώς και με την εισαγωγή της, ως προαιρετικό μάθημα, σε δημόσια σχολεία και Πανεπιστήμια στη Δυτική, Κεντρική και Ανατολική Μακεδονία και Θράκη και με την ίδρυση παιδαγωγικών Τμημάτων στα Πανεπιστήμια της Βόρειας Ελλάδας, για την εκπαίδευση εκπαιδευτικών της Μακεδονικής Γλώσσας.

Β) Με την υποστήριξη της αναγνώρισης από την Ελληνική Κυβέρνηση της Μακεδονικής γλώσσας ως μειονοτικής γλώσσας και της προστασίας από την Ελλάδα των εθνικών μειονοτήτων. Επίσης με τη προστασία του δικαιώματος χρήσης της δικής τους γλώσσας και της χρήσης των παραδοσιακών επωνύμων τους. Με την διεξαγωγή δημόσιας εκστρατείας για τη δημόσια χρήση της Μακεδονικής γλώσσας στην Ελλάδα και της χρήσης παραδοσιακών τοπωνυμίων στη Βόρεια Ελλάδα, παράλληλα με τα σημερινά τοπωνύμια και με την τεκμηρίωση των παραδοσιακών τοπωνυμίων και τόπων, όπου σήμερα ομιλείται η Μακεδονική γλώσσα στην Ελλάδα.

Γ) Με την τεκμηρίωση παραβιάσεων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ρητορικής μίσους από τις (Ελληνικές) αρχές εναντίον ομιλητών Μακεδόνων και εθνοτικών Μακεδόνων στην Ελλάδα.

4. Είναι προφανές, όπως ήδη προαναφέρθηκε, ότι οι σκοποί του Σωματείου παραβιάζουν ευθέως τον Κυρωτικό νόμο και τους θεμελιώδεις όρους της Συνθήκης των Πρεσπών. Διότι γίνεται ρητή αναφορά σε «μειονοτική γλώσσα και εθνοτική μειονότητα Μακεδόνων», οι οποίες, όπως είναι κοινώς γνωστό, είναι ανύπαρκτες στην Ελλάδα, πλην όμως αυτές «κατασκευάζονται», από το Καταστατικό του Σωματείου, με το πρόσχημα και με τη χρήση ως εργαλείου της «Μακεδονικής» γλώσσας. Επίσης, γίνεται ρητή αναφορά σε δικά τους τοπωνύμια καθώς και σε δήθεν παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ρητορικής μίσους εκ μέρους των Ελληνικών αρχών εναντίον Μακεδόνων και εθνοτικών Μακεδόνων (ούτε καν γίνεται έστω χρήση του όρου πολίτες της Βόρειας Μακεδονίας).

Ακόμα και ο πλέον καλοπροαίρετος αναγνωρίζει ότι οι περιγραφόμενοι σκοποί της ιδιωτικής οντότητας του εν λόγω Σωματείου συνιστούν προκλητικές προπαγανδιστικές ενέργειες, αποκάλυπτη καλλιέργεια και υποδαύλιση αλυτρωτισμού, αναθεωρητισμού και εχθρότητας σε βάρος των Ελλήνων και ακραίες εθνικιστικές δηλώσεις και κατ' ακολουθία ευρίσκονται σε πλήρη αντίθεση με όλους τους προαναφερθέντες ουσιώδεις όρους της Συμφωνίας των Πρεσπών.

5. Επί πλέον, συνιστούν παραβίαση και των γενικών όρων και προϋποθέσεων, για την αναγνώριση Σωματείου (αρθ.78επ.Α.Κ.), δεδομένοι ότι οι προαναφερόμενοι σκοποί αυτού θέτουν σε κίνδυνο το εθνικό συμφέρον, την δημόσια και κοινωνική ειρήνη και ασφάλεια και προκαλούν διχαστικό κλίμα μεταξύ των πολιτών. Ήδη, υπάρχουν έντονες αντιδράσεις και δηλώσεις, από αρχηγούς Ελληνικών κομμάτων της ήσσοнос Αντιπολίτευσης, από Ελληνικούς Συλλόγους και Σωματεία και από πρωτοσέλιδα δημοσιεύματα σε εφημερίδες και διαδικτυακούς ιστότοπους.

6. Επισημαίνεται ότι η γειτονική χώρα της Βόρειας Μακεδονίας έχει ήδη επανειλημμένα παραβιάσει την Συμφωνία των Πρεσπών. Οι πιο χαρακτηριστικές περιπτώσεις, πέραν της αναγραφής της ονομασίας «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ» στις φανέλες των παικτών της Εθνικής Ομάδας Ποδοσφαίρου (η οποία, σαφώς είναι εθνικός φορέας), στους αγώνες Euro 2020, είναι ότι στη συνέχεια, τον Απρίλιο 2022, ο Δήμαρχος και το Δημοτικό Συμβούλιο της πόλης Λόζοβο εψήφισαν ως έμβλημα και ως σημαία του Δήμου τον Ήλιο της Βεργίνας (ρητώς απαγορεύεται από το άρθρο 8 παρ.3 της Συμφω-

νίας). Επίσης η Ακαδημία Επιστημών και Τεχνών της γειτονικής χώρας, επιμένει να χρησιμοποιεί τον όρο «Μακεδονία» στον τίτλο της. Εάν οι παραβιάσεις της Συμφωνίας συνεχιστούν, τότε η Ελληνική Κυβέρνηση θα μπορούσε να την καταγγείλει μονομερώς και να ζητήσει τη λήξη ή την αναστολή της εφαρμογής της, σύμφωνα με το άρθρο 60 της Σύμβασης της Βιέννης.

Επισημαίνεται, επίσης, ότι και στο παρελθόν, κατ' επανάληψη είχε υποβληθεί, ενώπιον των Ελληνικών Δικαστηρίων αίτημα, προς αναγνώριση παρόμοιου Σωματείου, το οποίο απερρίφθη δύο φορές, με την υπ' αριθμ.1448/2009 απόφαση του Αρείου Πάγου η οποία επικύρωσε την 243/2005 του Εφετείου Δυτικής Μακεδονίας και παλαιότερα με την υπ' αριθμ.1558/1991 απόφαση του Εφετείου Θεσσαλονίκης.

Απορίας άξιων είναι ότι ο Έλληνας Δικαστής και μάλιστα του Δικαστηρίου της Φλώρινας, δηλαδή μιας από τις πλέον ευαίσθητες παραμεθόριες περιοχές της Ελλάδας παρέβλεψε όλα τα ανωτέρω στοιχεία, τα οποία όφειλε να έχει λάβει υπόψη του και ουδόλως ερεύνησε εάν οι περιγραφόμενοι στο Καταστατικό σκοποί του Σωματείου είναι ή όχι σύμφωνοι με το νόμο. Αλλά αρκέστηκε αποκλειστικά και μόνο στην γραμματική διατύπωση της Συνθήκης των Πρεσπών περί Μακεδονικής Γλώσσας. Και επί πλέον δεν έλαβε υπόψη ότι δεν έχει ενεργοποιηθεί η προβλεπόμενη στη Συνθήκη Διεπιστημονική Επιτροπή για την αναθεώρηση των σχολικών βιβλίων και Χαρτών, οπότε σε όλα τα σχολεία της γειτονικής χώρας της Βόρειας Μακεδονίας εξακολουθούν να διδάσκονται όλα τα «αλυτρωτικά» στοιχεία, τα οποία περιέχονται στα βιβλία τους και τα οποία, κατ' ακολουθία θα διδάσκονται και στα Ελληνικά σχολεία, σύμφωνα με τους σκοπούς του εν λόγω Σωματείου, γεγονός το οποίο επίσης παραβιάζει τη Συμφωνία.

7. Κατά συνέπεια η απόφαση του Ειρηνοδίκη Φλώρινας, η οποία αναγνώρισε το εν λόγω Σωματείο είναι εσφαλμένη, νομικά και ουσιαστικά και δικαιούται να την προσβάλει οποιοσδήποτε κρίνει, είτε ως Έλληνας πολίτης ατομικά είτε ως μέλος συλλογικότητας, ότι τίθενται σε κίνδυνο τα εθνικά συμφέροντα, καθώς και η κοινωνική ειρήνη και σταθερότητα στην ευαίσθητη περιοχή κυρίως της βορειοδυτικής περιφέρειας της Ελλάδας και μάλιστα σε μία χρονική περίοδο ιδιαίτερα ανησυχητικής έντασης και στα ανατολικά της χώρας μας.

Είναι άλλο η καλλιέργεια καλής γειτονίας και άλλο η ανοχή και η υποχώρηση στις προκλητικές διαθέσεις των γειτόνων και η ικανοποίηση ανύπαρκτων δικαιωμάτων τους.

Ο Μακεδονικός αγώνας παραμένει επίκαιρος με νέα νοήματα Σαν σήμερα στην Ιστορία ο θάνατος του Παύλου Μελά

Του κ. Κωνσταντίνου Χολέβα
Πολιτικού Επιστήμονος - Αρθρογράφου

Ήταν 13 Οκτωβρίου 1904. Το παλληκάρι είχε αφήσει τα σαλόνια των Αθηνών και ήλθε για τρίτη φορά στην τουρκοκρατούμενη Μακεδονία. Ήλθε να στηρίξει τους εντοπίους Έλληνες αγωνιστές κατά της προπαγάνδας της Βουλγαρικής Εξαρχίας και κατά της ένοπλης βίας των κομιτατζήδων. Και εκείνη τη νύχτα, στη Στάτιστα της Καστοριάς (μην την συγχέουμε με τη Σιάτιστα του Νομού Κοζάνης) ο Παύλος Μελάς έπεσε νεκρός. Το τουρκικό απόσπασμα είχε πάρει πληροφορίες από τους κομιτατζήδες. Και ο Παύλος, ο ανθυπολοχαγός του Ελληνικού Πυροβολικού, άφησε την τελευταία του πνοή στην αγαπημένη του Μακεδονία, όπου είχε έλθει ως εθελοντής μαζί με άλλα παλληκάρια από την ελεύθερη Ελλάδα.

Ο Ιων Δραγούμης ξεσήκωσε τον Παύλο. Και ο θάνατος του Παύλου Μελά αφύπνισε την ελληνική κυβέρνηση και τον απανταχού Ελληνισμό. Όλοι έμαθαν ότι στη Μακεδονία η μεγάλη πλειοψηφία του πληθυσμού είναι ελληνική, αλλά οι Βούλγαροι εθνικιστές σχεδίαζαν να διαδεχθούν τους Οθωμανούς Τούρκους. Η ψευδοεπανάσταση του Ίλιντεν, στις 20.7.1903, είχε δείξει ξεκάθαρα τους στόχους της βουλγαρικής ΕΜΕΟ (Εσωτερική Μακεδονική Επαναστατική Οργάνωση).

Με τα ίδια ακριβώς αρχικά, ΒΜΡΟ στις σλαβικές γλώσσες, ονομάζεται σήμερα το κόμμα που αποτελεί τη μείζονα αντιπολίτευση στα Σκόπια.

Ο Μακεδονικός Αγώνας παραμένει επίκαιρος και μας δίνει χρήσιμα μηνύματα.

1. Ο Ελληνισμός κατά τη δεύτερη ένοπλη φάση του Μακεδονικού Αγώνα (η πρώτη διεξήχθη το 1878) απέδειξε ότι μπορεί να οργανωθεί και να επιτύχει τον στόχο του. Και τούτο παρά την πτώχευση του 1893, τον ατυχή Ελληνοτουρκικό πόλεμο του 1897 και την επιβολή του Διεθνούς Οικονομικού Ελέγχου το 1898. Το ψυχολογικό κλίμα βελτιώθηκε διότι υπήρχε η Μεγάλη Ιδέα. Υπήρχε το όραμα και η επιθυμία για την απελευθέρωση όλων των υποδούλων ελληνικών πληθυσμών. Σήμερα λείπει μία νέα Μεγάλη Ιδέα. Προφανώς με περιεχόμενο πνευματικό και πολιτιστικό, όχι εδαφικό.

2. Όταν υπάρχει εθνική ενότητα και ομόνοια μπορούμε να δράσουμε συντονισμένα. Τότε όλοι συντονίσθηκαν σωστά και επέτυχαν να εν-

θαρρύνουν τους εντοπίους Μακεδόνες και να αποτρέψουν τη βουλγαρική κατάκτηση της Μακεδονίας. Το Πατριαρχείο, οι Επίσκοποι, οι απλοί κληρικοί, οι γηγενείς Έλληνες (έστω και αν κάποιοι από αυτούς μιλούσαν τα ελληνικά ανάμεικτα με σλαβικές λέξεις), οι εθελοντές αξιωματικοί και απλοί πολίτες από τη Νότιο Ελλάδα, οι δάσκαλοι και οι δασκάλες, τα Μακεδονικά Κομιτάτα και οι Φιλεκπαιδευτικές Αδελφότητες στην Αθήνα, στη Λάρισα, στην Κωνσταντινούπολη. Όλοι αγωνίσθηκαν με ομοψυχία και θάρρος. Οι κυριώτεροι, όμως, πρωταγωνιστές ήσαν οι απλοί άνθρωποι της Μακεδονίας, άνδρες, γυναίκες, παιδιά. Στήριξαν τον Αγώνα και έδωσαν στις Μεγάλες Δυνάμεις το μήνυμα ότι οι κάτοικοι της Μακεδονίας εμπνέονται από την Ορθοδοξία και την Ελληνική Ιστορία.

3. Σε όλη τη διάρκεια του Αγώνα η διαμάχη ήταν μεταξύ Ελλήνων και Βουλγάρων με παρεμβαινόντες κατά καιρούς τους Τούρκους στρατιώτες. Σε κανένα επίσημο ή ανεπίσημο έγγραφο, ελληνικό, οθωμανικό ή ξένων διπλωματών, δεν υπάρχει αναφορά σε «μακεδονικό έθνος».

4. Η δεύτερη φάση του Μακεδονικού Αγώνα άρχισε το 1903 και έληξε το 1908. Τον Ιούλιο του 1908 οι Νεότουρκοι αξιωματικοί έδωσαν φρούδες ελπίδες ότι θα επιβάλουν στον Σουλτάνο τη δημοκρατία και την ισοπολιτεία. Οι Χριστιανικές εθνότητες, που ήσαν υπόδουλες στους Οθωμανούς (Έλληνες, Αρμένιοι κ.α), πίστεψαν ότι αρχίζει μία περίοδος φιλελελευθέρων μεταρρυθμίσεων. Οι ελπίδες γρήγορα έδωσαν τη θέση τους στον τρόπο, όταν αποκαλύφθηκαν τα πραγματικά σχέδια των Νεοτούρκων του Κομιτάτου “Ένωση και Πρόοδος”. Η Γενοκτονία των Ελλήνων, των Αρμενίων και άλλων Χριστιανικών εθνοτήτων σχεδιάσθηκε και εκτελέσθηκε συστηματικά. Στην Ανατολική Θράκη, στη Μικρά Ασία, στον Πόντο. Αποκορύφωμα υπήρξε η σφαγή του 1922 και η πυρπόληση της Σμύρνης.

Η Μακεδονία απελευθερώθηκε με τους Βαλκανικούς Πολέμους του 1912-13, αλλά η άνοδος των Νεοτούρκων στη εξουσία οδήγησε στην εξόντωση του Ελληνισμού της Ανατολής.

13/10/2022

Η Επιτήδεια Επικίνδυνη Τουρκία, οι Επιδιώξεις και η Αντιμετώπισή της

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννη Μπαλτζώη
Προέδρου του ΔΣ/ΕΛΙΣΜΕ

Η γνωστή πολιτική τακτική της Τουρκίας έχει πλέον αλλάξει και από «επιτήδειος ουδέτερος» γίνεται τα τελευταία χρόνια «επιτήδεια επικίνδυνη» χώρα. Αυτό αποδεικνύεται από διάφορα σημαντικά θέματα και όχι μόνο. Μπορούμε να αναφέρουμε την εκβιαστική πολιτική της στο θέμα της άρνησης εισόδου Σουηδίας και Φινλανδίας στο NATO, την απίστευτη προκλητικότητα της Τουρκίας και την πρωτοφανή επίθεση κατά της Ελλάδος, αποδεικνύοντας την αναθεωρητική, επιθετική και επικίνδυνη πολιτική που βάζει σε κίνδυνο όχι μόνο την Ελλάδα, αλλά ολόκληρη την περιοχή και τέλος πρόσφατα με τις αεροπορικές επιθέσεις κατά των Κούρδων της Συρίας (YPG) και του Ιράκ (PKK).

Βομβαρδισμοί σε Συρία και Ιράκ

Ιδιαίτερα σε ότι αφορά τις τελευταίες δραστηριότητες και τις δολοφονικές επιθέσεις των τουρκικών αεροσκαφών και επιθετικών drones κατά των Κούρδων, με δεκάδες νεκρούς πολίτες, το αφήγημά της Τουρκίας είναι έωλο και αναπόδεικτο. Το άλλοθι ήταν ισχυρό. Σε μια τρομοκρατική ενέργεια πρόσφατα, στα μέσα Νοεμβρίου 2022, στη Κωνσταντινούπολη με έξη νεκρούς και 80 τραυματίες, ο ένοχος ανευρέθη άμεσα. Οι Κούρδοι της Συρίας, καθόσον η εντολή προήλθε, κατά τους (εντολοδόχους) Κλουζώ των υπηρεσιών ασφάλειας και αντικατασκοπείας της Τουρκίας, από το Κομπάνι της Συρίας και την ηγεσία του YPG. Έτσι με μια αστραπιαία ενέργεια, ασυνήθιστη για τέτοιες καταστάσεις, οι Τούρκοι σχεδόν αυτόματα συνέλαβαν μια γυναίκα κουρδικής καταγωγής ως μέλος ομάδας Κούρδων που ήταν υπεύθυνοι για την τρομοκρατική ενέργεια και κατόπιν θα μετέβαιναν στην Ελλάδα, στο «γνωστό» από τις τουρκικές καταγγελίες «Κέντρο Εκπαίδευσης Κούρδων τρομοκρατών» στο Λαύριο. Μόνο που δεν μας εξήγησαν, πως έδρασαν τόσο γρήγορα, που σίγουρα η Μοσάντ, η FSB και η CIA ωχριούν μπροστά στην εκπληκτική τους ικανότητα της άμεσης διελεύκανσης της βομβιστικής επίθεσης. Το ότι δεν αποδεικνύονται όλα αυτά, αφού δεν ανέφεραν καμιά ουσιαστική απόδειξη, αυτά είναι ψιλά γράμματα. Οι δε κατηγορίες προς την Ελλάδα είναι γνωστές προβοκατόρικες καταγγελίες, ανυπόστατες και σαφώς ψευδέστατες. Και ακόμη, είναι γνωστό από άλλες υποθέσεις του παρελθόντος, ότι το καθεστώς Ερντογάν, όταν υστερεί δημοσκοπικά σε επικείμενες εκλογές, τότε «κατά τύχη» πάντα συμβαίνουν τρομοκρατικές ενέργειες στην Τουρκία και πάντα ένοχοι είναι οι Κούρδοι, εντός και εκτός της Τουρκίας. Και τότε ο Ερντογάν κερδίζει τις εκλογές. Και τώρα πάλι βεβαίως από σύμπτωση αυτό συνέβη και φυσικά ούτε λόγος για εσκεμμένη προβοκάτσια των μυστικών υπηρεσιών της Τουρκίας. Και ενώ οι τουρκικές βόμβες δολοφονούν δεκάδες

κούρδους αθώους πολίτες, η διεθνής κοινότητα σε μια προκλητική αδράνεια και αφωνία, δεν καταδικάζει τις τουρκικές αεροπορικές προσβολές, γιατί απλά μόνο οι ρωσικοί πύραυλοι είναι κακοί και καταδικαστέοι (που φυσικά είναι) και όχι οι τουρκικοί, που είναι και μάλιστα χειρότερα, αφού είναι άδικοι. Και είδαμε με έκπληξη και οργή κατά την έναρξη του παγκοσμίου κυπέλλου στο Κατάρ, τον Ερντογάν να συναγελάζεται και να συνομιλεί με άλλους ηγέτες κρατών και ιδιαίτερα με τον Γ.Γ. του ΟΗΕ, την ίδια ώρα που τα τουρκικά Α/Φ θέριζαν του κούρδους σπλίτες. Τόση ξεδιαντροπιά και κοροϊδία. Για τον αμερικανό αναλυτή Άντονι Σκίνερ, υπάρχουν πλέον οι όροι για να εξαπολυθεί «ρωμαλέα» επιχείρηση της Τουρκίας εναντίον των PKK και YPG, καθώς πλησιάζουν «οι προεδρικές και βουλευτικές εκλογές» του Ιουνίου του 2023. Κατά την άποψή του, ο πρόεδρος Ερντογάν είναι αποφασισμένος να παίξει «το χαρτί της ασφάλειας» ενόψει των εκλογών.

Τουρκικές Επιδιώξεις

Σε ό,τι μας αφορά η Τουρκία, εκτός των παράνομων μνημονίων με Λιβύη, τις δεσμεύσεις περιοχών στο Αιγαίο, τις κατηγορίες, τις προσβολές κατά της Ελλάδος και της πολιτικής της ηγεσίας, τις αμφισβητήσεις εθνικής κυριαρχίας των ελληνικών νησιών, φαίνεται ότι το τελευταίο διάστημα προσπαθεί να ενεργοποιήσει τις μεταναστευτικές και προσφυγικές ροές προς τον Έβρο και τα ελληνικά νησιά, με τις ελληνικές δυνάμεις να βρίσκονται σε πλήρη επιφυλακή και να αντιμετωπίζουν με επιτυχία την μέχρι τώρα κατάσταση. Η στάση της Τουρκίας έχει κάποια εξήγηση. Είναι φανερή η ενόχληση των Τούρκων, από την στρατηγική αναβάθμιση της Ελλάδος με τις συμμαχίες Ελλάδος- Γαλλίας, Ελλάδος - Εμιράτων και με τη MDCA, την στρατιωτική συμφωνία Ελλάδος - ΗΠΑ και τον ρόλο της Αλεξανδρούπολης στην ευρύτερη περιοχή, Βαλκάνια, Αιγαίο και Εύξεινο Πόντο, την στρατηγική μας σχέση με Ισραήλ και Αίγυπτο και την τελευταία συμφωνία Ελλάδος - Αιγύπτου για τις περιοχές Έρευνας και Διάσωσης, που στην ουσία «καταλύει» σύμφωνα με το Διεθνές Δίκαιο, όλες τις προσπάθειες της Τουρκίας για έλεγχο και εκμετάλλευση της θαλάσσιας ελληνικής περιοχής νοτίως της Κρήτης, με το ανυπόστατο και παράνομο «τουρκο-λιβυκό» μνημόνιο και την μεγαλοιδεατική νέο οθωμανική παρανοική αντίληψη της «Γαλάζιας Πατρίδας». Και σαφώς τους ενόχλησε και η επίσκεψη του Έλληνα πρωθυπουργού στις ΗΠΑ πριν μερικούς μήνες και ακόμη περισσότερο η ομιλία του Έλληνα πρωθυπουργού στο Κογκρέσο.

Ο Ερντογάν αντιμετωπίζει πολλά προβλήματα και η επανεκλογή του αποτελεί υπαρκτικό θέμα για αυτόν. Απώλεια της εξουσίας, θα αποτελέσει θανάσιμη

απειλή για αυτόν και την οικογένειά του και το ξέρει πολύ καλά. Ο Ερντογάν είναι ένας πολιτικός που ζει στα άκρα και λειτουργεί με θραύσεις και κρίσεις. Με όλα αυτά θεωρούμε ότι η Τουρκία φθάνει στα όρια της γεωπολιτικής παράνοιας.

Η Αντιμετώπιση

Η Τουρκία δεν θα σταματήσει την αναθεωρητική, επιθετική της πολιτική και είναι αναμενόμενο ότι θα την αυξήσει. Η Τουρκία, στο σημερινό περιβάλλον των γεωπολιτικών ανακατατάξεων και της δημιουργίας ενός πολυπολικού κόσμου έχει βάλει υψηλούς γεωστρατηγικούς στόχους και επιδιώξεις. Η Τουρκία έχει υιοθετήσει, ανεξαρτήτως του ποιος κυβερνά, μια πολιτική ακραίου αυτονόμου και πολύ φιλόδοξου παίκτη. Επιδιώκει σε λίγα χρόνια να καταστεί η πέμπτη παγκόσμια δύναμη του πλανήτη και για να το επιτύχει θα πρέπει να εξαλείψει τον ελληνικό παράγοντα, που εμμονικά αρνείται να υποταχθεί. Και η Ελλάδα δεν θα υποταχθεί ποτέ στους τουρκικούς μεγαλοϊδεατισμούς. Τι πρέπει να κάνουμε; Θέλουμε μια νέα Υψηλή Εθνική Στρατηγική, μια αξιόπιστη αποτροπή. Η αποτροπή αποτελείται από τρεις παράγοντες. Από την πολιτική βούληση, την στρατιωτική ισχύ και την εκφαινόμενη απειλή, που πρέπει να είναι σαφής και αξιόπιστη. Πρέπει να τονίζουμε στους γείτονές μας ότι έχουμε κόκκινες γραμμές, που αν τις παραβιάσουν θα υποστούν τις συνέπειες. Και να είμαστε απόλυτοι σε αυτό και να τις υλοποιούμε. Αποτροπή δε σημαίνει πόλεμος, αλλά διατήρηση της ειρήνης. Έτσι αφού ενημερώσουμε φίλους, συμμάχους και υποτιθέμενους συμμάχους, θα μπορούσαμε π.χ. να είχαμε καταρρίψει το δεύτερο drone που πέρασε πάνω από τα ελληνικά νησιά. Θα είχαμε περάσει ένα μήνυμα. Η σταθερότητα στην περιοχή δεν μπορεί να εξασφαλίζεται με τις υποχωρήσεις της Ελλάδας. Ούτε μπορεί η Ελλάδα να συρθεί εκβιαζόμενη σε συζητήσεις με ανοιχτή ατζέντα πολλών θεμάτων από την πλευρά της Τουρκίας, όπως φαίνεται να επιδιώκουν. Η μόνη διαφορά μας είναι μία, ο καθορισμός της ελληνικής υφαλοκρηπίδας και καμιά συζήτηση για οτιδήποτε άλλο. Οι Τούρκοι ξέρουν ότι οποιαδήποτε προσπάθεια θερμού επεισοδίου θα είναι οδυνηρή για αυτούς. Οι ελληνικές ένοπλες δυνάμεις μπορούν να επιφέρουν θανάσιμα χτυπήματα και το γνωρίζουν πολύ καλά. Θα ήθελαν ένα ελεγχόμενο θερμό επεισόδιο, αλλά αυτό δεν μπορεί να γίνει. Η συνεχιζόμενη ενίσχυσή των είναι απολύτως απαραίτητη, θα πρέπει να συνεχιστεί, όπου εκτός των ήδη παραγγελθέντων που έρχονται σταδιακά, θα πρέπει με αφορμή τον πόλεμο στην Ουκρανία, να μελετήσουμε τα "Lessons learned" και να τα χρησιμοποιήσουμε για σύγχρονα, έξυπνα, φθηνά και αποτελεσματικά οπλικά συστήματα, που μπορεί αν αξιοποιηθούν κατάλληλα να γίνουν «Game changer», να αλλάξουν την μορφή του αγώνα. Ο Ερντογάν τότε θα σκεφτεί σοβαρά αν θα προχωρήσει στο επόμενο στάδιο. Σήμερα, μας οδηγεί σε διακεκαυμένη ζώνη, για ένα θερμό επεισόδιο, αλλά οι ελληνικές ένοπλες δυνάμεις μπορούν να αντιμετωπίσουν την κατάσταση ακόμη και αν η Τουρκία επιχειρήσει το απονενοημένο, η απάντηση των Ενόπλων μας Δυνάμεων ακόμη και σήμερα, θα είναι ολιστική και θανατηφόρα.

Τουρκική και

Οι άρχοντες της γειτονικής μας Τουρκίας έχουν εγκλωβιστεί στον λαβύρινθο των φιλοδοξιών τους και δεν βρίσκουν τον δρόμο προς την ηρεμία, την ευημερία και την ευτυχία. Είναι δε τόσο προσκολλημένοι στο παρελθόν και επηρεασμένοι από τα φιλόδοξα όνειρα τους, που ξεστομίζουν τις σκέψεις τους χωρίς να τις σκέφτονται. Στην ίδια κατάσταση βρίσκονται και οι δημοσιογράφοι, που με τα λεγόμενα τους παρασύρουν τους πολιτικούς, καλλιεργούν ουτοπίες και ποτίζουν τον λαό τους με φθόνο και μίσος κατά των Ελλήνων.

Πρόσφατα, Τούρκοι αναλυτές στο CNN Turk, με την ενδεχόμενη επέκταση της χωρικής μας θάλασσας στο Κρητικό Πέλαγος στα 12 νμ, εξαπέλυσαν τις ίδιες απειλές που διαρκώς χρησιμοποιούν αξιωματούχοι της Τουρκίας με προεξέχοντα τον Ερντογάν. Στην εκπομπή αυτή ανέφερε προκλητικότερα ο απόστρατος αντιπύραρχος Ερντογάν Καρακούς ότι «η Ελλάδα δεν μπορεί να επεκτείνει τα χωρικά της ύδατα στα 12 ναυτικά μίλια νότιως της Κρήτης, επειδή... η Γαύδος είναι τουρκική».

Να υπενθυμίσουμε πως στο νότιο Κρητικό Πέλαγος, 16 μόλις μίλια νότια της χώρας Σφακίων, βρίσκεται η Γαυδοπούλα και στα 19 μίλια, η Γαύδος. Το μικρότερο από αυτά, η Γαυδοπούλα, είναι ακατοίκητο, αλλά το μεγαλύτερο, η Γαύδος, έχει σήμερα πέντε μικρούς οικισμούς με περίπου 150 κατοίκους.

Πρωτεύουσα του νησιού είναι το Καστρί, το λιμάνι είναι στον Καραβές και οι άλλοι οικισμοί είναι η Άμπελος, το Ξενάκι, και τα Βατσιανά. Παρά του ότι οι τουριστικές υπηρεσίες στο νησί είναι υποτυπώδεις, τα καλοκαίρια το επισκέπτονται 3.500 με 5.000 τουρίστες, που στη πλειονότητα είναι κατασκηνωτές. Επίσης στη Γαύδο εδώ και πολλά χρόνια, μετά το πυρηνικό ατύχημα στο Τσερνομπίλ, εγκαταστάθηκε και δημιουργήσε ένα κοινόβιο, μία ομάδα πρώην Σοβιετικών επιστημόνων που απολαμβάνει τη ζωή, χωρίς τα αγαθά του σύγχρονου πολιτισμού. Ανάμεσα τους υπάρχουν διανοούμενοι και καλλιτέχνες και από πολλά άλλα μέρη του κόσμου.

Ιστορικές αναφορές στη Γαύδο

Η νήσος Γαύδος, έχει αρκετούς όρμους και πολλά φυσικά λιμάνια που κατά καιρούς προσέφεραν καταφύγιο σε διαπλέοντα εμπορικά, σε πειρατές και κουρσάρους αλλά και σε ναυαγούς. Ογγυγή, Ωγγυγία, Γωγγυγία, Γαυγία, Γαυδία, Γαύδος, Κλαύδη, Κλαούντια, Κλάουντος, Γκόντι και Γκόζο, είναι ονόματα με τα οποία συναντούμε το νησί στις διάφορες περιόδους της ιστορίας του και τα οποία καταμαρτυρούν μια αδιάκοπη κατοίκηση του νησιού από τους νεολιθικούς χρόνους μέχρι και σήμερα.

Το νησί αυτό έχει ταυτιστεί με την Ωγγυγία του Ομήρου στην Οδύσσεια του. Ήταν δε το νησί όπου η

η Γαύδος λόγω Μπαρμπαρόσα!

Του Αντιναυάρχου ε.α. Ηρακλή Καλογεράκη ΠΝ

νύφη Καλυψώ κράτησε αιχμάλωτο για 7 χρόνια τον Οδυσσέα! Στην Γαύδο λοιπόν, στην τοποθεσία Ερρικιάς του Σαρακήνικου, εκεί που βρέθηκαν και μερικές μαρμάρινες κολώνες, πιστεύεται πως ήταν το σπήλαιο της νύφης. Άλλωστε και ο μεγάλος ποιητής Καλλίμαχος ο Κυρρηναίος (310-240 π.χ.) συνδέει την Γαύδο με την αρχαία αυτή Ωλυγία.

Στην Γαύδο αναφέρθηκε και ο Απόστολος Παύλος ο οποίος κατά το ταξίδι του προς την Ρώμη για να δικαστεί, λόγω μιας σφοδρής καταιγίδας που συνάντησε, βρήκε σε όρμο του νησιού ασφαλές καταφύγιο και έμεινε εκεί για αρκετό διάστημα (Πράξεις 27: 16). Το ίδιο συνέβη και στους 99 Πατέρες από την Αίγυπτο και στον Άγιο Ιωάννη το Θεολόγο

Ο μεγαλύτερος γεωγράφος της αρχαιότητας, ο Πτολεμαίος Κλαύδιος, ονομάζει το νησί Καύδο, ο Ιεροκλής το αναφέρει ως Κλαύδο και ο Λατίνος συγγραφέας Πλίνιος στην “Φυσική Ιστορία” του (Nat. Hist. IV, 61) το αναφέρει με το σημερινό του όνομα Gaudos. Κατά την περίοδο της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας (900-1000 μ.Χ.), το νησί είχε περίπου 8.000 κατοίκους με τρεις επισκόπους και έναν αρχιεπίσκοπο, ενώ κατά την περίοδο της οθωμανικής ηγεμονίας (1665-1895) που η Γαύδος αναφερόταν ως Γότζο, ο πληθυσμός αυτός μειώθηκε σταδιακά στους 500 κατοίκους (Απογραφή του 1882).

Η εποχή των κουρσάρων

Κατά την περίοδο των Σταυροφοριών, κατοίκησαν στο νησί Σαρακηνοί, γεγονός που μας το υπενθυμίζει και η παραλία Σαρακήνικο, που υπάρχει στο νησί. Λίγο αργότερα, κατά το 1539, οι κόλποι του νησιού προσέφεραν επίσης καταφύγιο και χρησιμοποιήθηκαν σαν ορμητήριο του διαβόητου πειρατή και κουρσάρου, Μπαρμπαρόσα.

Όμως αυτός και το “τσούρμο” του, ποτέ δεν έζησαν στο νησί. Απλά το χρησιμοποίησαν. Επ’ ευκαιρία ας ανακαλέσουμε στη μνήμη μας πως την εποχή εκείνη, υπήρχαν δύο αδέρφια που ήταν ο φόβος και ο τρόμος όλων των πλοίων στην Μεσόγειο. Ο μεγαλύτερος, ο Ορούτς Ρείς και ο μικρότερος ο Χιζίρ Μπιν Γιακούπ, εξορμούσαν από το νησί Ντζέρμπα της Τυνησίας, κατά των πλοίων των χριστιανικών κρατών. Επιτίθονταν σε κάθε εμπορικό και κυριεύαν από παπικές γαλέρες μέχρι και ισπανικά πολεμικά.

Μετά δε τον θάνατο του Ορούτς, ο “πειρατής” Χιζίρ Γιακούμπ, έγινε ο “κουρσάρος Μπαρμπαρός” και δρούσε υπό την προστασία του Σουλτάνου Σουλεϊμάν. Αυτός, για τις υπηρεσίες που του προσέφερε εναντίον των “παπικών κρατών” (Ισπανία, Γένοβα, Βενετία και Μάλτα), τον έκανε ναύαρχο του οθωμανικού στόλου.

Αναφέρει χαρακτηριστικά ο γνωστός περιηγητής της εποχής Mathieu Dumas: «Στο νησί αυτό, πηγαίνουν οι Σφακιανοί και σπέρνουν 100 μουζούρια στάρι και κριθάρι. Σπέρνουν όμως στα πεταχτά γιατί φοβούνται τους κουρσάρους. Μα όταν γίνει το νησί αυτό ένα Καστέλι όπου οι Σφακιανοί θα μπορούσαν στην ανάγκη να ασφαλιστούν από τις επιδρομές των κουρσάρων και να σωθούν με τις οικογένειες τους, τότε το νησί θα γινότανε πιο αποδοτικό και θα ανακούφιζε κάπως και θα βοηθούσε το βασίλειο της Κρήτης».

Αναπόσπαστο τμήμα της Κρήτης

Ο χάρτης που εξεδόθη όταν η Κρήτη έγινε από εγγλαέτι (μεγάλη διοικητική περιφέρεια), βιλαέτι (επαρχία) το 1907, λίγο πριν την ένωση της Κρήτης με την Ελλάδα, μας δείχνει καθαρά πως η Γαύδος είναι αναπόσπαστο τμήμα της Κρήτης, όπως επίσης είναι και το Καστελόριζο στα Δωδεκάνησα.

Στη νεότερη ιστορία, στη δεκαετία του 1930, αποτέλεσε τόπο εξορίας αντιφρονούντων Ελλήνων. Ενώ κατά τη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, συμμαχικές δυνάμεις χρησιμοποίησαν το νησί, για να ελέγχουν τις ελληνικές θάλασσες. Επίσης, το 1996, το νησί βρέθηκε στην επικαιρότητα λόγω μιας αντιπαράθεσης της Τουρκίας με την Ελλάδα κατά την διάρκεια της σχεδίασης μιας νατοϊκής άσκησης. Ήταν τότε που για πρώτη φορά, επιπόλαια αμφισβητήθηκε η κυριαρχία της Γαύδου, όπως και αυτή την φορά, και σε αυτές τις προκλήσεις θα πρέπει να απαντήσουμε πως, η Κρήτη κέρδισε με αγώνες και με δεκάδες επαναστάσεις, την ελευθερία και την ένωση της με την Ελλάδα.

Στις 30 Μαΐου 1913 κατά την υπογραφή της συνθήκης του Λονδίνου ο Σουλτάνος Μεχμέτ ο 5ος παραιτήθηκε όλων των δικαιωμάτων του στην Κρήτη (άρθρο 4) και με την επόμενη συνθήκη της 1/11/1913, παραιτήθηκε και από την επικυριαρχία του στο νησί.

Οι Τούρκοι πρέπει να χωνέψουν πως όταν την 1/12/1913 υπεστάλη η σημαία της Κρητικής Πολιτείας που θύμιζε την επικυριαρχία των Οθωμανών και υψώθηκε η ελληνική, τα όνειρα για επανάκτηση κάποιου “κυριαρχικού δικαιώματος” του νησιού, έσβησαν για πάντα.

Γαύδος και Γαυδοπούλα

Όσον αφορά τώρα τα νησιά Γαύδο και Γαυδοπούλα, για τα οποία έχουν και συνεχίζουν να αμφισβητούν την ελληνική κυριαρχία, τους παραπέμπω στο κατάστιχο ΚΚ 827 των αρχείων που φυλάσσονται στην Κωνσταντινούπολη (ψηφιακά αντίγραφα υπάρχουν στο Ρέθυμνο), που γράφουν πως τα νησιά αυτά ήταν

αναπόσπαστο μέρος της Κρήτης.

Η περιοχή τότε παραχωρήθηκε στον κατακτητή του νησιού Ντελί Χιουσείν πασά, ο οποίος την μετέτρεψε αμέσως σε βακούφι με απώτερο στόχο την εξασφάλιση των εισοδημάτων της περιοχής για την οικογένεια του. Σύμφωνα με τον κανονισμό του βακουφιού των Σφακίων (βακφιγιέ) ο αφιερωτής Χιουσείν όρισε ένα διαχειριστή (μουτεβελή, Kaymakam mutevelli) και ένα επόπτη (ναζίρη) ως υπεύθυνους για τη βακουφική περιουσία η οποία αποτελείτο από τα 11 χωριά των Σφακίων, μαζί με τα μετόχια τους και τα νησιά της Γαύδου και Γαυδοπούλας.

Τυπικά, λοιπόν, οι κάτοικοι των περιοχών αυτών έπρεπε να πληρώνουν 5.000 γρόσια για τους φτωχούς των πόλεων της Μέκκας και της Μεδίνας, στα οποία περιλαμβανόταν και ο κεφαλικός φόρος, η δεκάτη, οι τελωνειακοί φόροι για τα λιμάνια της περιοχής καθώς και άλλα δημόσια και ειδικά τέλη. Τα χρήματα αυτά συγκεντρωνόταν από τους καπετάνιους των χωριών και τον διορισμένο μουτεβελή και έπρεπε να δίνονται στον υπεύθυνο της οικονομικής υπηρεσίας του βακουφιού ο οποίος με τη σειρά του τα έστειλε στην Κωνσταντινούπολη. Ήταν λοιπόν η Γαύδος από τότε και το γνωρίζουν, αναπόσπαστο μέρος της Κρήτης.

Το νοτιότερο μέρος της Ελλάδας και της ΕΕ

Επίσης, στην εργασία των Κατερίνα Κόπακα, Δάφνη Γόντικα και Γεωργίας Μοσχόβη με θέμα “Χαρτογραφική αναγνώριση της νήσου Γαύδου” βλέπουμε ότι σε δείγμα 290 ελληνικών και άλλων ξένων χαρτών της Κρήτης, του Αρχιπελάγους και του ευρύτερου ελλαδικού χώρου, η Γαύδος απεικονίζεται στα 2/3 των χαρτών, δηλ. σε 190 χάρτες, που έχουν εκπονήσει 130 διαφορετικοί χαρτογράφοι-εκδότες από τον 15ο μέχρι και 20ο αιώνα, πάντα μαζί με την Κρήτη και αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα αυτής.

Ανακεφαλαιώνοντας,

η Γαύδος, το νοτιότερο τμήμα της Ελλάδας αλλά και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εμφανίζεται σχεδόν σε όλους τους ναυτικούς, γεωγραφικούς, πολιτικούς και ιστορικούς χάρτες δίπλα στην Κρήτη και πάντα αποτελούσε αναπόσπαστο έδαφος της. Το γεγονός αυτό, το επιβεβαιώνουν εκτός των χαρτών και τα επίσημα οθωμανικά έγγραφα που βρίσκονται στην Κωνσταντινούπολη. Τέλος, στην Γαύδο, παρόλο που κάποτε αποτελούσε περιοχή του βακουφιού Σφακίων, δεν έζησε ποτέ Οθωμανός. Μόνο κουρσάροι φαίνεται πως πάτησαν το πόδι τους στο νησί και, αυτό, για να πάρουν νερό και τρόφιμα.

Ας πάψουν λοιπόν να δημιουργούν προβλήματα και να ονειρεύονται την αναβίωση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, γιατί αυτά τα όνειρα μόνο προβλήματα μπορούν να δημιουργήσουν.

<https://slpress.gr/ethnika/toyrkiki-kai-i-gaydos-logomparmparosa/>

Ζητήματα Ελληνοτουρκικών Σχέσεων

Στις αρχές της δεκαετίας του 1970 η Τουρκία εγκαινίασε μια συστηματική πολιτική αμφισβητήσεων και διεκδικήσεων σε βάρος της κυριαρχίας και των κυριαρχικών δικαιωμάτων της Ελλάδας.

Σκοπός αυτής της τουρκικής πολιτικής έναντι της Ελλάδας ήταν και είναι η μεταβολή του εδαφικού statusquo, που προβλέπεται σε διεθνείς συνθήκες, με κεντρικό άξονα τη Συνθήκη Ειρήνης της Λωζάννης, καθώς και του νομικού καθεστώτος στον θαλάσσιο και εναέριο χώρο που πηγάζει από το διεθνές δίκαιο και δη το δίκαιο της θάλασσας και του αέρος (UNCLOS και Σύμβαση του Σικάγο 1944).

Η έναρξη της πολιτικής αυτής, η οποία άνοιξε ένα νέο κεφάλαιο έντασης στις ελληνο-τουρκικές σχέσεις, που διαρκεί μέχρι σήμερα, σηματοδοτείται από την εμφάνιση των πρώτων διεκδικήσεων σε βάρος της ελληνικής υφαλοκρηπίδας, το 1973 και της πρώτης αμφισβήτησης του εύρους του ελληνικού εθνικού εναερίου χώρου, το 1975.

Η τουρκική πολιτική αυτή κατά της Ελλάδας συνέπεσε με την εισβολή της Τουρκίας στην Κύπρο και την κατοχή του βόρειου τμήματός της (Ιούλιος 1974), που συνεχίζεται μέχρι σήμερα, με καθοριστικές επιπτώσεις στις σχέσεις των δύο χωρών και στην επαύξηση της έντασης.

Έκτοτε η Τουρκία άρχισε να πλέκει έναν καμβά συνεχώς αυξανόμενων αμφισβητήσεων και διεκδικήσεων που έφεραν τις δύο χώρες ακόμη και στο χείλος ένοπλης σύγκρουσης (κρίση Μαρτίου 1987, κρίση Ιμίων Ιανουαρίου 1996 και κρίση, λόγω σεισμικών ερευνών σε ελληνική υφαλοκρηπίδα Αν. Μεσογείου, Ιουλίου-Νοεμβρίου 2020) και αμφισβήτηση της ελληνικής κυριαρχίας επί νήσων που η ίδια θεωρεί ότι έπρεπε να είναι αποστρατιωτικοποιημένες
<https://www.mfa.gr/zitimata-ellinotourkikon-sheseon/>

Οργανισμός Τουρκογενών Κρατών

Του κ. Μάρκου Τρούλη

Η διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης συνεπέφερε μείζονες ανακατατάξεις στο διεθνές σύστημα, με την πλέον χαρακτηριστική να συνίσταται στην ανάδυση νεότευκτων κρατών εντός του γεωγραφικού χώρου περιμετρικά της Κασπίας, ο οποίος ταυτίζεται θεωρητικά με την περίφημη «Heartland» του Sir Halford Mac kinder.

Οι εν λόγω αναπροσαρμογές συσχετισμών ισχύος αναγνώστηκαν από την Τουρκία ως συστημική ευκαιρία εκδήλωσης αξιώσεων (και) ως προς τον Καύκασο και την Κεντρική Ασία.

Η στρατηγική διείσδυσης της Άγκυρας στο μαλακό υπογάστριο της Ρωσικής Ομοσπονδίας γνώρισε πολλές διακυμάνσεις από την περίοδο της αποστολής απόστρατων Τούρκων, προκειμένου να οργανώσουν τα αζερικά στρατεύματα κατά τον πόλεμο στο Ναγκόρνο-Καραμπάχ μεταξύ 1991-1994, έως την εκτύλιξη μιας δυναμικής «διπλωματίας των αγωγών» με στόχο την πολιτικοοικονομική απόσπαση των πρώην σοβιετικών δημοκρατιών από την επιρροή της Μόσχας.

Σε αυτή την πορεία, η Τουρκία παρέμεινε σταθερά προσηλωμένη στην επίκληση ορισμένων μέσων, όπως στη θεσμοποίηση των διακρατικών σχέσεων και στην εργαλειοποίηση ήδη υπαρχόντων διεθνών θεσμών (Οργανισμός Οικονομικής Συνεργασίας, Οργανισμός Ισλαμικής Συνεργασίας κ.ά.).

Μία συντεταγμένη προσπάθεια εγκαθίδρυσης ενός θεσμικού πλαισίου διακρατικής «συνεργασίας», που να ευνοεί την ίδια την Τουρκία και να τη θέτει σε ρόλο ηγέτιδας δύναμης, εμφανίστηκε αμέσως μετά το τέλος του διπολισμού μέσω της διοργάνωσης των λεγόμενων «Τουρκικών Συνόδων», οι οποίες στις φαντασιώσεις του Τουργκούτ Οζάλ θα μπορούσαν να μετατραπούν και σε «Κοινοπολιτεία Τουρκογενών Κρατών» με οδηγό την Άγκυρα.

Άλλωστε, ειρήσθω εν παρόδω, ο Αχμέτ Νταβούτογλου έχει ομολογήσει ότι η περιφερειακή διακρατική συνεργασία πρέπει να ευνοείται από την Τουρκία μόνο στα πεδία, που η ίδια θεωρεί ότι διαθέτει συγκριτικό πλεονέκτημα και άρα, πιστεύει βάσιμα ότι μπορεί να ηγηθεί.

Με διάφορες αναπροσαρμογές, οι οποίες αφορούσαν την κατά καιρούς δυνατότητα ή αντίστοιχα αδυναμία της Τουρκίας να ηγηθεί, η εν λόγω προσπάθεια έλαβε μόλις πριν λίγες ημέρες την ονομασία «Οργανισμός Τουρκογενών Κρατών» σε αντικατάσταση της δοθείσας μετά το 2009 ονομασίας του «Τουρκογενούς Συμβουλίου».

Η νέα ονομασία δόθηκε κατά την πρόσφατη 8η Σύνοδο του Οργανισμού στην Κωνσταντινούπολη από την Τουρκία, το Καζακστάν, το Αζερμπαϊτζάν, το Κιργιστάν και το Ουζμπεκιστάν ως μόνιμα κράτη-μέλη, ενώ παρατηρητές ήταν το Τουρκμενιστάν και η... «ευρωπαϊκή» Ουγγαρία του Βίκτορ Όρμπαν!

Πέραν της αρχικής (κλασικής) μεγαλομανίας της Τουρκίας, ο Οργανισμός Τουρκογενών Κρατών έχει περιοριστεί σε ζητήματα οικονομικής συνεργασίας διαθέτοντας ένα Κοινό Επενδυτικό Ταμείο, ενώ οι διακηρυγμένοι στόχοι αφορούν ζητήματα όπως το εμπόριο, η ανταλλαγή τεχνογνωσίας ή η σύσταση ενός κοινού μηχανισμού παροχής πολιτικής προστασίας. Προφανώς, βέβαια, η ελπίδα για μια τύπου «διάχυση» (spillover) από ζητήματα χαμηλής πολιτικής σε άλλα στρατηγικής συνεργασίας είναι υπαρκτή, στοιχείο διακρινόμενο και μέσω των διατυπώσεων των κοινών αποφάσεων περί «καταπολέμησης της ισλαμοφοβίας».

Βάση των εν λόγω επικλήσεων η εκτιμώμενη από την Τουρκία κοινή «τουρκογενής (Turkic) ταυτότητα» και όχι «τουρκική» (Turkish), όρος οποίος θα προσομοίαζε περισσότερο στην εθνικιστική-κεμαλική παράδοση και δε θα μπορούσε να προσφέρει το εκτατικό αφήγημα με αναφορά στις στέπες της Κεντρικής Ασίας. Ο όρος «τουρκογενής» απευθύνεται, όπως μας πληροφορούσε ο Jacob Landau στο μνημειώδες έργο του τιτλοφορούμενο ως «Παντουρκισμός: Το δόγμα του τουρκικού επεκτατισμού», σε σειρά «υπο-ταυτοτήτων» της Ευρασίας κατά τα παντουρανικά πρότυπα και συμπεριλαμβάνει έως και την... εσθονική, την ουγγρική και τη φινλανδική ταυτότητα! Οι καταβολές παραμένουν μυθικές και τα σύνορα απροσδιόριστα, αλλά το αφήγημα προσφέρεται προς νομιμοποίηση εμπράγματων πολιτικών της σημερινής Τουρκίας, κατά τα νεοοθωμανικά πρότυπα του Νταβούτογλου.

Κατά συνέπεια, ο Οργανισμός Τουρκογενών Κρατών εμφορείται από ένα ρητορικό σχήμα, αλλά η αποστολή του είναι αμιγώς ρεαλιστική με άξονα τη μεγιστοποίηση της τουρκικής ισχύος. Η μοναδική διαφορά στο πέρασμα των ετών, στην οποία αποτυπώνεται η συνολική μεταλλαγή της τουρκικής στρατηγικής συμπεριφοράς, έγκειται στο γεγονός ότι κατά τις δεκαετίες του 1990 και του 2000 ως θεσμικό σχήμα αποτελούσε πολιορκητικό κριό της Τουρκίας προς αύξηση του διπλωματικού κεφαλαίου της έναντι της δύσης, ενώ εσχάτως έχει καταστεί μέσο εδραίωσης της – φιλοδοξούσας να καταστεί αυτόνομη – τουρκικής στρατηγικής.

Τουρκική ή τουρανική ονομάζεται μια οικογένεια δεκάδων νομαδικών φύλων με καταγωγή από τη Μογγολία και τη ΝΑ Σιβηρία, τα οποία μετανάστευαν κατά κύματα καθ' όλη τη διάρκεια του μεσαίωνα, κυρίως μεταξύ 6ου και 11ου αιώνα. Μιλούσαν διάφορες διαλέκτους της αρχαίας τουρκικής γλώσσας, οι οποίες στη συνέχεια διαφοροποιήθηκαν δημιουργώντας τις σύγχρονες τουρκικές γλώσσες (ή τουρανικές). Η θρησκεία τους ήταν σαμανιστική με ανώτατο θεό τον Τένγκρι, άρχοντα του γαλάζιου ουρανού. Στην πορεία όμως η πλειοψηφία, ιδιαίτερα όσοι μετακινήθηκαν προς δυσμάς, ασπάσθηκε τον Ισλαμισμό από τους Αραβες και τους Πέρσες (που είχαν εξισλαμιστεί νωρίτερα).

https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%A4%CE%BF%CF%85%CF%81%CE%BA%CE%B9%CE%BA%CE%AC_%CF%86%CF%8D%CE%BB%CE%B1

Πότε και γιατί θα μπορούσε ο Ερντογάν να επιτεθεί στην Ελλάδα

Του κ. Michael Rubin
American Enterprise Institute

Ο πρόεδρος της Τουρκίας Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν δεν είναι ανόητος. Καταλαβαίνει τα βαθιά προβλήματα με τα οποία βρίσκεται αντιμέτωπος. Το στοίχημα με τα επιτόκια το έχασε. Η Τουρκία είναι σχεδόν μια χρεοκοπημένη χώρα. Ο πληθωρισμός πλησιάζει το 100% και το νόμισμα της Τουρκίας βρίσκεται σε ελεύθερη πτώση. Οι Τούρκοι είναι δυστυχισμένοι. Στο μεταξύ πλησιάζουν εκλογές. Επί σειρά ετών τέτοιες εκλογές δεν είχαν σημασία.

Οι ηγέτες της αντιπολίτευσης της Τουρκίας είναι τεμπέληδες, μη χαρισματικοί ή βρίσκονται στη φυλακή. Ο Ερντογάν έλεγχε αρκετά τα μέσα ενημέρωσης και τους μηχανισμούς ώστε να μπορεί να ωθήσει τα πράγματα με τον τρόπο του χωρίς πολλές διαμαρτυρίες, τουλάχιστον από το εσωτερικό της Τουρκίας.

Αυτό άλλαξε το 2019. Το αντιπολιτευόμενο Ρεπουμπλικανικό Λαϊκό Κόμμα κέρδισε οριακά τις δημοτικές εκλογές στην Κωνσταντινούπολη και την Άγκυρα. Τα αποτελέσματα συγκλόνισαν τον Ερντογάν που διέταξε ένα do-over στην Κωνσταντινούπολη. Τρεις μήνες αργότερα, ο υποψήφιος της αντιπολίτευσης Εκρέμ Ιμάμογλου αύξησε το περιθώριο νίκης του σε σχεδόν 10%, ένα αποτέλεσμα πολύ μεγάλο για να το «ακυρώσει» ακόμη και η μηχανή του Ερντογάν. Σπρωγμένοι και κακοποιημένοι, οι Τούρκοι είχαν χορτάσει από υποσχέσεις. Καθώς η Τουρκία πλησιάζει τόσο τη συμβολικά σημαντική εκατονταετηρίδα της τον επόμενο χρόνο όσο και τις βουλευτικές και προεδρικές εκλογές, ο Ερντογάν ανησυχεί. Ξέρει ότι υπό κανονικές συνθήκες δεν μπορεί να κερδίσει.

Ο Ερντογάν δεν είναι δημοκράτης. Κάποτε του άρεσε κυνικά η δημοκρατία ως ένα τραμ: το οδηγούσε όσο πιο μακριά μπορούσε και μετά αποχωρούσε. Ωστόσο, υπάρχουν όρια στη δύναμή του. Χρειάζεται μια δικαιολογία είτε για να αναβάλει εκλογές είτε για να αποσπάσει την προσοχή των Τούρκων με εθνικισμό. Μια σύγκρουση με την Ελλάδα ικανοποιεί και τα δύο.

Ο Ερντογάν όμως δεν είναι ανόητος. Αφού ο Βλαντιμίρ Πούτιν βάλτωσε στην Ουκρανία, πρέπει να αμφισβητήσει την ετοιμότητα της Τουρκίας. Άλλωστε, μετά το πραξικόπημα του 2016, ο Ερντογάν εκκαθάρισε τον στρατό. Οι τουρκικές ειδικές δυνάμεις μπορεί να πολεμήσουν τους Αρμένιους στο Ναγκόρνο-Καραμπάχ ή να επιτεθούν σε Κούρδους και Γεζίντι στη Συρία και το Ιράκ με drones και μαχητικά F-16, αλλά η μάχη ενάντια σε ένα μέλος του ΝΑΤΟ είναι ένα εντελώς διαφορετικό ζήτημα. Ο στρατός της Ελλάδας μπορεί να είναι μόνο το ένα τέταρτο του μεγέθους του στρατού της Τουρκίας, αλλά το ηθικό είναι υψηλότερο.

Πώς μπορεί λοιπόν η Τουρκία να επισπεύσει την κρίση; Ο Ερντογάν πιθανότατα θα διαβάσει τη σελίδα από το βιβλίο με το παίγνιο της Κίνας. Ο Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός έχει καταλάβει πολλές βραχονησίδες, υφάλους και σημεία με τέτοια «χαρακτηριστικά» στη Θάλασσα της Νότιας Κίνας. Όχι μόνο τις έχει μετατρέψει σε στρατιωτικές βάσεις, αλλά χρησιμοποίησε επίσης την κατοχή τους για να ενισχύσει τις παράνομες αξιώσεις του Πεκίνου να επεκτείνει την αποκλειστική οικονομική ζώνη του πάνω από το 90% των υδάτων της Θάλασσας της Νότιας Κίνας. Η Κίνα ενήργησε αργά και σκόπιμα με μια λεγόμενη στρατηγική σαλαμοποίησης, κατά κομμάτια, αλλά ποτέ δεν «δαγκώνει» τόσα πολλά με μια κίνηση που να προκαλεί τους γείτονες ή τις Ηνωμένες Πολιτείες σε σημείο πολέμου.

Ο Ερντογάν και ο υπουργός Άμυνας του, Χουλουσί Ακάρ, αμφισβητούν όλο και περισσότερο την ελληνική κυριαρχία στα νησιά του Αιγαίου, επιδιώκοντας ουσιαστικά να

ξαναγράψουν και να ερμηνεύσουν ξανά τη Συνθήκη της Λωζάνης του 1923 και τις επακόλουθες συμβάσεις και συμφωνίες. Είναι στο Αιγαίο που ο Ερντογάν πιθανότατα θα κάνει την κίνησή του, με το επιχείρημα ότι είναι Τούρκικα και δεν ανήκουν στην Ελλάδα.

Τουρκικά αεροσκάφη παρενόχλησαν στο παρελθόν κατοίκους του Καστελόριζου, μόλις ενάμισι μίλι από τις ακτές της Τουρκίας, αλλά η επιδίωξη να καταλάβει ένα νησί με σχεδόν 500 Έλληνες κατοίκους θα οδηγούσε σε έναν πόλεμο που ο Ερντογάν ελπίζει να αποφύγει.

Τους τελευταίους μήνες η Τουρκία κάνει υπερπτήσεις σε Αγαθονήσι, Φαρ μακονήσι, Κανδελιούσα και Κίναρο. Οι Τούρκοι χρησιμοποιούν μαχητικά αεροσκάφη και drones στις υπερπτήσεις τους, συνήθως ερευνώντας τα νησιά μεταξύ τρεις και πέντε το πρωί. Το καθένα είναι μικρό. Το Αγαθονήσι, το βορειότερο νησί των Δωδεκανήσων, βρίσκεται μόλις οκτώ μίλια μακριά από τις τουρκικές ακτές και φιλοξενεί λιγότερους από 200 Έλληνες. Η κοινότητα του Φαρμακονησίου, λίγο λιγότερο από 14 μίλια νότια, είναι ακόμη μικρότερη. Πριν από μια δεκαετία, είχε μόλις 10 κατοίκους.

Ενώ η Καντελιούσα είναι ακατοίκητη, είναι στρατηγικής σημασίας και ανήκει στον δήμο Νισύρου, ο οποίος έχει περίπου 1.000 κατοίκους. Επειδή η Καντελιούσα είναι πιο δυτικά από πολλά άλλα ελληνικά νησιά, ένα τουρκικό φυλάκιο θα υπερπηδούσε ουσιαστικά τα ελληνικά νησιά προς τα ανατολικά, σφίγγοντας τον κλοιό γύρω τους. Η Κίναρος, επίσης ακατοίκητη, είναι ακόμα πιο δυτικά, το δεύτερο δυτικότερο νησί των Δωδεκανήσων μετά την Αστυπάλαια.

Ο Ερντογάν μπορεί να αποβιβάσει πεζοναύτες ή ειδικές δυνάμεις στο νησί και μετά να τολμήσει η Ελλάδα να τους απομακρύνει. Αυτή η κρίση θα μπορούσε να αναζωογονήσει τη θρησκευτική βάση του Ερντογάν και τους Τούρκους εθνικιστές. Ο Ερντογάν θα μπορούσε ταυτόχρονα να επιμείνει ότι οποιαδήποτε κριτική εναντίον του ή του ιστορικού του θα ήταν προδοτική. Εάν η κρίση οδηγήσει σε στρατιωτική αψιμαχία, ο Ερντογάν θα μπορούσε να κηρύξει κατάσταση έκτακτης ανάγκης και να ακυρώσει εντελώς τις εκλογές. Ο Ερντογάν μπορεί επίσης να υπολογίζει στην «αμφίπλευρη» στάση των ΗΠΑ και της Ευρώπης. Το Στέιτ Ντιπάρτμεντ, για παράδειγμα, έχει τιμωρήσει και τις δύο πλευρές για υπερπτήσεις, παρόλο που η Τουρκία πετάει πάνω από το ελληνικό έδαφος και όχι το αντίστροφο. Εάν η Τουρκία δημιουργήσει ένα τετελεσμένο γεγονός, ο Ερντογάν μπορεί να ελπίζει ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες, η Ευρώπη και τα Ηνωμένα Έθνη θα του επιτρέψουν να φέρει την Ελλάδα σε έναν βάλτο ανειλικρινών διαπραγματεύσεων. Εδώ έρχεται στο μυαλό το παράδειγμα της Τουρκίας με την Κύπρο.

Πολύ συχνά, οι Ηνωμένες Πολιτείες και το ΝΑΤΟ αφήνουν τον εαυτό τους να αποσπάται η προσοχή, μια τάση από την οποία οι επιτιθέμενοι αναζητούν πλεονέκτημα. Είναι σημαντικό τόσο η Ουάσιγκτον όσο και οι Βρυξέλλες να δρουν προληπτικά: Οποιαδήποτε τουρκική κίνηση στα ελληνικά νησιά θα πυροδοτήσει μια στρατιωτική απάντηση κατά των τουρκικών δυνάμεων σε αυτά τα νησιά που θα ταπεινώναν τον Ερντογάν και θα επιτάχυναν την πτώση του, με εκλογές ή μη. Ο Ερντογάν μπορεί να θέλει να τον αγκαλιάσουν ως σουλτάνο και να τον θυμούνται ως διάδοχο του Ατατούρκ, αλλά πρέπει να καταλάβει σήμερα ότι αν ακολουθήσει αυτή την πορεία δράσης, η κληρονομιά του θα είναι αυτή του Αργεντινικού δικτάτορα Λεοπόλντο Γκαλτιέρι: Αυτού που έπεσε από την εξουσία και φυλακίστηκε μετά την αποτυχία να καταλάβει τα νησιά Φώκλαντ.

Από Militaire News

Το “δόγμα των δύομισυ πολέμων”, οι Κούρδοι και οι τουρκικές έρευνες στο Λιβυκό

Του κ. Σταύρου Λυγερού

Στη δεκαετία 1990, η Άγκυρα είχε εκπονήσει το “δόγμα των δύομισυ πολέμων”, με σκοπό να είναι σε θέση να πολεμήσει ταυτόχρονα εναντίον της Ελλάδας, της (τότε μη διαλυμένης) Συρίας και των Κούρδων ανταρτών του ΡΚΚ. Επρόκειτο αναμφισβητήτως για πολύ φιλόδοξο στόχο, αλλά όπως είναι γνωστό τα επιτελικά σχέδια έμειναν στο συρτάρι. Στα τέλη εκείνης της δεκαετίας, η μετακεμαλική Τουρκία είχε ασκήσει αφόρητη στρατιωτική πίεση στη Δαμασκό, επιτυγχάνοντας την εκδίωξη του Οτσαλάν από τη Συρία, με κατάληξη τη σύλληψη του Κούρδου ηγέτη στην ελληνική πρεσβεία στην Κέννα.

Γιατί τα θυμήθηκα όλα αυτά; Για τον απλό λόγο ότι –το συνειδητοποιούν οι αρμόδιοι στην Αθήνα ή όχι– το ελληνοτουρκικό μέτωπο είναι διασυνδεδεμένο με το τουρκοκουρδικό. Μπορεί τα όσα συμβαίνουν στη βόρειο Συρία ή στο ιρακινό Κουρδιστάν σε ορισμένους να φαντάζουν πολύ μακρινά και άσχετα, αλλά δεν είναι. Προφανώς, πρόκειται για ποιοτικά διαφορετικές συγκρούσεις (με τους Κούρδους και την Ελλάδα), αλλά η μία επηρεάζει κατά κανόνα καθοριστικά την άλλη.

Όσο η Τουρκία είναι εγκλωβισμένη σε συγκρούσεις με τους Κούρδους αντάρτες, το ενδεχόμενο ενός στρατιωτικού τυχοδιωκτισμού εναντίον της Ελλάδας απομακρύνεται για προφανείς λόγους. Λόγω της ρητορικής των λεονταρισμών, η Άγκυρα ποτέ δεν θα το ομολογήσει, αλλά αυτή είναι η πραγματικότητα. Κι όταν λέω ότι απομακρύνεται ένας τουρκικός στρατιωτικός τυχοδιωκτισμός δεν αναφέρομαι μόνο σε μία αιφνιδιαστική επίθεση του τύπου “θα έλθουμε νύχτα”, όπως συνηθίζει να λέει ο Ερντογάν και οι δικοί του, η οποία έτσι κι αλλιώς είναι μάλλον απίθανο να συμβεί. Αναφέρομαι και στην προσπάθεια δημιουργίας τετελεσμένου με την απειλή άσκησης στρατιωτικής βίας, τη συνήθη δηλαδή τακτική της Άγκυρας.

Σύμφωνα με την κατάσταση που έχει προκύψει, δύο είναι τα μέτωπα, στα οποία ο Ερντογάν ενδεχομένως να επιχειρήσει να δημιουργήσει τετελεσμένο. Το πρώτο και πιθανότερο, με το οποίο θα ασχοληθούμε στο παρόν άρθρο, είναι στο Λιβυκό Πέλαγος. Το δεύτερο συνδέεται με την κλιμακούμενη πίεση που ασκεί η Άγκυρα για την αποστρατιωτικοποίηση των νησιών του ανατολικού Αιγαίου.

Το Μνημόνιο Άγκυρας-Τρίπολης

Το Μνημόνιο Άγκυρας-Τρίπολης του 2019, με το οποίο οριοθετήθηκε ΑΟΖ μεταξύ Τουρκίας και Λιβύης, παρακάμπτοντας αυθαίρετως και πα-

ρανόμως τα νησιά Ρόδος, Κάρπαθος, Κάσος και Κρήτη, άνοιξε τον δρόμο σε ό,τι αφορά ένα έμπρακτο τουρκικό τετελεσμένο στο Λιβυκό. Το Μνημόνιο εκείνο, παρότι αμφισβητήθηκε ευθέως από την μετέπειτα ελληνοαιγυπτιακή συμφωνία μερικής οριοθέτησης ΑΟΖ, παρέμεινε στο τραπέζι ως προηγούμενο.

Τελευταία, υπεγράφη το δεύτερο μνημόνιο Άγκυρας-Τρίπολης, με το οποίο παραχωρούνται στην τουρκική κρατική εταιρεία πετρελαίου ΤΡΑΟ δικαιώματα έρευνας και γεωτρήσεων στη λιβυκή ΑΟΖ. Ουσιαστικά, λοιπόν, πρόκειται για μία δεύτερη συμφωνία, η οποία ενεργοποιεί την πρώτη. Προφανώς, δεν θα υπήρχε κανένα πρόβλημα εάν το λιβυκό κράτος παραχωρούσε δικαιώματα στην τουρκική κρατική εταιρεία για έρευνες και γεωτρήσεις εντός της λιβυκής ΑΟΖ, έτσι όπως αυτή ορίζεται από τη μέση γραμμή. Με βάση το πρώτο Μνημόνιο, όμως, για την μεταβατική κυβέρνηση της Τρίπολης η λιβυκή ΑΟΖ φθάνει μέχρι τα έξι μίλια έξω από τις νότιες ακτές της Κρήτης, δηλαδή έξω από τα ελληνικά χωρικά ύδατα!

Εδώ, λοιπόν, βρίσκεται ένας κλασικός μηχανισμός πρόκλησης ελληνοτουρκικής κρίσης και μάλιστα αυτή τη φορά με τη συμμετοχή τρίτου κράτους, της Λιβύης. Η Άγκυρα θα ισχυρισθεί ότι οι τουρκική έρευνα και πιθανή γεώτρηση (σε ελληνική ΑΟΖ) πραγματοποιείται με βάση την παραχώρηση άδειας από την Τρίπολη κι όχι με δική της πρωτοβουλία. Και τυπικώς έτσι θα είναι, γεγονός που διπλωματικά ενισχύει την τουρκική θέση.

Υπάρχει, βεβαίως, δύο αντίλογοι: Πρώτον, ότι καμία χώρα, ούτε η Τουρκία ούτε η Λιβύη, δεν μπορεί να παραβιάζει το Διεθνές Δίκαιο της Θάλασσας, το οποίο ορίζει σαφώς ότι τα νησιά δικαιούνται ΑΟΖ. Δεύτερον, ότι η κυβέρνηση της Τρίπολης δεν έχει εξουσία να υπογράψει τέτοιες συμφωνίες, επειδή είναι μεταβατική και επιπλέον επειδή η λιβυκή Βουλή είναι εκπεφρασμένα αντίθετη και με το πρώτο τουρκολιβυκό Μνημόνιο (2019) και με το φετινό.

Μονόδρομος ο συντονισμός με Αίγυπτο

Υπενθυμίζουμε ότι η κυβέρνηση Ντμπεϊμπά είχε δεσμευθεί να πραγματοποιήσει γενικές εκλογές τον Δεκέμβριο 2021, αλλά φρόντισε να τις τορπιλίσει για να παραμείνει στην εξουσία, κυρίως με τη στρατιωτική και πολιτική-διπλωματική στήριξη του Ερντογάν. Στην πραγματικότητα, πρόκειται για ενεργούμενο της Άγκυρας κι όχι για κυβέρνηση ανεξάρτητης χώρας, αφού, άλλωστε, δεν ελέγχει την Ανατολική Λιβύη, όπου δεσπόζει ο στρατάρχης

Χαφτάρ.

Η Αθήνα σωστά πιέζει –και μέσω των ΗΠΑ της ΕΕ και του ΟΗΕ– την Τρίπολη να προσέλθει σε διαπραγματεύσεις για την οριοθέτηση ΑΟΖ στο Λιβυκό με βάση το Δίκαιο της Θάλασσας. Υπακούοντας στις τουρκικές εντολές, η μεταβατική κυβέρνηση της Τρίπολης υπεκφεύγει, οξύνοντας τους τόνους, επειδή έχει συνείδηση πως εάν αρχίσει διαπραγματεύσεις θα τιναχθεί στον αέρα το τουρκο-λιβυκό Μνημόνιο του 2019.

Για την Ελλάδα είναι μονόδρομος να συντονισθεί με την Αίγυπτο και να παίξουν από κοινού το “χαρτί” της Ανατολικής Λιβύης, προκειμένου να τραβήξουν το χαλί κάτω από τα πόδια της κυβέρνησης Ντμπεϊμπά. Έστω με καθυστέρηση και ολιγωρίες, προς αυτή την κατεύθυνση κινείται, όπως φάνηκε και από την επίσκεψη των Δένδια-Παναγιωτόπουλου στο Κάιρο για υπογραφή συμφωνίας σχετικά με την αρμοδιότητα έρευνας και διάσωσης στη θαλάσσια περιοχή όπου έχει οριοθετηθεί η ΑΟΖ μεταξύ των δύο χωρών.

Τί έχει δείξει η τουρκική πρακτική

Όπως έχει αποδείξει η μέχρι τώρα τουρκική πρακτική, η Άγκυρα στέλνει ειδικό σκάφος της για έρευνες στην ελληνική ΑΟΖ, συνοδευόμενο από πολεμικά. Με τον τρόπο αυτό, ρίχνει το μπαλάκι στην Αθήνα, θέτοντάς της το δίλημμα ή να ανεχθεί την έμπρακτη παραβίαση των ελληνικών κυριαρχικών δικαιωμάτων, ή να εμποδίσει τις έρευνες, διακινδυνεύοντας ένα θερμό επεισόδιο, ενδεχομένως με ανεξέλεγκτη κατάληξη.

Είναι αληθές ότι στην Άγκυρα έχουν πεισθεί πως το ελληνικό πολιτικό σύστημα δεν είναι διατεθειμένο να αντιδράσει δυναμικά σε τέτοιες προκλήσεις. Το επιβεβαίωσαν και το καλοκαίρι του 2020, όταν το *Oruc Reis* –με τη συνοδεία πολεμικών– είχε πραγματοποιήσει εκτεταμένες σεισμικές έρευνες στη θάλασσα ανατολικά της Κρήτης και νότια του Καστελλορίζου. Ναι μεν τότε είχε κινητοποιηθεί ο ελληνικός στόλος, αλλά δεν είχε πράξει τίποτα για να εμποδίσει τις έρευνες.

Αντιθέτως, η κυβέρνηση είχε δηλώσει ότι κόκκινη γραμμή γι’ αυτήν είναι η παραβίαση των χωρικών υδάτων (έξι μίλια), λες και οι Τούρκοι είχαν αμφισβητήσει τα ελληνικά χωρικά ύδατα. Στην πραγματικότητα, η κυβέρνηση Μητσοτάκη είχε με εκείνη τη δήλωση, εξ αντιδιαστολής, στείλει το μήνυμα στον Ερντογάν ότι θα ανεχθεί την παραβίαση των ελληνικών κυριαρχικών δικαιωμάτων τουλάχιστον σ’ εκείνη την θαλάσσια περιοχή, άρα είχε τροφοδοτήσει τον τουρκικό επεκτατισμό.

Η ειδοποιός διαφορά εκείνης της συγκυρίας από τη σημερινή είναι ότι εάν οι Τούρκοι επιχειρήσουν έρευνες έξω από τα ελληνικά χωρικά ύδατα

στο Λιβυκό, από επιχειρησιακής απόψεως τα πολεμικά σκάφη τους θα είναι σε δυσμενή θέση έναντι των ελληνικών δυνάμεων, επειδή θα είναι συγκριτικά απομακρυσμένα από τις βάσεις τους και τα τουρκικά αεροδρόμια. Αυτό σημαίνει ότι θα είναι περισσότερο ευάλωτα σε περίπτωση σύγκρουσης.

Αναζητώντας μία “εύκολη νίκη”...

Εάν σ’ αυτό προσθέσουμε τα έντονα προβλήματα της τουρκικής Αεροπορίας, προκύπτει ότι από επιχειρησιακής απόψεως ένα θερμό επεισόδιο νοτιώς της Κρήτης έχει τις προϋποθέσεις να εξελιχθεί σε τουρκική ήττα, υπό την προϋπόθεση, βεβαίως, ότι η Αθήνα επιδειξει την αναγκαία αποφασιστικότητα. Με άλλα λόγια, ενώ ο Ερντογάν ψάχνει μία “εύκολη νίκη” για να την πουλήσει στους ψηφοφόρους, κινδυνεύει να του γυρίσει μπούμεραγκ. Πολύ περισσότερο, όταν ο ευρύτερος συσχετισμός δυνάμεων και το κλίμα στην Ανατολική Μεσόγειο είναι σαφώς δυσμενή για την Τουρκία. Όπως, λοιπόν, λέει ο λαός, μπορεί να “πάει για μαλλί και να βγει κουρεμένος”.

Προφανώς, αυτό δεν διαφεύγει των επιτελών στην Άγκυρα, αλλά ενδεχομένως να τους παρασύρει η εδραιωμένη πλέον πεποίθηση ότι η Ελλάδα δεν πρόκειται να αντιδράσει. Η πείρα δικαιολογημένα τους οδηγεί σε τέτοιο συμπέρασμα, αλλά η Ιστορία δείχνει πως υπάρχει ένα όριο. Και εάν αυτό παραβιασθεί, οι συνήθεις αντιδράσεις αλλάζουν. Αυτό ισχύει και στην περίπτωση της Αθήνας.

Στο σημείο αυτό είναι χρήσιμο να επανέλθουμε στην τουρκοκουρδική σύγκρουση, την οποία έθιξα στην αρχή αυτού του άρθρου. Παρά τους τουρκικούς λεονταρισμούς, όσο ο τουρκικός στρατός είναι εγκλωβισμένος σε συγκρούσεις με τους Κούρδους, έστω και μόνο με αεροπορικές επιδρομές, δεν έχει περιθώριο να επιχειρήσει στρατιωτικό τυχοδιωκτισμό εναντίον της Ελλάδας, ούτε καν πρόκληση με έρευνες στο Λιβυκό.

Αυτό δεν σημαίνει ότι η Ελλάδα πρέπει κατ’ ουδένα τρόπο να εμπλακεί στα της Συρίας και του Ιράκ. Σημαίνει, όμως, ότι ο κουρδικός παράγοντας πρέπει να λαμβάνεται σοβαρά υπόψη στους ελληνικούς στρατιωτικούς σχεδιασμούς. Όσο κι αν στην Αθήνα δεν θέλουν το βλέπουν, το βλέπουν στην Άγκυρα, όπου φοβούνται ότι ένα θερμό επεισόδιο στο ελληνοτουρκικό μέτωπο, ειδικά εάν κλιμακωθεί σε σύγκρουση, θα δώσει μία πρώτης τάξεως ευκαιρία στους Κούρδους και της Συρίας και του PKK να περάσουν στην αντεπίθεση με τους αντάρτικους τρόπους που αυτοί γνωρίζουν. Κι αυτός ακριβώς ο φόβος λειτουργεί αποτρεπτικά για τον Ερντογάν.

Πηγή: SLpress.gr στο Google News

Να Καλλιεργηθεί Στρατηγική Αντίληψη για την Ασφάλεια

τού Αντιστρατήγου ε.α. Φοίβου Κλόκκαρη

Στις δημοσκοπήσεις που έχουν πραγματοποιηθεί για τις προεδρικές εκλογές 2023 και στις τηλεοπτικές συζητήσεις με τους υποψήφιους για την προεδρία της Κυπριακής Δημοκρατίας (ΚΔ), η ασφάλεια/ άμυνα δεν περιλαμβάνεται στα σημαντικά θέματα που απασχολούν τους πολίτες, ούτε στους τομείς προτεραιοτήτων των περισσότερων υποψηφίων. Τα θέματα που κυριαρχούν είναι η οικονομία, το κυπριακό, το κόστος ζωής η διαφθορά και το μεταναστευτικό. Δημιουργείται το ερώτημα γιατί το θέμα ασφάλεια/ άμυνα δεν περιλαμβάνεται; Μήπως στην ημικατεχόμενη πατρίδα μας δεν έχει συνειδητοποιηθεί στο βαθμό που θα έπρεπε, η επικινδυνότητα της Τουρκικής απειλής και η αναγκαιότητα ενίσχυσης της Αμυντικής μας Θωράκισης (ΑΘ);

Υποχρέωση της πολιτείας είναι να μεριμνά για την συνεχή ενίσχυση της ΑΘ και ενημέρωση των πολιτών για τους κινδύνους προκειμένου να βρίσκονται σε εγρήγορση και να μην ζουν σε ψευδαισθήσεις. Να καλλιεργείται στρατηγική αντίληψη για την ασφάλεια, γιατί χωρίς αυτήν κινδυνεύει η ύπαρξη αυτού τούτου του κράτους και των επιτευγμάτων του σε όλους τους τομείς. Να καλλιεργείται στη βάση της γνώσης της επεκτατικής στρατηγικής της Τουρκίας και της επικινδυνότητας της, καθώς και της αξίας που έχει η εθνική ισχύς και ιδιαίτερα η στρατιωτική, για την αντιμετώπιση της απειλής και τη δημιουργία συνθηκών ασφάλειας.

Η έλλειψη στρατηγικής αντίληψης για την ασφάλεια υπήρξε αιτία εθνικών συμφορών, από τις οποίες πρέπει να αντλούμε διδάγματα προς αποφυγήν. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η στρατηγική ήττα του Βυζαντινού στρατού από τους Σελτζούκους Τούρκους στη μάχη του Μαντζικέρτ το 1071μ.Χ., που αποτέλεσε θανάσιμο πλήγμα κατά του Μικρασιατικού Ελληνισμού και της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, η οποία την περίοδο εκείνη βρισκόταν σε παρακμή. Δεν εδίδετο βάρος στην αντιμετώπιση των εξωτερικών απειλών κατά του Βυζαντίου και οι στρατιωτικές δαπάνες μειώθηκαν δραστικά. Ο αξιόμαχος θεματικός βυζαντινός στρατός υποβαθμίστηκε, κατάντησε να έχει ως βάση την εύκολη λύση των μισθοφόρων από πολλές εθνότητες και θρησκείες, που δεν είχαν καμιά συνοχή και ομογένεια μεταξύ τους, ούτε πίστη στην προάσπιση του κράτους. Στη μάχη τού Μαντζικέρτ, τμήμα Φράγκων μισθοφόρων του Βυζαντινού στρατού λιποτάκτησε και άλλοι αυτομόλησαν στους Σελτζούκους Τούρκους (Ούζοι).

Στη Κύπρο κατά την Τουρκική εισβολή του 1974 η Εθνική Φρουρά (ΕΦ) είχε πεπαιγμένο οπλοστάσιο Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, ένδειξη απαξιωμένης στρατιωτικής ισχύος.

Πρέπει να συνειδητοποιηθεί από όλους ότι ο Ελληνισμός της Κύπρου σήμερα αντιμετωπίζει την μεγαλύτερη απειλή κατά της ασφάλειάς του στην ιστορική διαδρομή του, επειδή η Τουρκία δεν στοχεύει μόνο στον έλεγχο όλης της Κύπρου, αλλά και στην εκρίζωσή του από το νησί. Το έπραξε στις κατεχόμενες περιοχές, το ίδιο απεργάζεται και για τις ελεύθερες.

Είμαστε θύματα της Τουρκίας, γνωρίζουμε τους στρατηγικούς επεκτατικούς στόχους της για την Κύπρο (ιερός όρκος τουρκικής εθνοσυνέλευσης 1920, εκθέσεις Νιχάτ Ερίμ/ σχέδιο επανάκτησης Κύπρου δεκαετίας 1950), έχουμε υποστεί τα πάνδεινα από τις βάρβαρες μεθόδους της και δεν υπάρχει καμιά δικαιολογία να έχουμε αποδυναμωμένη την ΑΘ μας, όταν μάλιστα ο εχθρός βρίσκεται εντός των πυλών και μεθοδεύει την υποδούλωσή μας. Κύρια όπλα του οι Τουρκικές Δυνάμεις Κατοχής (ΤΔΚ), ο εποικισμός, οι μέθοδοι τρομοκρατίας και η υλοποίηση επεκτατικών στόχων βάσει στρατηγικού σχεδιασμού.

Η επιθετικότητα της Τουρκίας κατά της Κύπρου με-

γεθύνεται (συνεχής ενίσχυση ΤΔΚ με επιθετικό οπλισμό, επεμβάσεις στην ΑΟΖ και Ουδετέρα ζώνη, εποικισμός Αμμοχώστου, κατασκευή αεροναυτικής βάσης, εργαλειοποίηση μετανάστευσης κ.α.). Η ΑΘ της ΚΔ χρειάζεται επείγουσα ενίσχυση στους τομείς της αυτοάμυνας (ΕΦ), του δόγματος ΕΑΧ Κύπρου –Ελλάδας, της στρατηγικής, των συμμαχιών, της δημογραφικής συνοχής και του ηθικού. Η ΕΦ να εκσυγχρονίσει το υφιστάμενο οπλοστάσιό της, να αγοράσει νέα έξυπνα όπλα, να επεκτείνει τις υποδομές τού ΠΝ και της ΠΑ και να αποκτήσει πολεμικά σκάφη, απαραίτητα για τη διασύνδεση του αμυντικού χώρου Κύπρου-Ελλάδας. Την τελευταία εικοσαετία (από εμφανίσεως του σχεδίου Ανάν) είχε αποδυναμωθεί η ΑΘ της ΚΔ, όχι από έλλειψη χρηματικών πόρων, που υπήρχαν με επάρκεια στο ΤΑΘ, αλλά από έλλειψη στρατηγικής αντίληψης για την ασφάλεια από τις κυβερνήσεις μας, που υποτίμησαν την επικινδυνότητα της τουρκικής απειλής και την αξία της στρατιωτικής ισχύος. Αυτό είχε ως συνέπεια την συμπίεση των ΠΥ άμυνας και τη μείωση της στρατιωτικής θητείας που επηρέασαν αρνητικά το αξιόμαχο της ΕΦ.

Είναι ενθαρρυντικό ότι τον τελευταίο χρόνο η ΚΔ ακολούθησε το παράδειγμα της Ελλάδας και αύξησε τις αμυντικές δαπάνες της. Αυτό πρέπει να συνεχισθεί, με την ομόθυμη βούληση όλου του πολιτικού κόσμου και λαού, γιατί η παρατεταμένη συμπίεση των ΠΥ άμυνας προκάλεσε συσσώρευση πολλών αναγκών σε βασικούς επιχειρησιακούς τομείς της ΕΦ που χρειάζονται ενίσχυση. Επείγουσα ενίσχυση από τον καιρό της ειρήνης γιατί ηχούν τύμπανα πολέμου. Αν ξεσπάσει κρίση πρέπει να είμαστε έτοιμοι να την αντιμετωπίσουμε με τις δικές μας δυνάμεις. Κανένας ξένος δεν θα προστρέξει σε βοήθειά μας. Αν δεν είμαστε έτοιμοι θα τεθεί σε άμεσο κίνδυνο η ύπαρξή μας ως κράτος και ως έθνος. Οι αμυντικές δαπάνες της ΚΔ πρέπει να αυξηθούν και να φθάσουν στο 3% επί του ΑΕΠ. Επείγουσα προτεραιότητα έχει και η ανακοπή της παράνομης μετανάστευσης, που εργαλειοποιεί η Τουρκία και εξελίσσεται σε μείζον πρόβλημα εθνικής ασφάλειας. Χαρακτηριστική περίπτωση έλλειψης στρατηγικής αντίληψης για την ασφάλεια, υπήρξε η επικράτηση στις μακροχρόνιες συνομιλίες λύσης του Κυπριακού, της σχολής σκέψης, ότι είναι μάταιο οι μικρές χώρες να επενδύουν στην άμυνα και υπήρξε σύγκλιση μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων (κείμενο συγκλίσεων Ντάουνερ σελ. 70) να αποστρατικοποιηθεί το κυπριακό κράτος μετά τη λύση και να μην έχει δικαίωμα να έχει ένοπλες δυνάμεις (αυτό προέβλεπε και το σχέδιο Ανάν). Σύγκλιση επικίνδυνη που εξυπηρετούσε μόνο την Τουρκία, η οποία επιδιώκει να έχει έναντι των ακτών της, αφοπλισμένο το Κυπριακό κράτος και τα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου, για να είναι εύκολη λεία της επεκτατικής βουλμίας της. Αυτή η σχολή σκέψης αποδεικνύεται ιστορικά λανθασμένη και πρέπει να αναθεωρηθεί από όσους την υποστηρίζουν. Οι ισχυροί δεν σέβονται τις ανοχύρωτες πολιτείες και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο όλες οι χώρες, όσο μικρές και να είναι, έχουν ΕΔ και τις ενισχύουν. Όχι για να ανταγωνισθούν τις ισχυρές αλλά για να λειτουργούν αποτρεπτικά στην επιθετικότητά τους. Ο επιτιθέμενος να υπολογίζει κόστος σε αίμα και διεθνή κατακραυγή.

Με τον όρο εθνική ασφάλεια εννοούμε την απαίτηση να διατηρηθεί η επιβίωση του κράτους με τη χρήση της εθνικής ισχύος και ιδιαίτερα της στρατιωτικής. Η ΚΔ πρέπει να ενισχύσει επείγοντως από τον καιρό της ειρήνης την εθνική ασφάλεια ως ύψιστη προτεραιότητα της. Οι καιροί ού μενετοί.

Λευκωσία, Νοέμβριος 2022

Τι προβλέπουν οι Συνθήκες για την άμυνα των νησιών Οι όροι αποστρατιωτικοποίησης όπως αναφέρονται στις συμβάσεις της Λωζάννης (1923) και των Παρισίων (1947)

Του καθηγητού κ. Αγγέλου Μ. Συρίγου

Σε μια ανάλυση διαρθρωμένη σε δώδεκα ερωτήσεις και απαντήσεις, ο καθηγητής Άγγελος Συρίγος εξηγεί τα κείμενα των διεθνών συμφωνιών που διέπουν το καθεστώς των νησιών του Ανατολικού Αιγαίου και τα ερείσματα των ελληνικών θέσεων για το δικαίωμα της νόμιμης άμυνας.

1. Υπήρξαν στο παρελθόν διεθνείς συνθήκες οι οποίες περιόρισαν το δικαίωμα της Ελλάδος να εξοπλίζει ελεύθερα τα νησιά της;

Ναι. Πρόκειται για τη Συνθήκη Ειρήνης της Λωζάννης (1923) και τη Συνθήκη Ειρήνης των Παρισίων (1947). Σύμφωνα με τις προβλέψεις των συνθηκών, τα νησιά μπορούν να χωρισθούν σε τρεις διαφορετικές ομάδες:

1η ομάδα (1923): Λήμνος, Σαμοθράκη, Ιμβρος, Τένεδος και Λαγούσες νήσοι.

2η ομάδα (1923): Λέσβος, Χίος, Σάμος και Ικαρία.

3η ομάδα (1947): Δωδεκάνησα.

2. Τι προβλέπεται για τις Λήμνο, Σαμοθράκη, Ιμβρο, Τένεδο και τις Λαγούσες νήσους;

Προβλέπεται ολική αποστρατιωτικοποίηση. Τα άρθρα 4, 6 και 7 της Συμβάσεως περί του καθεστώτος των Στενών της Λωζάννης (1923) αναφέρουν σχετικά: «[...] ουδέν οχυρωματικόν έργον, ουδεμία μόνιμος εγκατάστασις πυροβολικού [...] ως και ουδεμία εγκατάστασις στρατιωτικής αεροναυτικής ή ναυτική βάσις δύνανται να υφίστανται εν ταις [...] νήσοις.

Ουδεμία ένοπλος δύναμις δύναται να σταθμεύση εν αυταίς, εκτός των προς διατήρησιν της τάξεως αναγκαιουσών δυνάμεων αστυνομίας και χωροφυλακής. [...]

Η Ελλάς δύναται να μεταφέρει τον στόλον της εντός των χωρικών υδάτων των ουδετεροποιημένων ελληνικών νήσων, ουχί όμως και να χρησιμοποιή τα ύδατα ταύτα ως βάσιν επιχειρήσεων κατά της Τουρκίας ή διά ναυτικήν ή στρατιωτικήν συγκέντρωσιν προς τον σκοπόν τούτον».

3. Τι προβλέπεται για τις Λέσβο, Χίο, Σάμο και Ικαρία;

Στα συγκεκριμένα νησιά ετέθησαν περιορισμοί στον αριθμό των στρατιωτών και στη δημιουργία ναυτικών βάσεων και οχυρωματικών έργων (δεν περιλαμβάνονται αεροπορικές βάσεις, ούτε άλλες στρατιωτικές εγκαταστάσεις όπως ραντάρ. Στο άρθρο 13 της Συνθήκης Ειρήνης της Λωζάννης αναφέρεται ότι:

«1. Αι ειρημέναι νήσοι δεν θα χρησιμοποιηθώσιν εις εγκατάστασιν ναυτικής βάσεως ή εις ανέγερσιν οχυρωματικού τίνος έργου [...]. ...3. Αι ελληνικάί

στρατιωτικάί δυνάμεις εν ταις ειρημέναις νήσοις θα περιορισθώσιν εις τον συνήθη αριθμόν των διά την στρατιωτικήν υπηρεσίαν καλουμένων, οίτινες δύνανται να εκγυμνάζωνται επί τόπου, ως και εις δύναμιν χωροφυλακής και αστυνομίας ανάλογον προς την εφ' ολοκλήρου του ελληνικού εδάφους υπάρχουσαν τοιαύτην».

4. Τι προβλέπεται για τα Δωδεκάνησα;

Το άρθρο 14 της Συνθήκης Ειρήνης των Παρισίων (1947) προβλέπει ότι:

«Αι ανωτέρω νήσοι θα αποστρατιωτικοποιηθώσιν και θα παραμείνωσιν αποστρατιωτικοποιημέναι».

5. Από πότε η Τουρκία θέτει το θέμα της αποστρατιωτικοποιήσεως των νησιών;

Η Τουρκία ισχυρίστηκε για πρώτη φορά το 1964 ότι η Ελλάδα άρχισε να παραβιάζει το καθεστώς αποστρατιωτικοποιήσεως. Μετά το 1974 επανέρχεται συστηματικά στο θέμα. Το 1990 και το 1997 συνέδεσε την ελληνική κυριαρχία επί των ανατολικών νησιών του Αιγαίου με το θέμα της αποστρατιωτικοποιήσεως. Ανέφερε ότι τα νησιά μεταβιβάστηκαν στην Ελλάδα υπό τον όρο της αποστρατιωτικοποιήσεως. Η στρατιωτικοποίησή τους παραβιάζει τις Συνθήκες Λωζάννης και Παρισίων και επομένως θέτει εν αμφιβολία την ελληνική κυριαρχία.

Τους τελευταίους μήνες επανέρχεται διαρκώς σε αυτή την άποψη.

Μετά το 1974 η Ελλάδα προέβη στις αναγκαίες αμυντικές προπαρασκευές, που θα της επιτρέψουν να ασκήσει το δικαίωμα της νόμιμης άμυνας, όπως προβλέπεται στο άρθρο 51 του Χάρτη του ΟΗΕ.

6. Ποια είναι η απάντηση για το καθεστώς κυριαρχίας;

Πρόκειται για αστείο επιχείρημα. Πουθενά στα κείμενα των συνθηκών δεν διασυνδέεται η ελληνική κυριαρχία με την αποστρατιωτικοποίηση. Τα νησιά περιήλθαν στην Ελλάδα το 1912-13, γεγονός που αποδέχθηκαν με αποφάσεις τους οι Μεγάλες Δυνάμεις και απλώς επιβεβαιώθηκε με τη Συνθήκη της Λωζάννης δημιουργώντας ένα αντικειμενικό καθεστώς. Η επιβολή όρων και προϋποθέσεων για την εδαφική κυριαρχία είναι εξαιρετικά σημαντικό γεγονός για να προκύπτει με ερμηνεία...

7. Η Ελλάδα δέχεται ότι επανα-στρατιωτικοποίησε τα νησιά;

Η Ελλάδα αποδέχεται ότι προχώρησε σε στρατιωτικοποίηση των νησιών μετά το 1974. Θεωρεί, όμως, ότι η παραβίαση των Συνθηκών της Λωζάννης

και των Παρισίων είναι συμβατή με το διεθνές δίκαιο και επιβεβλημένη από τις πραγματικές συνθήκες. Οι ελληνικές θέσεις διαχωρίζουν τη Λήμνο και τη Σαμοθράκη από τα υπόλοιπα ανατολικά νησιά του Αιγαίου.

8. Τι ισχυρίζεται η Ελλάδα για Λήμνο και Σαμοθράκη;

Η Ελλάδα θεωρεί ότι το καθεστώς αποστρατιωτικοποιήσεως της Λήμνου και της Σαμοθράκης έληξε με τη Σύμβαση του Μοντραί (1936), η οποία επέτρεψε τον επανεξοπλισμό της ζώνης των Στενών στην οποία ανήκαν και τα συγκεκριμένα νησιά. Το γεγονός ότι δεν υπάρχει ρητή αναφορά στα νησιά μέσα στη Σύμβαση του Μοντραί θεωρείται από την Ελλάδα ήσσονος σημασίας, διότι στο προοίμιο της συμβάσεως αναφέρεται ρητώς ότι αυτή υποκαθιστά τη σχετική Σύμβαση της Λωζάννης για τα Στενά. Τα ίδια αποδέχθηκε ο υπουργός Εξωτερικών της Τουρκίας Ρουστού Αράς στην τουρκική Εθνοσυνέλευση και ανέφερε σε επιστολή του το 1936 ο πρέσβης της Τουρκίας στην Αθήνα προς τον Μεταξά.

9. Τι επικαλείται η Ελλάδα για Λήμνο και Σαμοθράκη;

Η Ελλάδα άρχισε να εξοπλίζει το 1974 με ταχείς ρυθμούς τα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου λόγω (α) της τουρκικής εισβολής στην Κύπρο, (β) της ιδρύσεως στη Σμύρνη της Στρατιάς Αιγαίου (4η Στρατιά), η οποία διαθέτει μεγάλο αριθμό αποβατικών σκαφών και βρίσκεται εκτός των νατοϊκών σχεδιασμών, και (γ) της απειλής του casus belli σε περίπτωση αυξήσεως των ελληνικών χωρικών υδάτων. Η Ελλάδα προέβη στις αναγκαίες αμυντικές προπαρασκευές, που θα της επιτρέψουν να ασκήσει το δικαίωμα της νόμιμης άμυνας, όπως προβλέπεται στο άρθρο 51 του Χάρτη του ΟΗΕ: «Καμία διάταξη αυτού του Χάρτη δεν θα εμποδίζει το φυσικό δικαίωμα της ατομικής ή συλλογικής νόμιμης άμυνας, σε περίπτωση που ένα Μέλος των Ηνωμένων Εθνών δέχεται ένοπλη επίθεση, ως τη στιγμή που το Συμβούλιο Ασφαλείας θα πάρει τα αναγκαία μέτρα για να διατηρήσει τη διεθνή ειρήνη και ασφάλεια [...]».

Επιπλέον η Ελλάδα θεωρεί ότι υπάρχει θεμελιώδης αλλαγή συνθηκών (ρήτρα rebus sic stantibus) από τη συνολολόγηση των Συνθηκών της Λωζάννης και των Παρισίων. Η συνέχιση του καθεστώτος αποστρατιωτικοποιήσεως θα είχε ως αποτέλεσμα τη διάταξη της διεθνούς ειρήνης, αφού θα διευκόλυne την εκδήλωση του τουρκικού επεκτατισμού εις βάρος των νησιών. Τέλος, η Τουρκία δεν μπορεί να επικαλείται τη Συνθήκη Ειρήνης των Παρισίων καθότι δεν ήταν συμβαλλόμενο μέρος σε αυτήν. Οι διατάξεις περί αποστρατιωτικοποιήσεως αποτελούν για την Τουρκία res inter alios acta (ζήτημα που αφορά τρίτους).

Η Τουρκία θεωρεί ότι για να ασκηθεί το δικαίωμα της νόμιμης άμυνας θα πρέπει πρώτα το κράτος να έχει γίνει στόχος ένοπλης επιθέσεως. Η Ελλάδα απαντάει ότι οι γεωγραφικές συνθήκες της περιοχής (μεγάλη απόσταση από την ηπειρωτική Ελλάδα, άμεση γειτνίαση με τις τουρκικές ακτές) θα καθιστούσαν κενή

περιεχομένου τη λήψη μέτρων, αφού σημειωνόταν τουρκική επίθεση.

10. Τι λέει το διεθνές δίκαιο επί των ελληνικών επιχειρημάτων;

Η ύπαρξη απειλής δίνει το δικαίωμα της προληπτικής άμυνας (anticipatory self-defence). Τα κράτη μπορούν να προετοιμασθούν αμυντικά έναντι επικείμενης ένοπλης επιθέσεως, ακόμη και εάν αυτή δεν έχει ακόμη εκδηλωθεί. Η άποψη αυτή ενισχύθηκε μετά τις τρομοκρατικές επιθέσεις της 11ης Σεπτεμβρίου 2001. Οι ΗΠΑ διατύπωσαν το δόγμα της προληπτικής αυτοάμυνας (pre-emptive self-defence) που τους δίνει το δικαίωμα να ενεργήσουν πρώτες υπερασπιζόμενες την ασφάλειά τους, χωρίς να περιμένουν πρώτα την εκδήλωση επιθετικού χτυπήματος, με την προϋπόθεση η επίθεση να είναι πραγματικά επικείμενη.

11. Μπορούμε να προσφύγουμε στο Διεθνές Δικαστήριο για το θέμα;

Η σοβαρότητα του θέματος επιβάλλει στην Ελλάδα να μη θέσει στην κρίση ενός διεθνούς δικαιοδοτικού οργάνου την ορθότητα των θέσεών της για τη στρατιωτικοποίηση των νησιών. Το διακύβευμα είναι υψηλότατο και δεν μπορεί η ελληνική πλευρά να διακινδυνεύσει έστω και τη μικρή πιθανότητα να μη γίνει δεκτή η άποψή της. Αρχικώς το 1994 και στη συνέχεια το 2015 η Ελλάδα εξαίρεσε από την αρμοδιότητα του Διεθνούς Δικαστηρίου οποιαδήποτε διαφορά συνδέεται με «στρατιωτικές δραστηριότητες και μέτρα [...] για την προστασία της κυριαρχίας και της εδαφικής της ακεραιότητας, για σκοπούς εθνικής άμυνας, καθώς και για την προστασία της εθνικής της ασφάλειας».

12. Υπάρχουν παρωχημένες διατάξεις στις διεθνείς συνθήκες;

Πρόκειται για διεθνή κείμενα που υπεγράφησαν προ 100 ετών και περιέχουν και διατάξεις που ανταποκρίνονται στα δεδομένα άλλων εποχών. Επί παραδείγματι, στο άρθρο 6 της Συμβάσεως της Λωζάννης περί του καθεστώτος των Στενών αναφέρεται ότι ο οπλισμός των αστυνομικών δυνάμεων «δέον να αποτελείται μόνον εκ του περιστρόφου, της σπάθης, του όπλου και τεσσάρων οπλοπολυβόλων ανά εκατόν άνδρας [...]». Η γραφική αναφορά στη σπάθη ανταποκρίνεται στα δεδομένα του 1923. Επιπλέον, αν και το ελληνικό κείμενο αναφέρει τέσσερα «οπλοπολυβόλα», το αυθεντικό αγγλικό κείμενο αναφέρει «four Lewis guns». Θα προκαλούσε τεράστια συγκίνηση παγκοσμίως στους συλλέκτες όπλων να δουν τον Ελληνικό Στρατό να χρησιμοποιεί στα νησιά πολυβόλα Lewis που χρησιμοποιήθηκαν ευρέως κατά τη διάρκεια του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου...

* Ο κ. **Άγγελος Συρίγος** είναι αναπληρωτής καθηγητής Διεθνούς Δικαίου και Εξωτερικής Πολιτικής στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, βουλευτής στην Α΄ Αθηνών, υφυπουργός Παιδείας.

Πηγή «Καθημερινή»

Η Αμυντική Συμφωνία Ελλάδας-Γαλλίας: Μια αποτίμηση

Του Αντισυνταγματάρχου (ΠΖ) Γεωργίου Κουκάκη

ΜΔΕ «Διακυβέρνηση, Ανάπτυξη και Ασφάλεια στη Μεσόγειο» του Πανεπιστήμιο Αιγαίου

Εισαγωγή

Η «Συμφωνία μεταξύ της Κυβέρνησης της Ελληνικής Δημοκρατίας και της Κυβέρνησης της Γαλλικής Δημοκρατίας για την εγκαθίδρυση Στρατηγικής Εταιρικής Σχέσης για τη συνεργασία στην Άμυνα και την Ασφάλεια», όπως είναι η επίσημη ονομασία της εν λόγω Συμφωνίας υπογράφηκε στο Παρίσι στις 28 Σεπτεμβρίου 2021. Δημοσιεύτηκε δε στην Εφημερίδα της Κυβέρνησης ως Νόμος 4841/2021 δυνάμει του ΦΕΚ Α΄187 με ημερομηνία έκδοσης την 8η Οκτωβρίου 2021 (η οποία και αποτελεί την ημερομηνία έναρξης της ισχύος της), εκδόθηκε στην ελληνική και τη γαλλική γλώσσα, υπογράφηκε από τους Υπουργούς Εξωτερικών και Εθνικής Άμυνας των δύο κρατών και αποτελείται από 31 άρθρα καταναμεμένα σε 5 Μέρη.

Το εισαγωγικό μέρος της Συμφωνίας αναφέρεται στις κοινές αξίες και αρχές που διέπουν τα δύο κράτη, το σεβασμό στο Διεθνές Δίκαιο με έμφαση τη Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για το Δίκαιο της Θάλασσας [United Nations Convention on the Law of the Sea (UNCLOS)], τον κυρίαρχο ρόλο του NATO ως εγγυητή της παγκόσμιας ασφάλειας και τους στόχους που τίθενται για την προάσπιση της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας. Το Μέρος I (Στρατηγική Συνεργασία) αναφέρεται στις λεπτομέρειες της εν λόγω σχέσης, καθορίζοντας στο άρθρο 2 (Ρήτρα Αμοιβαίας Άμυνας) ότι εφόσον διαπιστωθεί ένοπλη επίθεση σε κάποιο από τα δύο κράτη, το άλλο έχει την υποχρέωση παροχής βοήθειας με όλα τα κατάλληλα μέσα – σύμφωνα με το άρθρο 51 του Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών – ακόμα και με τη χρήση ένοπλης βίας.

Το Μέρος II (Συνεργασία στον Τομέα της Εξωτερικής Πολιτικής) καθορίζει τις λεπτομέρειες της συνεργασίας στον τομέα της Εξωτερικής Πολιτικής, ενώ το Μέρος III (Στρατιωτική Συνεργασία) τις αντίστοιχες της συνεργασίας των Ενόπλων Δυνάμεων των δύο κρατών. Το Μέρος IV (Συνεργασία στους Τομείς των Εξοπλισμών και των Βιομηχανιών Άμυνας και Ασφάλειας) αναφέρεται στην επιδιωκόμενη συνεργασία στον τομέα των εξοπλιστικών προγραμμάτων και της αμυντικής βιομηχανίας, συστήνοντας μάλιστα Επιτροπή Εξοπλισμών για την παρακολούθηση των σχετικών πρωτοβουλιών και το Μέρος V (Τελικές Διατάξεις) ρυθμίζει τη διαδικασία επίλυσης διαφο-

ρών, τονίζει ότι η εφαρμογή των διατάξεων υλοποιείται σύμφωνα με τις διεθνείς υποχρεώσεις και τις ευρωπαϊκές δεσμεύσεις και αναφέρει τα διαδικαστικά θέματα όπως την ημερομηνία ισχύος, την 5ετή διάρκεια της Συμφωνίας με δυνατότητα καταγγελίας, ανανέωσης ή τροποποίησης αυτής.

Η Συμφωνία στην πράξη...

Όσον αφορά στον τομέα της Εξωτερικής Πολιτικής (Μέρος II) η πρώτη συνάντηση των Υπουργών Εξωτερικών των δύο κρατών μετά την υπογραφή της ελληνογαλλικής Συμφωνίας πραγματοποιήθηκε στις 19 Νοεμβρίου 2021 στο πλαίσιο της τετραμερούς συνάντησης Ελλάδας, Κύπρου, Αιγύπτου και Γαλλίας. Στις 29 Ιουλίου 2022 ο Έλληνας Υπουργός Εξωτερικών επισκέφτηκε τη νεοδιορισθείσα Γαλλίδα ομόλογό του στο Παρίσι, ενώ στις 6 Σεπτεμβρίου 2022 η Γαλλίδα Υπουργός Εξωτερικών ανταπέδωσε την επίσκεψη στον Έλληνα ομόλογό της στην Αθήνα. Επιπλέον, στις 15 Νοεμβρίου 2021 ο Υπουργός Εθνικής Άμυνας πραγματοποίησε συνάντηση με τη Γαλλίδα ομόλογό του, στο πλαίσιο της κοινής συνάντησης των Υπουργών Άμυνας και Εξωτερικών της ΕΕ.

Όσον αφορά τη Στρατιωτική Συνεργασία (Μέρος III), σύμφωνα πάντα με την ιστοσελίδα του Γενικού Επιτελείου Εθνικής Άμυνας μέχρι και τη στιγμή της συγγραφής του παρόντος κειμένου έχουν πραγματοποιηθεί τέσσερις συνεκπαιδεύσεις PASSEX (Passing Exercise) μεταξύ πλοίων του ΠΝ της Ελλάδας και της Γαλλίας. Πιο συγκεκριμένα στις 5 Νοεμβρίου 2021 διεξήχθη η πρώτη συνεκπαίδευση μεταξύ της Ελληνικής Φρεγάτας (Φ/Γ) ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ και της Γαλλικής AUVERGNE νοτιοδυτικά της Κρήτης με τη συμμετοχή 7 Ελληνικών Αεροσκαφών (Α/Φ), στις 9 Δεκεμβρίου 2021 μεταξύ της Ελληνικής Φ/Γ ΣΑΛΑΜΙΣ και της Γαλλικής AUVERGNE νοτιοδυτικά της Κρήτης με τη συμμετοχή 6 Ελληνικών Α/Φ, στις 31 Ιανουαρίου 2022 μεταξύ της Ελληνικής Φ/Γ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ και της Γαλλικής FS PROVENCE στο Μυρτώο Πέλαγος και το Στενό Κυθήρων με τη συμμετοχή 6 Α/Φ και στις 28 Απριλίου 2022 μεταξύ της Ελληνικής Φ/Γ ΑΔΡΙΑΣ και της Γαλλικής AUVERGNE νοτιοδυτικά της Κρήτης με τη συμμετοχή 4 Α/Φ.

Στις 7 Δεκεμβρίου 2021 πραγματοποιήθηκε επίσης συνάντηση του Αρχηγού ΓΕΕΘΑ (Α/ΓΕΕΘΑ) με τον Διευθυντή Διεθνών Σχέσεων του Επιτελείου Άμυνας της Γαλλίας, ενώ στις 14 και 15 Δεκεμβρίου 2021 έλαβαν χώρα στρατιωτικές συνομιλίες μεταξύ των Αντιπροσωπειών του ΓΕΕΘΑ και του Επιτελείου Άμυνας της Γαλλίας. Στις 21-22 Οκτωβρίου 2021 ο Έλληνας Α/ΓΕΕΘΑ επισκέφτηκε τον Γάλλο ομόλογό του, ενώ στις 21 Ιανουαρίου 2021 πραγματοποιήθηκε επίσημη επίσκεψη του Αρχηγού Επιτελείου Άμυνας της Γαλλίας στην Ελλάδα. Τέλος, στις 14 Ιουνίου 2022 ο Έλληνας Α/ΓΕΕΘΑ συναντήθηκε στο γραφείο του με τον Διοικητή της Διοίκησης Διαστήματος (Commandement de l'Espace) της Γαλλίας, με το πέρας της οποίας υπέγραψαν τις «Κατευθυντήριες Οδηγίες για την Αναβάθμιση της Ελληνογαλλικής Στρατιωτικής Συνεργασίας» με τις οποίες εξειδικεύονται οι τομείς συνεργασίας των δύο κρατών.

Στις 13 Μαρτίου 2022 ο Υποναύαρχος Christophe Cluzel, Διοικητής της Γαλλικής Ναυτικής Δύναμης του Αεροπλανοφόρου «CHARLES DE GAULLE», επισκέφθηκε τη Φ/Γ ΥΔΡΑ, ενώ στις 20 Μαΐου 2022 προσωπικό και φοιτητές του Γαλλικού Ινστιτούτου Ανωτέρων Σπουδών Εθνικής Άμυνας (Institute for Higher National Defence Studies/IHEDN) επισκέφτηκαν τη Σχολή Εξάσκησης Ναυτικής Τακτικής (ΣΕΝΤ) και το Αρχηγείο Στόλου (ΑΣ). Ακολούθως, κατά το χρονικό διάστημα από 30 Μαΐου μέχρι 2 Ιουνίου 2022, πραγματοποιήθηκε επίσκεψη του Έλληνα Αρχηγού του Γενικού Επιτελείου Ναυτικού (Α/ΓΕΝ) στη Γαλλία κατά την οποία επισκέφτηκε τις εγκαταστάσεις του Γαλλικού ΓΕΝ και των εταιρειών THALES Group και MBDA, του Κέντρου Ναυτικής Πληροφορίας, Συνεργασίας και Επίγνωσης (MICA Center), καθώς και τις εγκαταστάσεις της Naval Group και την αεροναυτική Βάση της Lann Bihoue.

Όσον αφορά τέλος τη συνεργασία στους Τομείς των Εξοπλισμών και των Βιομηχανιών Άμυνας και Ασφάλειας (Μέρος IV) έχει προγραμματιστεί η κατασκευή 3 (+1) Φρεγατών BELHARRA [FDI (Frigate Defense and Intervention)], οι οποίες αναμένεται να παραδοθούν στην Ελλάδα κατά το διάστημα 2025-2030. Επιπρόσθετα, στις 13 Απριλίου 2022 πραγματοποιήθηκε παρουσίαση συστημάτων Μη Επανδρωμένων Αεροχημάτων (ΜηΕΑ) [Unmanned Aerial Vehicles (UAV)] και anti-UAV στο ΓΕΕΘΑ από την Γενική Διεύθυνση Εξοπλισμών της Γαλλίας. Δεν πρέπει να ξεχνάμε τέλος, ότι η Ελλάδα έχει ήδη προμηθευτεί από τη Γαλλία τα Α/Φ Rafale F3R, τα οποία έχουν αυξήσει κατακόρυφα τις επιχειρησιακές δυνα-

τότητες της Ελληνικής ΠΑ.

Επίλογος

Λαμβάνοντας υπόψη όλα όσα έχουμε αναφέρει μέχρι στιγμής, δεν μπορούμε παρά να αναγνωρίσουμε τη στρατηγική σημασία της Συμφωνίας που έχει συνάψει η χώρα μας με τη Γαλλία. Όπως επεσήμανε και ο Έλληνας Πρωθυπουργός κατά τη διάρκεια συνάντησής του με την Πρόεδρο της Ελληνικής Δημοκρατίας, η αξία της ελληνογαλλικής συμφωνίας δεν έγκειται μόνο στο γεγονός της αμοιβαίας αμυντικής συνδρομής με τη Γαλλία - η οποία είναι η ισχυρότερη ευρωπαϊκή χώρα σε ευρωπαϊκό επίπεδο και πυρηνική δύναμη - και την προμήθεια των γαλλικών Φρεγατών αλλά και το γεγονός ότι προετοιμάζει το έδαφος για μια πιο συστηματική συνεργασία στον τομέα της Άμυνας ανάμεσα στα κράτη-μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το ίδιο τόνισε και ο Αντιπρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής για την Προώθηση του Ευρωπαϊκού Τρόπου Ζωής, κ. Μαργαρίτης Σχοινάς, λέγοντας ότι η αμυντική ένωση των ευρωπαϊκών κρατών θα πραγματοποιηθεί σταδιακά με γνώμονα την ενίσχυση της αλληλεγγύης αυτών.

Σε κάθε περίπτωση η υπογραφή της εν λόγω Συμφωνίας συμβάλλει θετικά στην προάσπιση των ελληνικών εθνικών συμφερόντων, ειδικά ως προς τις σχέσεις της χώρας μας με τη γείτονα Τουρκία και την ολοένα αυξανόμενη επιθετικότητα που επιδεικνύει το τελευταίο χρονικό διάστημα. Εξάλλου η Γαλλία έχει αποδείξει έμπρακτα τη στήριξη των Ελληνικών θέσεων μέσα από τις δηλώσεις στις οποίες έχει προβεί ο Πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας, καταδικάζοντας τις ενέργειες της Τουρκίας αλλά και τονίζοντας ότι σε περίπτωση επίθεσης της Τουρκίας στην Ελλάδα, οι Γαλλικές Ένοπλες Δυνάμεις θα συνδράμουν τις Ελληνικές. Παρά το γεγονός ότι - όπως αναφέραμε παραπάνω - η Συμφωνία έχει διάρκεια 5 ετών, δηλαδή μέχρι και τον Σεπτέμβριο του 2026, η ανανέωσή της θα πρέπει να θεωρείται δεδομένη καθώς τα Γαλλικά συμφέροντα δεν αναμένεται να μεταβληθούν σε σχέση με τα αντίστοιχα Ελληνικά.

Ιδιαίτερα ελπιδοφόρα θα ήταν επίσης η υπογραφή μιας ανάλογης Συμφωνίας και με άλλα Ευρωπαϊκά κράτη του Νότου που βρέχονται από τη Μεσόγειο όπως η Ιταλία και η Ισπανία., καθώς όπως έλεγαν οι αρχαίοι ημών πρόγονοι: «Εν τη ενώσει η ισχύς»

Χαλκίδα, 28 Σεπτεμβρίου 2022

“They may fight with us, but they don't fight for us.”

Christopher Paolini, Eldest

Είναι το Auftragstaktik η αιτία των ουκρανικών νικών;

Του καθηγητού κ. Κωνσταντίνου Γρίβα

Σε πρόσφατη συνέντευξή μου στην πολωνική εφημερίδα "Rzeczpospolita" υποστήριξα ότι –κατά τα φαινόμενα– ένα μεγάλο πρόβλημα για τους Ρώσους στην Ουκρανία είναι το άκαμπτο συγκεντρωτικό σύστημα διοίκησης και διεξαγωγής επιχειρήσεων που εφαρμόζουν, ενώ αντιθέτως, μεγάλο ατού για τους Ουκρανούς είναι οι αποκεντρωτικές τους τακτικές. Ιδιαίτερα δε στην τελευταία τους επίθεση, φάνηκε πως μικρές ομάδες, κυρίως πεζικού, των Ουκρανών, κινήθηκαν ανεξάρτητα και εισχώρησαν "ανάμεσα στις ραφές" της ρωσικής διάταξης προκαλώντας αποδιοργάνωση.

Με τις λίγες πληροφορίες που υπάρχουν στη διάθεσή μας βλέπουμε κάποιες μεθοδολογίες από πλευράς των Ουκρανών που θυμίζουν τις τακτικές των Γερμανών Stosstruppen στο Δυτικό Μέτωπο το 1918, όπως επέβαλε η φιλοσοφία της Auftragstaktik, η οποία στα αγγλικά αποδίδεται ως "Mission Command" και στα ελληνικά ως "Διοίκηση Δια της Αποστολής". Η φιλοσοφία αυτή είχε αγνοηθεί εν πολλοίς από την αγγλοαμερικανική στρατιωτική σκέψη.

Άρχισε να εξετάζεται μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο όταν οι Αμερικανοί και οι Βρετανοί αναζητούσαν τα αίτια της εξαιρετικής τακτικής απόδοσης της Βέρμαχτ. Επίσης, θεωρήθηκε σημαντική για την υιοθέτηση ενός πολεμικού δόγματος που έδινε έμφαση στον ελιγμό και όχι στην ισχύ πυρός όπως μέχρι τότε, για να αντισταθμιστεί η σοβιετική υπεροπλία στο ευρωπαϊκό θέατρο επιχειρήσεων.

Τι είναι όμως η Auftragstaktik;

Με τα λόγια του Ισραηλινού καθηγητή και θεωρητικού του πολέμου Eitan Shamir, είναι μια φιλοσοφία που απαιτεί και επιτρέπει την πρωτοβουλία σε όλα τα επίπεδα της διοίκησης που εμπλέκονται με τα τεκταινόμενα στο πεδίο της μάχης. Πολύ απλοϊκά και μάλλον περιοριστικά, θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι μια φιλοσοφία πολέμου, όπου οι επικεφαλής δίνουν στους υφιστάμενους τους τον αντικειμενικό σκοπό και μετά τους αφήνουν απολύτως ελεύθερους να υλοποιήσουν την αποστολή τους.

Ένα από τα καλύτερα παραδείγματα εφαρμογής της εν λόγω φιλοσοφίας είναι οι διαταγές του Kurt Zeidler, τότε αρχηγού επιτελείου του Panzergruppe Kleist, λίγο πριν την επίθεση στη Γαλλία, στους υφιστάμενούς του διοικητές: «Κύριοι, απαιτώ οι μεραρχίες σας να περάσουν τα γερμανικά σύνορα, να περάσουν τα βελγικά σύνορα και να διασχίσουν τον ποταμό Meuse. Δεν με νοιάζει πώς θα το κάνετε, αυτό εξαρτάται αποκλειστικά από εσάς».

Συγκριτικά, οι διαταγές προς τις αμερικανικές δυνάμεις πριν από την απόβαση στη Βόρειο Αφρική είχαν το μέγεθος ενός καταλόγου Sears Roebuck... Ακόμη πιο διάσημη και σύμφωνη με το πνεύμα της Auftragstaktik ήταν η διαταγή του Heinz Guderian, διοικητή του XIX Panzerkorps, που είπε στις μονάδες του ότι «είχαν ένα εισιτήριο για τον τελευταίο σταθμό», εννοώντας τις πόλεις στα γαλλικά παράλια. Πώς θα έφθαναν εκεί ήταν αποκλειστικά δική τους αρμοδιότητα.

Επιβάλλεται η ανυπακοή

Αξίζει να επισημανθεί ότι οργανικό στοιχείο στη φιλοσοφία της Auftragstaktik είναι η ανυπακοή προς τους ανωτέρους, αν αυτοί επιχειρήσουν να παρέμβουν στις αποφάσεις του τοπικού διοικητή, όσο χαμηλού βαθμού και αν είναι αυτός. Χαρακτηριστικά αναφέρεται η περίπτωση του Πρώσου Στρατηγού, Friedrich Wilhelm von Seydlitz, ο οποίος διοικούσε μια ισχυρή δύναμη Ιππικού, κατά τη διάρκεια της μάχης του Zorndorf, τον Αύγουστο του 1758.

Ενώ λοιπόν, η κατάσταση ήταν απελπιστική, προσέγγισε ένας αγγελιοφόρος και του δήλωσε ότι ο βασιλιάς θεωρεί ότι θα ήταν σοφό να επιτεθεί με το ιππικό του τώρα. Ο στρατηγός δήλωσε ότι δεν ήταν ώρα. Ο αγγελιοφόρος επανήλθε και έθεσε πιο πιεστικά το αίτημα του βασιλιά. Ο στρατηγός ξανά αρνήθηκε. Ο αγγελιοφόρος επανήλθε για τρίτη φορά και του δήλωσε ότι αν δεν εξαπέλυε επίθεση, ο βασιλιάς θα του έπαιρνε το κεφάλι. Ο Πρώσος Στρατηγός απάντησε. «Πείτε στον βασιλιά ότι μετά τη μάχη το κεφάλι μου είναι στη διάθεσή του, αλλά στο μεταξύ θα το χρησιμοποιήσω εγώ όπως θέλω». Εν συνεχεία επιτέθηκε στον χρόνο που αυτός επέλεξε και έφερε τη νίκη.

Επίσης, αναφέρεται πως ο Φρειδερίκος Γ', που ανέλαβε την εξουσία το 1888 μετά τον θάνατο του εξαιρετικά δημοφιλούς Γουλιέλμου Β', κατά τη διάρκεια πολεμικών παιγνίων υψηλού επιπέδου,

έδωσε σε έναν νέο ταγματάρχη του Γενικού Επιτελείου σκοπίμως μια διαταγή που θα τον έφερνε σε δύσκολη κατάσταση. Όταν ο αξιωματικός υπάκουσε αναντίρρητα στην εντολή, ένας στρατηγός τον σταμάτησε και του υπενθύμισε «*Η μεγαλειότητά του σε έκανε ταγματάρχη του Γενικού Επιτελείου ώστε να ξέρεις πότε πρέπει να μην υπακούς σε μια διαταγή*».

Ακόμη και το 1938 ο Ludwig Beck, τότε αρχηγός του γερμανικού Στρατού, υπενθύμισε στους συντρόφους του ότι η υπακοή σε διαταγές σε καιρό πολέμου έχει ένα όριο «*όταν η γνώση, η συνείδηση και η αίσθηση*

υπευθυνότητας απαγορεύει την εκτέλεση μιας διαταγής». Γενικότερα, η ανεξαρτησία που αναμενόταν από έναν Γερμανό αξιωματικό και που ήταν μέρος της παράδοσης του Σώματος των Γερμανών αξιωματικών, μπορούσε να πάρει τον χαρακτήρα της ανυπακοής και αυτό ήταν ένα γεγονός που ήταν γνωστό και αναγνωριζόταν.

Ενώ στις ΗΠΑ ο αξιωματικός ήταν ένα γρανάζι ανάμεσα στα άλλα σε μια μεγάλη μηχανή, στη Γερμανία ο αξιωματικός θεωρούταν ο διακόπτης που έθετε σε κίνηση αυτήν τη μηχανή, ή η κινητήριος δύναμή της. Υπήρχε κοινή συναίνεση στην Πρωσία και μετέπειτα στη Γερμανία ότι ήταν καλύτερο να υπάρχει ένας μικρότερος στρατός με μικρότερο αριθμό στρατιωτών, παρά ένας μεγαλύτερος με μέτριο σώμα αξιωματικών. Κατά παράδοξη τρόπο, ενώ οι νεαροί Γερμανοί μεγάλωναν σε μια εξαιρετικά αυταρχική κοινωνία, το σύστημα παραγωγής αξιωματικών έδινε μεγάλη έμφαση στην ανεξάρτητη σκέψη. Θεμέλιο της εκπαίδευσης των Γερμανών νέων αξιωματικών, έτσι ώστε να μπορούν να λειτουργούν στο πλαίσιο της Auftragstaktik, ήταν ανεξάρτητη σκέψη και προσωπική ευθύνη.

“Ελευθεριακή” εκπαίδευση

Για να μπορούν να δημιουργηθούν αξιωματικοί που να δρουν με παρόμοιο τρόπο χρειαζόταν και μια αποκεντρωτική, “ελευθεριακή” εκπαίδευση. Αυτή την εκπαίδευση προσέφερε η περίφημη Ακαδημία Πολέμου (Kriegsakademie), απόφοιτος της οποίας ήταν και ο Μεταξάς και τα διδάγματα που έλαβε εκεί τα εφάρμοσε και στον Ελληνικό Στρατό, όπως έχουμε υποστηρίξει σε προηγούμενο άρθρο στο SLpress.

Τα λάθη οδηγούσαν σε εποικοδομητική κριτική και ενθαρρύνονταν και οι αξιωματικοί ωθούνταν σε μια λογική πειραματισμών που ανέπτυσαν γνώσεις και δεξιότητες δια της δοκιμής και λάθους. Οι τάξεις είχαν σπουδαστές από όλα τα Όπλα, έτσι ώστε να καλλιεργείται πνεύμα συνεργασίας, ενώ ο συνήθης διαχωρισμός σε αυτούς που διδάσκουν και αυτούς που κάνουν πράγματα δεν ίσχυε.

Εν συνεχεία, στην εποχή του Blitzkrieg, κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, χάρη στην ταχύτητα και την ισχύ των τεθωρακισμένων δυνάμεων, δεν αναμενόταν πλέον από τους τα-

κτικούς διοικητές απλώς να εκμεταλλευτούν μια ευκαιρία, αλλά να τη δημιουργήσουν. Άρα, η ανάληψη πρωτοβουλίας πέρασε σε ένα ανώτερο στάδιο. Οι ασύρματοι ήταν ιδιαίτερης σπουδαιότητας για τη φιλοσοφία του Auftragstaktik στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο όχι μόνο γιατί μείωσαν τους κύκλους λήψης αποφάσεων, αλλά γιατί επέτρεψαν στα κατώτερα κλιμάκια της διοίκησης να έχουν πληρέστερη κατανόηση της μεγαλύτερης εικόνας.

Οι Αμερικανοί απέτυχαν να συλλάβουν την ουσία της Auftragstaktik, που ήταν η “τριβή” (friction), η “ευκαιρία” (chance) και η αντιμετώπιση του πολέμου ως μια ελεύθερα δημιουργική διαδικασία (free creative activity). Η αμερικανική προσέγγιση επηρεάστηκε από τις αρχές του Fredrick Taylor του “επιστημονικού μανάτζμεντ”. Οι Αμερικανοί επεδίωξαν να ελέγξουν τον πόλεμο, διαμέσου αποτελεσματικών προσχεδιασμένων διαδικασιών.

Κατά συνέπεια, οι κανονισμοί του αμερικανικού Στρατού έδωσαν έμφαση στην υπακοή στις εντολές εκ των άνω και όχι στην ανεξάρτητη δράση. Οι κανονισμοί αντανάκλυσαν μια κοινωνία σίγουρη για την υλική της υπεροχή και εθεωρείτο ότι η επιτυχία έγκειτο στο να αξιοποιήσεις αυτήν την αφθονία εναντίον του αντιπάλου. Ένας Γερμανός σχολιαστής ανέφερε μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ότι οι αμερικανικοί στρατιωτικοί κανονισμοί «αντανάκλυσαν μια τάση να υποβαθμίζεται η σημασία του αιφνιδιασμού, του ελιγμού και του αυτοσχεδιασμού». Μόνον μονάδες ελίτ, όπως οι Rangers και οι αερομεταφερόμενες δυνάμεις επεδείκνυαν τακτική ευελιξία και πρωτοβουλία.

Αυτές είναι οι ανάγκες των Ενόπλων Δυνάμεων σήμερα

Ο Αντιστράτηγος ε.α. Ιπποκράτης Δασκαλάκης στο Armyvoice.gr :
Συνέντευξη στον Μάνο Χατζηγιάννη

Ως «πολύ πιθανή την επιδίωξη της Τουρκίας για μια δική μας κίνηση που θα οδηγούσε σε κλιμάκωση και γιατί όχι σε στρατιωτική σύγκρουση» χαρακτηρίζει την πιθανότητα ενός επεισοδίου με την γειτονική μας χώρα, μεταξύ στην αποκλειστική του συνέντευξη στο Army Voice ο Αντιστράτηγος (εα) Ιπποκράτης Δασκαλάκης, Διδάκτορας Διεθνών Σχέσεων στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, Διευθυντής Μελετών του Ελληνικού Ινστιτούτου Στρατηγικών Μελετών (ΕΛΙ-ΣΜΕ), Διαλέκτης στη Σχολή Εθνικής Αμύνης (ΣΕΘΑ).

Σχετικά με εξοπλιστικά προγράμματα εκτιμάει πως υπάρχουν ακόμη ανάγκες, αλλά «θα πρέπει να πρυτανεύει η αρχή της ισορροπίας κόστους-αποτελεσματικότητας». Επικροτεί τις αποφάσεις για τα Marder και καυτηριάζει την κομματική εκμετάλλευση του θέματος.

Σε άλλο σημείο τονίζει πως οι «πρόσφατες συγκρούσεις αποδεικνύουν την αξία του ενοποιημένου δικτύου διοικήσεως μέχρι τα χαμηλότερα επίπεδα με ικανότητες στοχοποίησης από πολλαπλά οπλικά συστήματα».

Αναλύει τον συσχετισμό της τουρκικής επίθεσης στην Συρία με την Ελλάδα, ζητάει ομοψυχία και συνεννόηση των ελληνικών κομμάτων στα εθνικά θέματα, ενώ σχολιάζει επίσης πως «ένας στρατιωτικός ποτέ δεν είναι και δεν πρέπει να είναι, ικανοποιημένος με τις αμυντικές ικανότητες των ενόπλων δυνάμεων της χώρας του».

Τέλος αναφέρεται και στις επερχόμενες Κρίσεις των Ενόπλων Δυνάμεων καλώντας να δοθεί βάση στα φύλλα αξιολογήσεων.

Ακολουθεί ολόκληρη η συνέντευξη:

ΕΡ: Στρατηγέ, τα «γαβγίσματα» Ερντογάν πως «θα έρθουν νύχτα» έχουν επαναφέρει ζητήματα αποτροπής και άμυνας για την χώρα μας. Θεωρείτε πως το καθεστώς του «σουλτάνου» μας σπρώχνει να κάνουμε εμείς μια πρώτη κίνηση;

ΑΠ: Εκτιμώ πολύ πιθανή την επιδίωξη της Τουρκίας για μια δική μας κίνηση που θα οδηγούσε σε κλιμάκωση και γιατί όχι σε στρατιωτική σύγκρουση περιορισμένης κλίμακος στην οποία ίσως θα ήταν δύσκολο να αποδοθεί εκ μέρους της διεθνούς κοινότητας η ευθύνη στην Άγκυρα.

Με τον τρόπο αυτό, η Άγκυρα ευελπιστεί σε μια εφ' όλης της ύλης αναγκαστική, κατόπιν της διεθνούς πίεσεως, συζήτηση-διαπραγμάτευση με την Αθήνα για το σύνολο των ανυπόστατων αιτημάτων της.

Φυσικά και το στρατιωτικό αποτέλεσμα αυτής της ενδεχόμενης σύγκρουσης θα διαδραματίσει σημαντικό ρόλο στις εξελίξεις που θα ακολουθήσουν.

Επειδή δεν είναι δυνατή η μετά βεβαιότητας πρόβλεψη του αποτελέσματος οποιασδήποτε στρατιωτικής αναμέτρησης, καθίσταται βαρύνουσα σημασίας η ισχυρή αποτρεπτική μας ικανότητα σε επίπεδο ικανοτήτων αλλά και προθέσεων και η πειστική μεταφορά του μηνύματος της «αφόρητης ζημιάς» στον αντίπαλο για κάθε περίπτωση και ενδεχόμενο.

ΕΡ: Πολύ μεγάλη συζήτηση έχει ξεκινήσει από την στιγμή που ήρθαν τα Marder για το που θα τοποθετηθούν. Πώς κρίνετε όλη αυτό το «σούσουρο» και τελικά ποιος αποφασίζει που τοποθετούνται τα οπλικά συστήματα;

ΑΠ: Είναι ανεπίτρεπτη η κομματική εκμετάλλευση ενός καθαρά επιχειρησιακού ζητήματος. Δεν είναι μόνο ότι ενίοτε αποδεσμεύονται δημόσια πληροφορίες που δεν θα έπρεπε, από εθνικής περισσότερο πλευράς και όχι επιχειρησιακής, αλλά κυρίως πλήττεται η αξιοπιστία των ικανοτήτων και χειρισμών της στρατιωτικής ηγεσίας στα όμματα του απλού Έλληνα πολίτη.

Υπάρχει κατάλληλος και διαβαθμισμένος χώρος και διαδικασίες έκφρασης όλων αυτών των ανησυχιών για τα πολιτικά πρόσωπα και κόμματα.

Επί του συγκεκριμένου θέματος επικροτώ τις αποφάσεις περί αντικατάστασης των BMP-1 με τα Marder και τις αποφάσεις ανάπτυξης τους που ακολούθησαν, ως απολύτως επιχειρησιακά ορθές και οι οποίες ελήφθησαν από τον προβλεπόμενο φορέα, δηλαδή τη στρατιωτική ηγεσία.

ΕΡ: Μετά από Rafale, Belharra, Romeo, Marder και άλλες αγορές τι πιστεύετε πως χρειάζονται επιπλέον οι Ελληνικές Ένοπλες Δυνάμεις;

ΑΠ: Δυστυχώς οι ανάγκες είναι πολλές και ο συγκεκριμένος τους πολύπλοκος καθώς επεισερχονται δεκάδες παράμετροι καθαρώς επιχειρησιακοί και μη.

Επιπλέον θα πρέπει να πρυτανεύει η αρχή της ισορροπίας κόστους-αποτελεσματικότητας, δηλαδή το επιζητούμενο αποτέλεσμα πρέπει να επιτυγχάνεται με το οικονομικότερο μέσο.

Και το οικονομικότερο μέσο δεν είναι πάντα αυτό που έχει το φθηνότερο κόστος αγοράς αλλά συνυπολογίζεται το κόστος λειτουργίας, η συνεργασία με λοιπά όπλα, η επιβιω-

σιμότητα, η ελληνική βιομηχανική συμμετοχή, η μεταφορά τεχνολογίας, η εξασφάλιση υποστήριξης και άλλοι παράγοντες ενίοτε και μη καθαρά επιχειρησιακοί.

Σημαντικότερη κατά τη γνώμη μου είναι η πλήρης επιχειρησιακή αξιοποίηση οπλικών συστημάτων και πυρομαχικών που ήδη υπάρχουν στις ένοπλες δυνάμεις μας και έχουν χαμηλές διαθεσιμότητες ή απαιτούν βασικές αναβαθμίσεις.

Συνηθίζουμε να μιλάμε για πολλαπλασιαστές ισχύος, χωρίς βεβαίως να υπάρχει πάντα απόλυτη ταύτιση απόψεων για ποια ακριβώς είναι αυτά τα συστήματα.

Πρόσφατες συγκρούσεις αποδεικνύουν την αξία του ενοποιημένου δικτύου διοικήσεως μέχρι τα χαμηλότερα επίπεδα με ικανότητες στοχοποίησης από πολλαπλά οπικά συστήματα.

Ιδιαίτερες σημαντικές οι ικανότητες ηλεκτρονικού πολέμου, με αμυντικές και επιθετικές δυνατότητες. Σημαντική και η επένδυση σε μη επανδρωμένα συστήματα και σε τρόπους αντιμετώπισης τους, απειλή που συνεχώς με τη χρήση της τεχνητής νοημοσύνης θα σημειώνει αλματώδη αύξηση.

Όλες όμως οι προμήθειες θα πρέπει να συμβαδίζουν με το ανάλογο τακτικό δόγμα χρησιμοποίησης τους και την απαραίτητη εκπαίδευση των χειριστών.

ΕΡ: Η Τουρκία έχει ξεκινήσει μια νέα στρατιωτική επιχείρηση στην Συρία και στο Ιράκ. Πώς την κρίνετε σε σχέση και με την Ελλάδα;

ΑΠ: Παρά την τουρκική καυχησιολογία, κάθε στρατιωτική της εμπλοκή περιορίζει -σε κάποιο βαθμό- τις στρατιωτικές ικανότητες της τη συγκεκριμένη στιγμή. Συχνά οι επιχειρήσεις αυτές προκαλούν διεθνείς αντιδράσεις που μειώνουν, για κάποιο διάστημα, την εκ μέρους της δυνατότητα πρόκλησης επιπρόσθετων επιπλοκών σε ένα ήδη βεβαρυμμένο περιβάλλον διεθνούς ασφαλείας.

Να μη ξεχνάμε ότι με αυτές τις στρατιωτικές επιχειρήσεις περιορισμένου ρίσκου, επιτυγχάνεται συνήθως και προσωρινά, η επιδιωκόμενη συσπείρωση του εκλογικού σώματος και δημοσκοπική ενίσχυση του Προέδρου Ερντογάν.

Η Ελλάδα πάντα παραμένει όμως για την Τουρκία ο βασικός αντίπαλος, ο μοναδικός που μπορεί να την αποτελέσει τροχοπέδη για τα μεγαλοϊδεατικά και αναθεωρητικά όνειρα της. Βέβαια από την άλλη πλευρά και παρά το οικονομικό κόστος -και κόστος ζωών- οι πολεμικές επιχειρήσεις προσφέρουν σημαντικές εμπειρίες στα στελέχη των τουρκικών ενόπλων δυνάμεων και την ευκαιρία αξιολόγησης οπλικών συστημάτων και τακτικών.

ΕΡ: Και η Ελλάδα και η γείτονα μπαίνουν πλέον σε προεκλογική περίοδο. Πιστεύετε πως μπορεί να δούμε κά-

ποιο «θερμό επεισόδιο» το αμέσως επόμενο διάστημα;

ΑΠ: Σε περίπτωση δημοσκοπικής κατακρήμνισης των ποσοστών του ΑΚΡ θεωρώ ότι αυξάνονται οι πιθανότητες θερμού επεισοδίου καίτοι η διεθνής κατάσταση λόγω Ουκρανίας περιορίζει τους τυχοδιωκτισμούς που θέτουν σε κίνδυνο την Ατλαντική Συμμαχία και τη σταθερότητα της Ανατολικής Μεσογείου. Ενδεχομένως όμως η Άγκυρα να θεωρήσει ως ευκαιρία την αναμενόμενη μεταβατική εκλογική περίοδο στην Ελλάδα και να προχωρήσει σε κάποιες περαιτέρω προκλητικές κινήσεις.

Οφείλουν άπαντα τα κόμματα να περιβάλουν με τη δέουσα υποστήριξη στα εθνικά ζητήματα, την οποιαδήποτε μεταβατική κυβέρνηση, εξασφαλίζοντας την εύρυθμη λειτουργία όλων των κρατικών μηχανισμών αντίδρασης και την αστραπιαία λήψη κάθε αναγκαίας πολιτικής απόφασης. Θα πρέπει να αντιληφθούμε ότι ανεξαρτήτως της πολιτικής επιβίωσης του Ερντογάν, ο ανταγωνισμός μας με την Τουρκία θα παραμείνει έντονος για μεγάλο ακόμη διάστημα και ο κίνδυνος θερμού επεισοδίου, προμελετημένου ή τυχαίου, θα είναι πάντα υπαρκτός με αυξομειώσεις.

ΕΡ: Είστε ικανοποιημένος από τον βαθμό ετοιμότητας των ελληνικών δυνάμεων και τι πιστεύετε πρέπει να αποτελέσει βασικό κριτήριο για τις επερχόμενες σε λίγους μήνες Κρίσεις στις Ένοπλες Δυνάμεις;

ΑΠ: Ένας στρατιωτικός ποτέ δεν είναι και δεν πρέπει να είναι, ικανοποιημένος με τις αμυντικές ικανότητες των ενόπλων δυνάμεων της χώρας του. Η ισχύς είναι έννοια σχετική, γεγονός που σημαίνει ότι διαρκώς συνεξετάζουμε τις ικανότητες μας σε σχέση με τις ικανότητες του αντιπάλου ενώ ο κίνδυνος του αιφνιδιασμού πάντα καιροφυλακτεί.

Συνεχώς πρέπει να αγρυπνούμε, να βελτιωνόμαστε και να ετοιμαζόμαστε για το δυσμενέστερο σενάριο.

Ο εφησυχασμός έχει πάντα τραγικά αποτελέσματα και ο αντίπαλος μας είναι μεθοδικός, υπομονετικός και έχει αποδείξει ότι ξέρει να περιμένει τον ερχομό της «νύκτας». Παρακαλώ, ως νύκτα να εκλάβετε την χρονική περίοδο του εφησυχασμού μας και κυρίως της έλλειψης εθνικής ομοψυχίας και όχι τις ώρες της απουσίας του ηλιακού φωτός.

Μοναδικό κριτήριο στις επερχόμενες κρίσεις των στελεχών των Ενόπλων Δυνάμεων και ανεξαρτήτως βαθμού πρέπει να είναι οι ευρύτερες επαγγελματικές ικανότητες όπως αυτές ορθά περιγράφονται στα φύλλα αξιολογήσεων, τα οποία καλύπτουν όλες τις απαιτούμενες ικανότητες ανά βαθμό και θέση.

Τα φύλλα αξιολογήσεων, όχι μόνο θα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη μετά θρησκευτικής ευλάβειας αλλά και να συμπληρώνονται με τη δέουσα αντικειμενικότητα και ευθυκρισία από όλους τους αξιολογούντες στο μακρύ διάστημα του στρατιωτικού βίου του κάθε στελέχους.

Τα νέα σμήνη drone του Ισραήλ μπορούν να κυνηγήσουν εχθρούς σε αστική μάχη

του Seth J. Frantzman
The Jerusalem Post

Η Elbit Systems λέει ότι το νέο της drone Lanius είναι «μέρος της ρομποτικής και αυτόνομης λύσης μάχης Legion-X».

Ένα νέο drone από την Elbit Systems του Ισραήλ που ονομάζεται Lanius συνδυάζει μια σειρά από τεχνολογίες που το βάζουν στην πρώτη γραμμή του τρόπου με τον οποίο τα drones μεταμορφώνουν τον πόλεμο.

Όσο περισσότεροι στρατοί και αμυντικές εταιρείες επενδύουν σε νέα τεχνολογία που επιτρέπει τη διεξαγωγή μαχών εξ αποστάσεως —χωρίς στρατιώτες να αλληλεπιδρούν με πολίτες, για παράδειγμα— τόσο περισσότερο φαίνεται σαν «πόλεμοι ρομπότ».

Η Elbit Systems είπε ότι ο Lanius είναι «μέρος της ρομποτικής και αυτόνομης λύσης μάχης Legion-X». Η Elbit είναι μία από τις τρεις μεγαλύτερες αμυντικές εταιρείες του Ισραήλ και βρίσκεται στην πρώτη γραμμή της αμυντικής τεχνολογίας.

Ο ιστότοπός του αναφέρει ότι το drone «είναι ένα εξαιρετικά ευέλικτο και ευέλικτο πυρομαχικό που βασίζεται σε drone, σχεδιασμένο για λειτουργία μικρής εμβέλειας στο αστικό περιβάλλον».

Το drone μπορεί να ανιχνεύει και να χαρτογραφεί κτίρια, πετώντας γύρω από μικρούς διαδρόμους και μέσα από πόρτες. Αυτό σημαίνει ότι μπορεί να βοηθήσει έναν χρήστη να βρει «σημεία ενδιαφέροντος για πιθανές απειλές, να εντοπίσει, να ταξινομήσει και να συγχρονίσει με τις λύσεις Legion-X της Elbit Systems. Το Lanius μπορεί να μεταφέρει θανατηφόρα ή μη θανατηφόρα ωφέλιμα φορτία, ικανά να εκτελούν ένα ευρύ φάσμα προφίλ αποστολών για ειδικές δυνάμεις, στρατιωτικοί, δυνάμεις επιβολής του νόμου και HLS».

Το μικρό drone έχει μια ενδιαφέρουσα εμφάνιση που το διαφοροποιεί από τους άλλους τύπους μικρών drones τύπου quadcopter. Ενώ χρησιμοποιεί μικρούς ρότορες, έχει επίσης μια μεγάλη κεφαλή σαν bug γεμάτη οπτικά στοιχεία, που πιθανώς το βοηθά να «βλέπει» καλύτερα και να το βοηθά σε αποστολές που περιλαμβάνουν χαρτογράφηση σε εσωτερικούς χώρους.

Το THE LANIUS έχει δυνατότητες επιτήρησης και «επίθεσης», μια άλλη πρόσθετη λειτουργία που χρειάζονται τα σύγχρονα drones.

Όταν τα μη επανδρωμένα αεροσκάφη εμπορικού τύπου που χρησιμοποιούν οι άνθρωποι για να τραβήξουν βίντεο από γάμους και τέτοια προσαρμόστηκαν για στρατιωτική χρήση, η ιδέα ήταν ότι μπορούσαν να κάνουν αποστολές επιτήρησης. Αυτό σημαίνει ότι οι στρατιώτες που σκύβουν πίσω από έναν τοίχο, αντί να εκτίθενται στα εχθρικά πυρά, μπορούν να στείλουν ένα μικρό drone για να δουν τι συμβαίνει στην περιοχή.

Μόλις προσθέσει κανείς νέα τεχνολογία και τεχνητή

νοημοσύνη στο λογισμικό του drone, τότε μπορεί να βοηθήσει στον εντοπισμό στόχων ή σημείων ενδιαφέροντος. Για παράδειγμα, ένα drone μπορεί να πει σε έναν στρατιώτη εάν δει έναν εχθρό να κρατά ένα RPG ή έναν άνδρα να σφουγγαρίζει τη στέγη του. Μπορεί να βοηθήσει στην ταξινόμηση στόχων.

Τι γίνεται όταν το drone έχει τη δυνατότητα να εξουδετερώσει τον στόχο; Εδώ μπήκε στο παιχνίδι η ιδέα της προσθήκης λειτουργιών επίθεσης στα drones.

Αρχικά, αυτά τα είδη drones ονομάζονταν με άλλα ονόματα, όπως “περιπλανώμενα πυρομαχικά” και το κύριο σημείο τους ήταν ότι είχαν ενσωματωμένη κεφαλή. Αυτό τα έκανε αναλώσιμα, οπότε έπρεπε είτε να χρησιμοποιηθούν σε στόχους υψηλού προφίλ, όπως ραντάρ, ή έπρεπε να είναι φθηνά και αναλώσιμα.

Ο συνδυασμός των διαφόρων λειτουργιών σε ένα ελαφρύ drone, όπως το Lanius, φαίνεται να αλλάζει το παιχνίδι από την άποψη ότι δίνει στους στρατιώτες τα εργαλεία που χρειάζονται σε ένα σύγχρονο πεδίο μάχης.

Αυτό σημαίνει ότι ο στρατιώτης δεν χρειάζεται απαραίτητα να ρισκάρει τη ζωή του και ότι συμβάλλει στη μείωση των παράπλευρων ζημιών, που σημαίνει ότι οι στρατιώτες δεν δεσμεύονται στις μάχες σε πόλεις όπου οι πολίτες μπορεί να καταλήξουν στη γραμμή των πυρών. Η φαινομενική αποστολή drones μπορεί να μειώσει την τριβή και να μειώσει τα θύματα.

Ο ιστότοπος του Elbit λέει ότι το νέο drone είναι «εξοπλισμένο για να εμπλέκεται με στόχο (man-in-the-loop), που σημαίνει ότι ένα άτομο υπογράφει τις λειτουργίες του drone. Ο ιστότοπος αναφέρει επίσης ότι το drone είναι πολύ ευέλικτο, προσφέρει «χαμηλές παράπλευρες ζημιές» και είναι υψηλής ταχύτητας. Διαθέτει έναν ενσωματωμένο υπολογιστή που υποστηρίζει “προηγμένο αλγόριθμο AI για αποφυγή σύγκρουσης/χαρτογράφηση/ταξινόμηση”.

Ένα βίντεο που παρουσιάζει το drone δείχνει τη χρήση του σε αστικό περιβάλλον: Όταν οι στρατιώτες βαλτώνουν σε μια πυρομαχία, ο Lanius στέλνεται για να βοηθήσει. Το βίντεο δείχνει ένα είδος drone «μητρικού πλοίου» που μπορεί να στείλει αρκετούς Lanius. Στη συνέχεια, τα drones βουίζουν τριγύρω, σαν ένα σμήνος μελισσών, και εντοπίζουν εχθρικούς στόχους και βοηθούν τους στρατιώτες που έχουν βαλτώσει να νικήσουν τον εχθρό.

Ο Seth Frantzman είναι ένας Ginsburg-Milstein Writing Fellow στο Middle East Forum και ανώτερος ανταποκριτής στη Μέση Ανατολή στην Jerusalem Post. Η Anna Ahronheim είναι η στρατιωτική ρεπόρτερ της Jerusalem Post.

Ιδιοτέλεια και ρατσισμός στις “αντιρατσιστικές” ΜΚΟ

Του καθηγητού κ. Κωνσταντίνου Γρίβα

Η είδηση ότι η ΜΚΟ HumanRights 360 (η οποία είχε πρωτοστατήσει στο επεισόδιο με τους 36 μετανάστες στον Έβρο) τίθεται υπό εισαγγελικό έλεγχο, ελεγχόμενη για κακοδιαχείριση κονδυλίων, φέρνει στο προσκήνιο την μπίζνα που έχει στηθεί γύρω από το επονομαζόμενο μεταναστευτικό. Αν και υπάρχει σημαντική μείωση του ρυθμού εισόδου παράνομων μεταναστών, το φαινόμενο έχει ήδη προσλάβει τέτοιες διαστάσεις που απειλεί σε βάθος μερικών δεκαετιών την ίδια την ύπαρξη του ελληνικού λαού ως διακριτό εθνοπολιτισμικό μέγεθος.

Παρά την σκοτεινή προϊστορία των κάθε λογής ΜΚΟ, η ορθολογική συζήτηση για το θέμα είναι ουσιαστικά απαγορευμένη από τους επαγγελματίες ακτιβιστές τους και όσων στο πολιτικό και μιντιακό σύστημα τους υποστηρίζουν. Η μειοψηφική, αλλά συστημικά πανίσχυρη άποψη περί “ανοιχτών συνόρων” έχει αυτο-ανακηρυχθεί σε ανθρωπιστική-“αντιρατσιστική”, προσδιορίζοντας συνακόλουθα κάθε αντίθετη θεώρηση ως “ρατσιστική”. Αν δεν υπήρχε ένα υπολογίσιμο κοινωνικό έρεισμα στις ιδεοληψίες τους, δεν θα μπορούσε εύκολα η κάθε ΜΚΟ να έκανε τις μπίζνες της, γιατί ασφαλώς το πρόβλημα δεν περιορίζεται στην ελεγχόμενη ΜΚΟ στον Έβρο.

Σε κάθε περίπτωση, είναι πέραν του εξοργιστικού, άνθρωποι που αγωνιούν για το μέλλον των χωρών, των εθνών και των λαών τους να θεωρούνται “ρατσιστές”, ενώ αυτοί που εν τη πράξει προωθούν την εξάλειψη εθνών, λαών, κοινωνιών και πολιτισμών να αυτοαποκαλούνται “αντιρατσιστές” και να έχουν επιβάλει και την άποψή τους στην κοινωνία. Το βλέπουμε στην χώρα μας, που διάφοροι επώνυμοι “ακτιβιστές” μοιράζουν πιστοποιητικά... “ρατσισμού”!

Ωστόσο, πέρα από τον άτυπο, οξύ και μισαλλόδοξο ρατσισμό που εμπεριέχεται στις απόψεις των “αντιρατσιστών” ζηλωτών των “ανοιχτών συνόρων”, υπάρχει και μια άμεση σχέση των αντιλήψεων και των πρακτικών τους με τον παραδοσιακό ρατσισμό που αναπτύχθηκε στη Δύση τους περασμένους αιώνες και συνδέθηκε με την αποικιακή εξάπλωση των ευρωπαϊκών αυτοκρατοριών στον υπόλοιπο κόσμο.

Συγκεκριμένα, η κατάκτηση από τη Δύση των λαών της Ασίας και της Αφρικής στα χρόνια της αποικιοκρατίας, συνδυάστηκε με μια αντίληψη περί ανωτερότητας του Λευκού Ανθρώπου και του πολιτισμού του, ο οποίος είχε την “υποχρέωση να εκπολιτίσει” τους λαούς αυτούς. Συνακόλουθα, όχι μόνο είχε το δικαίωμα να τους κατακτήσει, αλλά όφειλε να το κάνει, για να τους “σώσει”!

Η “Γη της Επαγγελίας”

Αυτό ακριβώς κάνουν σήμερα και οι θιασώτες των “ανοιχτών συνόρων”, οι επαγγελματίες ακτιβιστές των διάφορων ΜΚΟ που προωθούν παράνομα μετανάστες στην Ευρώπη και οι διάφοροι “αντιρατσιστές” οπαδοί τους. Προσπαθούν να “σώσουν” τους λαούς της Αφρικής και της Ασίας. Αυτήν τη φορά όχι πηγαίνοντας οι ίδιοι εκεί για να τους “εκπολιτίσουν”, αλλά φέρνοντάς τους εδώ. Όμως, ο πυρήνας της λογικής τους είναι ίδιος με αυτόν του παρελθόντος. Ότι, δηλαδή, η Ευρώπη είναι ανώτερη από τον υπόλοιπο κόσμο.

Είναι η Γη της Επαγγελίας και έχει απεριόριστες δυνατότητες να προσφέρει “καλύτερη ζωή” στα δισεκατομμύρια των ανθρώπων που ζουν στην Ασία και την Αφρική, μιας και κανένας από τους οπαδούς των “ανοιχτών συνόρων” δεν συζητά καν για κάποιο όριο, κάποια στιγμή, στους αριθμούς αυτών που θα έλθουν γενικώς στην Ευρώπη και ειδικότερα στην Ελλάδα, η οποία λόγω της γεωγραφίας και του καθεστώτος Ερντογάν έχει μετατραπεί σε πύλη εισόδου.

Η Ευρώπη θεωρείται -εμμέσως πλην σαφώς- όχι μόνο ανώτερη από τον υπόλοιπο κόσμο, αλλά έχουσα περίπου μαγικές ικανότητες. Πυρήνας, λοιπόν, των δράσεων και των θεωριών των οπαδών και των ακτιβιστών των “ανοιχτών συνόρων” είναι μια αίσθηση ανωτερότητας έναντι των άλλων εθνών, λαών και πολιτισμών, ανορθολογικού και μεταφυσικού χαρακτήρα. Κι αυτή ακριβώς η αυθαίρετη μεταφυσική πίστη στην ανωτερότητα της Λευκής Φυλής και του ευρωπαϊκού πολιτισμού υπήρξε το θεμέλιο του ρατσισμού στη Δύση και των διαφόρων εκφάνσεών του.

Οι ακτιβιστές και η αίσθηση ανωτερότητας

Υπό μια έννοια, αυτό που ζούμε σήμερα στην Ευρώπη είναι η συνέχεια του αποικιοκρατικού κύματος των προηγούμενων αιώνων. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι τους περασμένους αιώνες είχαμε την πλημμυρίδα και τώρα την άμπωτη του φαινομένου. Από την εξαγωγή της ευρωπαϊκής ισχύος από τους Δυτικούς στους λαούς του Τρίτου Κόσμου, για να τους “σώσουν”, τώρα έχουμε την εισαγωγή των λαών του Τρίτου Κόσμου στην Ευρώπη, πάλι για να τους “σώσουν”!

Και στις δύο περιπτώσεις, όμως, οι σχετικές αντιλήψεις και πρακτικές βασίζονται πάνω στην ίδια προαναφερθείσα αυθαίρετη, ανορθολογική και μεταφυσική αίσθηση ανωτερότητας της Δύσης έναντι του υπόλοιπου κόσμου. Εν κατακλείδι, η επιβολή της απρόσκοπτης μαζικής εισόδου πληθυσμών από την Αφρική και την Ασία στην Ευρώπη μπορεί να θεωρηθεί ως η τελευταία έκφανση των αντιλήψεων περί της “Αποστολής του Λευκού Ανθρώπου”.

Οι σχετικές απόψεις και πρακτικές, λοιπόν, είναι εξόχως ρατσιστικές. Και είναι δύο φορές ρατσιστικές, επειδή στρέφουν πρωτίστως τα κύματα των “παράτυπων μεταναστών”, όπως τους αρέσει να τους αποκαλούν με το γλωσσάρι της “πολιτικής ορθότητας”, όχι απευθείας στα εδάφη των παλαιών αποικιοκρατικών δυνάμεων αλλά σε μια μικρομεσαία χώρα, την Ελλάδα, η οποία βίωσε μία καταστροφική οικονομική-κοινωνική κρίση την περασμένη δεκαετία, από την οποία δεν έχει ακόμα συνέλθει.

Αυτό, ωστόσο, δεν φαίνεται να απασχολεί διόλου τους επαγγελματίες “προσφυγοπατέρες”, όπως δεν τους απασχολεί διόλου και το γεγονός ότι η Ελλάδα δεν είχε απολύτως καμία σχέση με το φαινόμενο της αποικιοκρατίας. Ούτε, βεβαίως, τους απασχολεί ότι αντιμετωπίζει τον άμεσο κίνδυνο εξαλείψεως στο ορατό μέλλον, αν κατακλυστεί με τα δεκάδες εκατομμύρια των ανθρώπων που ωθούνται στο να βρουν “μια καλύτερη ζωή” στη μαγικά “ανώτερη” Ευρώπη.

Παλαιστινιακό Ζήτημα. Είναι εφικτή η λύση των δύο κρατών στην Παλαιστίνη;

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Μπαλιτζώη*

Η Μέση Ανατολή είναι μια ιστορική και πολιτική περιοχή της Αφρο – Ευρασίας, χωρίς ξεκάθαρα όρια. Ο όρος Μέση Ανατολή έγινε ευρέως γνωστός για πρώτη φορά περί το 1900 στην Μ. Βρετανία και αφορούσε χώρες η περιοχή της Δ. Ασίας και της Β. Αφρικής. Η σύγχρονη Μέση Ανατολή υλοποιήθηκε μετά τον Α΄ΠΠ, όταν η Οθωμανική αυτοκρατορία διαμελίστηκε σε μεγάλο αριθμό διαφορετικών εθνών. Στην τελική διαμόρφωση – μεταμόρφωση της Μ. Ανατολής στις σημερινές συνθήκες, αποτέλεσαν η αποχώρηση των μεγάλων δυνάμεων Γαλλίας και Μ. Βρετανίας από την περιοχή, η δημιουργία του Ισραηλινού κράτους το 1948 και το εν εξελίξει και μη εισέτι επιλυθέν αποκαλούμενο «Παλαιστινιακό ζήτημα», το οποίο αποτελεί το κορυφαίο ζήτημα της περιοχής και από τα σπουδαιότερα στον κόσμο. Τα τελευταία χρόνια, συζητείται από πολλές πλευρές, η λύση των δύο κρατών, η “Two State Solution” (2SS), στην περιοχή της Παλαιστίνης, εδαφικά όπως είναι η σημερινή οριοθέτηση, με το σημερινό Ισραηλινό κράτος και από την άλλη πλευρά με την Δυτική Όχθη και την Λωρίδα της Γάζας. Είναι όμως εφικτή η λύση αυτή και αν όχι γιατί;

Η Λύση των Δύο Κρατών.

Πρόσφατα, τον Σεπτέμβριο 2022, στην Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ, ο πρωθυπουργός Γιαΐρ Λαπίντ, ανακοίνωσε το όραμά του, για την επίλυση της ισραηλινο-παλαιστινιακής σύγκρουσης, τη λύση των δύο κρατών (2SS). Πολλές χώρες επαίνεσαν τον Λαπίντ, συμπεριλαμβανομένων και των ΗΠΑ.

Όμως για πολλούς Ισραηλινούς αναλυτές, όπως ο καθηγητής Εφραΐμ Ιμπάρ, Πρόεδρος του Ινστιτούτου Στρατηγικής και Ασφάλειας της Ιερουσαλήμ (JISS), θεώρησαν ότι είναι μια σύσταση πολιτικής που βασίζεται σε μια ψευδαίσθηση και είναι απίθανο να πετύχει.

Σύμφωνα με τον καθηγητή, η λύση αυτή θα αποτύχει για δύο λόγους:

Α. Τα παλαιστινιακά αραβικά και τα σιωνιστικά εθνικά κινήματα δεν βρίσκονται κοντά στην επίτευξη ενός ιστορικού συμβιβασμού.

Β. Οι Παλαιστίνιοι έχουν αποδειχθεί ανίκανοι να οικοδομήσουν ένα βιώσιμο και σοβαρό κράτος αφετέρου.

Ως γνωστόν οι διαδικασίες για την επίλυση του παλαιστινιακού ζητήματος άρχισαν με τις ενδιάμεσες συμφωνίες του Όσλο τη δεκαετία του 1990 και ισοδυναμούσαν με την αρχή του διαχωρισμού των δύο λαών

και την δημιουργία του παλαιστινιακού κράτους. Η Παλαιστινιακή Αρχή (ΠΑ) αναλαμβάνοντας τα εδάφη που ο ισραηλινός στρατός εκκένωσε, απέτυχε να εκπληρώσει τις εθνικές φιλοδοξίες των Παλαιστινίων για κανονικό κράτος, να παράσχει νόμο και τάξη και να αποτρέψει την τρομοκρατία κατά του Ισραήλ, με επακόλουθο τους συνεχείς πολέμους και ταραχές μεταξύ των.

Η ΠΑ αναμενόταν επίσης να διαπραγματευτεί μια μόνιμη διευθέτηση με το Ισραήλ, επιφέροντας έναν ιστορικό συμβιβασμό μεταξύ των δύο εθνικών κινήματων. Ωστόσο, παρά τις επανειλημμένες προσπάθειες, κυρίως από την ΠΑ, αυτή η οραματιζόμενη ειρηνευτική διαδικασία απέτυχε να καταλήξει σε μια συνολική συμφωνία. Η δε μεγάλη ευκαιρία χάθηκε το καλοκαίρι του 2000, στο Καμπ Ντέιβιντ.

Θέματα όπως τα βασικά ζητήματα της Ιερουσαλήμ, των προσφύγων και των συνόρων, στάθηκαν αδύνατο να γεφυρωθούν στις διαρκείς συνομιλίες, παρά τις προσπάθειες της διεθνούς κοινότητας. Έτσι οι θέσεις του Ισραήλ έχουν σκληρύνει μετά το ξέσπασμα της δεύτερης Ιντιφάντα, το 2000. Μάλιστα, πρόσφατες δημοσκοπήσεις, δείχνουν ότι μόνο το ένα τρίτο των Ισραηλινών υποστηρίζει την λύση του 2SS. Μετά το 2000 η Γάζα γίνεται εφιαλτήριο εκτόξευσης χιλιάδων πυραύλων κατά αμάχων στο Ισραήλ, με αποτέλεσμα, οι περισσότεροι Ισραηλινοί να μην πιστεύουν ότι οι Παλαιστίνιοι είναι εταίρος για την ειρήνη.

Η Παλαιστινιακή Κοινωνία

Είναι όμως έτοιμη η παλαιστινιακή κοινωνία να αποδεχθεί μια συνύπαρξη, με το σιωνιστικό κίνημα, κάτω από το βάρος ενός εθνικιστικού και ισλαμικού ήθους; Το αποτέλεσμα είναι απογοητευτικό σύμφωνα με πρόσφατες δημοσκοπήσεις (Μάρτιος 2022), όπου δείχνουν ότι τα 2/3 των Παλαιστινίων επιμένουν να λένε ότι το Ισραήλ είναι ακόμη κράτος απαρτχάιντ και το κυριότερο, ότι το 73% να πιστεύει ακόμη σε προφητείες. Πιστεύει, ότι μια προφητεία στο Κοράνι, αναφέρεται στην τελική κατάρρευση του κράτους του Ισραήλ, οπότε δεν υπάρχει λόγος για συνομιλίες και συμφωνίες. Ακόμη, το σημερινό παλαιστινιακό εκπαιδευτικό σύστημα και τα επίσημα μέσα ενημέρωσης υποκινούν το μίσος για τους Εβραίους, οι οποίοι κατηγορούνται για όλες τις παλαιστινιακές δυστυχίες. Μάλιστα το ποσοστό υποστήριξης των Παλαιστινίων σε πράξεις βίας κατά ισραηλινών στόχων είναι συγκλονιστικό. Ακόμη και ο «μετριοπαθής» Παλαιστίνιος ηγέτης

Μαχμούντ Αμπάς απορρίπτει την ιδέα ότι το Ισραήλ πρέπει να είναι εβραϊκό κράτος!! Και φυσικά, να αναφερθεί η σημαντικότερη πολιτική επιρροή της Χαμάς στην παλαιστινιακή κοινωνία, η οποία θεωρεί την απλή ύπαρξη του Ισραήλ ως θρησκευτική ιεροσυλία και υπονομεύει κάθε πιθανότητα επίτευξης συμβιβασμού.

Η Παλαιστινιακή Αρχή

Αν ο πόνος είναι ο πιο σημαντικός παράγοντας στην καμπύλη μάθησης των κοινωνιών, φαίνεται ότι οι Ισραηλινοί και οι Παλαιστίνιοι δεν έχουν υποφέρει αρκετά για να συμφωνήσουν. Κατά τον καθηγητή Ινμπάρ, δεν έχουν όλες οι εθνοτικές ομάδες δυνατότητες οικοδόμησης κράτους.

Ο ιστορικός ηγέτης των Παλαιστινίων Γιάσερ Αραφάτ, είχε την ευκαιρία για αυτοκυβέρνηση, όμως εγκαθίδρυσε ένα διεφθαρμένο, αναποτελεσματικό, άνομο και αυταρχικό πολιτικό σύστημα.

Η ΠΑ του Αραφάτ ήταν ένα βυζαντινό σύστημα, που κυβερνούσε με τακτικές διαίρει και βασίλευε, επιτρέποντας ανταγωνισμούς ηγετών, υπηρεσιών, ακόμη και πολιτοφυλακών. Ο ίδιος έκανε τον διαιτητή των αντιπαραθέσεων, μοίραζε θέσεις εργασίας και αμοιβές, δημιουργώντας τελικά ένα χαοτικό σύστημα διακυβέρνησης. Η πρωταρχική αποτυχία του συστήματος βρισκόταν στον τομέα που ήταν ο πιο κρίσιμος για την οικοδόμηση κράτους, δηλαδή το μονοπώλιο στη χρήση βίας. Η πληθώρα των ένοπλων πολιτοφυλακών, αφηγά την κεντρική εξουσία και διατηρεί μια κατακερματισμένη παλαιστινιακή κοινότητα που αποτελείται ήδη από οικογένειες, μαχητές και φατρίες. Έτσι θα λέγαμε ότι η ΠΑ είναι ένα αποτυχημένο κράτος, που ορίζεται ακριβώς από την έλλειψη του μονοπωλίου στη χρήση βίας.

Προοπτικές

Ο πρόεδρος της ΠΑ Αμπάς, που εξελέγη τον Ιανουάριο του 2005 και ακόμη παραμένει πρόεδρος, αφού οι εκλογές συνεχώς αναβάλλονται, δεν μπόρεσε να υπερβεί την πολιτική κληρονομιά του Αραφάτ. Απέφυγε να αντιμετωπίσει τις ένοπλες συμμορίες και να συγκεντρώσει τις υπηρεσίες ασφαλείας. Ακόμη και η Χαμάς απέτυχε να αποκτήσει μονοπώλιο στη χρήση βίας στη Γάζα, επιτρέποντας την ύπαρξη ένοπλων οργανώσεων και φατριών.

Και το ερώτημα που τελικά προκύπτει είναι τι μέλλει γενέσθαι πλέον; Φαίνεται ότι μια παρατεταμένη σύγκρουση δεν έχει μια άμεσα διαθέσιμη λύση. Οπότε ελλείψει συμφωνίας, η διαχείριση των συγκρούσεων είναι η καταλληλότερη στρατηγική για την αντιμετώπιση της ισραηλινο-παλαιστινιακής αραβικής διαμάχης. Και αυτό είναι ευκολότερο σήμερα για το Ισραήλ, λόγω της περίφημης «Συμφωνίας του Αβραάμ», που άλλαξε όλα τα γεωπολιτικά δεδομένα σε ολόκληρη την Μέση Ανατολή. Και οι Παλαιστίνιοι είναι εκτός. Στόχος αυτής της στρατηγικής είναι να αγοράσει χρόνο, ελπίζοντας ότι το μέλλον μπορεί να φέρει καλύτερες εναλλακτικές λύσεις από σήμερα.

*Ο Ιωάννης Αθ, Μπαλτζώης διετέλεσε ΑΚΑΜ Τελ Αβίβ, είναι κάτοχος Μεταπτυχιακού Μ.Sc. στην Γεωπολιτική και πρόεδρος του Ελληνικού Ινστιτούτου Στρατηγικών Μελετών (ΕΛΙΣΜΕ).

Η Αποικιοκρατική Πολιτική των Βρετανών προκάλεσε τον θάνατο 100 εκατομμυρίων Ινδών σε 40 χρόνια.

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννη Αθ. Μπαλτζώη

Είναι ιδιαίτερα σημαντικό, όταν διαβάζουμε έρευνες και μελέτες, ιστορικού περιεχομένου, όπου οι μελετητές αναδεικνύουν και αποκαλύπτουν θέματα που «πληγώνουν» το ιστορικό παρελθόν της πατρίδος των, ιδιαίτερα σε μια χώρα με αυτοκρατορικό παρελθόν, όπως το Ηνωμένο Βασίλειο (ΗΒ). Και μάλιστα να αποδίδουν ευθύνη στο ΗΒ ότι, οι εκμεταλλευτικές πολιτικές της Βρετανίας, συνδέθηκαν με περίπου 100 εκατομμύρια υπερβολικούς θανάτους κατά την περίοδο 1881-1920, στην Ινδία, δηλαδή στοίχισαν περισσότερες ζωές από όλους τους λιμούς στη Σοβιετική Ένωση, τη μαοϊκή Κίνα και τη Βόρεια Κορέα μαζί, περισσότερο και από τους νεκρούς του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Νούμερο εξόχως σοκαριστικό. Αλλά ως τα πάρουμε από την αρχή.

Την έρευνα την υπογράφουν οι Βρετανοί Ντίλαν Σάλιβαν, επίκουρος συνεργάτης στη Σχολή Κοινωνικών Επιστημών του Πανεπιστημίου Macquarie Sullivan and Hickel και Τζέισον Χίκελ, καθηγητής στο Ινστιτούτο Περιβαλλοντικής Επιστήμης και Τεχνολογίας (ICTA-UAB) και Μέλος της Royal Society of Arts και μέρος της δημοσιεύτηκε πρόσφατα στο Al Jazeera.

Η Έρευνα Σάλιβαν και Χίκελ

Τα τελευταία χρόνια παρατηρείται μια αναζωπύρωση της νοσταλγίας για τη βρετανική αυτοκρατορία. Πριν από δύο χρόνια, μια δημοσκόπηση του You Gov διαπίστωσε ότι το 32 τοις εκατό των ανθρώπων στη Βρετανία είναι ενεργά περήφανοι για την αποικιακή ιστορία του έθνους, όπως και διάφορα βιβλία όπως το Empire του Niall Ferguson: How Britain Made the Modern World, και το The Last Imperialist του Bruce Gilley, που έχουν ισχυριστεί ότι η βρετανική αποικιοκρατία έφερε ευημερία και ανάπτυξη στην Ινδία και σε άλλες αποικίες.

Όμως αυτή η ρόδινη εικόνα της αποικιοκρατίας συγκρούεται δραματικά με το ιστορικό αρχείο. Έτσι σύμφωνα με έρευνα του οικονομικού ιστορικού Robert C Allen, **η ακραία φτώχεια στην υπό βρετανική κυριαρχία Ινδία αυξήθηκε, από 23 τοις εκατό το 1810 σε περισσότερο από 50 τοις εκατό στα μέσα του 20ού αιώνα.** Οι πραγματικοί μισθοί μειώθηκαν δραματικά, ενώ οι λιμοί έγιναν πιο συχνό και πιο θα-

νατηφόροι. Στην ουσία, από το να ωφελήσει τον ινδικό λαό, η αποικιοκρατία ήταν μια ανθρώπινη τραγωδία για την Ινδία!! Η περίοδος από το 1880 έως το 1920 – το απόγειο της αυτοκρατορικής ισχύος της Βρετανίας – ήταν ιδιαίτερα καταστροφική για την Ινδία. Ολοκληρωμένες απογραφές πληθυσμού που πραγματοποιήθηκαν από το αποικιακό καθεστώς που ξεκίνησε τη δεκαετία του 1880 αποκαλύπτουν ότι το ποσοστό θνησιμότητας αυξήθηκε σημαντικά κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, από 37,2 θανάτους ανά 1.000 άτομα τη δεκαετία του 1880 σε 44,2 τη δεκαετία του 1910. Το δε προσδόκιμο ζωής μειώθηκε από 26,7 χρόνια σε 21,9 χρόνια!!!!!!

Ισχυρά δεδομένα για τα ποσοστά θνησιμότητας στην Ινδία υπάρχουν μόνο από τη δεκαετία του 1880. Αν χρησιμοποιήσουμε αυτό ως βάση για την «κανονική» θνησιμότητα, θα διαπιστώσουμε ότι περίπου 50 εκατομμύρια υπερβολικοί θάνατοι σημειώθηκαν υπό την αιγίδα της βρετανικής αποικιοκρατίας κατά την περίοδο από το 1891 έως το 1920. Πενήντα εκατομμύρια θάνατοι είναι ένας συγκλονιστικός αριθμός, και όμως αυτή είναι μια συντηρητική εκτίμηση που απέχει από την πραγματικότητα.

Ο Άλεν και άλλοι μελετητές υποστηρίζουν ότι πριν από την αποικιοκρατία, το βιοτικό επίπεδο της Ινδίας μπορεί να ήταν «ισάξιο με τα αναπτυσσόμενα μέρη της Δυτικής Ευρώπης» Ενώ ο ακριβής αριθμός των θανάτων είναι ευαίσθητος στις υποθέσεις που κάνουμε για τη βασική θνησιμότητα, είναι σαφές ότι κάπου κοντά στα 100 εκατομμύρια άνθρωποι πέθαναν πρόωρα στο απόγειο της βρετανικής αποικιοκρατίας. Αυτή είναι μια από τις μεγαλύτερες κρίσεις θνησιμότητας που προκαλούνται από πολιτικές στην ανθρώπινη ιστορία. Είναι μεγαλύτερος από τον συνολικό αριθμό θανάτων που σημειώθηκαν κατά τη διάρκεια όλων των λιμών στη Σοβιετική Ένωση, τη μαοϊκή Κίνα, τη Βόρεια Κορέα, την Καμπότζη του Πολ Ποτ και την Αιθιοπία του Μενγκίστου.

Πως έκλεβαν τον πλούτο των Ινδών

Πώς προκάλεσε όμως η βρετανική κυριαρχία αυτή την τεράστια απώλεια ζωών; Κατά τους αναλυτές υπήρχαν αρκετές αιτίες και μηχανισμοί. Στην ουσία, η Βρετανία κατέστρεψε ουσιαστικά τον μετα-

ποιητικό τομέα της Ινδίας. Πριν από τον αποικισμό, η Ινδία ήταν ένας από τους μεγαλύτερους βιομηχανικούς παραγωγούς στον κόσμο, εξάγοντας υφάσματα υψηλής ποιότητας σε όλες τις γωνιές του πλανήτη. Το υφάσμα που παραγόταν στην Αγγλία, δεν μπορούσε με τίποτα να το ανταγωνιστεί. Όμως, όταν η Βρετανική Εταιρεία Ανατολικών Ινδιών ανέλαβε τον έλεγχο της Βεγγάλης το 1757, αυτό άρχισε να αλλάζει. Έτσι, σύμφωνα με τον ιστορικό Madhusree Mukerjee, **το αποικιακό καθεστώς ουσιαστικά εξάλειψε τους ινδικούς δασμούς, επιτρέποντας στα βρετανικά προϊόντα να πλημμυρίσουν την εγχώρια αγορά, με ένα σύστημα υπέρογκων φόρων και εσωτερικών δασμών που εμπόδιζαν τους Ινδούς να πουλήσουν υφάσματα στη χώρα τους, πόσο μάλλον να τα εξάγουν.**

Η βρετανική αυτή πολιτική με αυτό το άνισο εμπορικό καθεστώς συνέτριψε τελικά τους Ινδούς κατασκευαστές και **ουσιαστικά αποβιομηχάνισε τη χώρα.** Ο δε πρόεδρος της Ένωσης Ανατολικής Ινδίας και Κίνας κομπορημονούσε ξεδιάντροπα το 1840 στο βρετανικό κοινοβούλιο. «Αυτή η εταιρεία κατάφερε να μετατρέψει την Ινδία από χώρα παραγωγής σε χώρα εξαγωγής ακατέργαστων προϊόντων». Οι Άγγλοι κατασκευαστές κέρδισαν ένα τεράστιο πλεονέκτημα, ενώ η Ινδία περιορίστηκε στη φτώχεια και οι άνθρωποι της έγιναν ευάλωτοι στην πείνα και τις ασθένειες. Και, οι συνέχισαν με νέα συστήματα που χειροτέρεψαν την κατάσταση. Έτσι, οι Βρετανοί αποικιστές καθιέρωσαν ένα σύστημα νόμιμης λεηλασίας, γνωστό στους σύγχρονους ως «**διαρροή πλούτου**».

Η Βρετανία φορολογούσε τον ινδικό πληθυσμό και στη συνέχεια χρησιμοποιούσε τα έσοδα για να αγοράσει ινδικά προϊόντα - λουλάκι, σιτηρά, βαμβάκι και όπιο - αποκτώντας έτσι αυτά τα αγαθά δωρεάν. Αυτά τα αγαθά είτε καταναλώνονταν στη Βρετανία είτε επανεξάγονταν στο εξωτερικό. Τα έσοδα που εισπράττονταν από το βρετανικό κράτος, χρησιμοποιούνταν για τη χρηματοδότηση της βιομηχανικής ανάπτυξης της Βρετανίας και των αποικιών εποίκων της - των Ηνωμένων Πολιτειών, του Καναδά και της Αυστραλίας. Το σύστημα αποστράγγισε την Ινδία από αγαθά αξίας τρισεκατομμυρίων δολαρίων σε σημερινά χρήματα.

Οι Βρετανοί ήταν ανελέητοι και ανάλγητοι, αναγκάζοντας την Ινδία να εξάγει τρόφιμα **ακόμα και όταν ακόμη η ξηρασία ή οι πλημμύρες απειλούσαν την τοπική επισιτιστική ασφάλεια. Οι ιστορικοί έχουν αποδείξει ότι δεκάδες εκατομμύρια Ινδοί πέ-**

θαναν από την πείνα κατά τη διάρκεια αρκετών σημαντικών λιμών που προκλήθηκαν από αυτή την πολιτική στα τέλη του 19ου αιώνα, καθώς οι πόροι της Ινδίας, διοχετεύθηκαν στη Βρετανία. Οι βρετανοί διαχειριστές, παρακολούθησαν εκατομμύρια να λιμοκτονούν, αδιαφορώντας και δεν ελάμβαναν μέτρα, στερώντας συνειδητά τους ανθρώπους από τους απαραίτητους πόρους για την επιβίωση.

Η εξαιρετική κρίση θνησιμότητας της ύστερης βικτωριανής περιόδου δεν ήταν τυχαία, αλλά αποτέλεσμα αυτής της βρετανική πολιτικής. Μία νέα έκθεση του οικονομολόγου Ούτσα Πάτναϊκ, που μόλις δημοσιεύθηκε από το Columbia University Press, υπολογίζει πως η Βρετανία είχε αποστραγγίσει από την Ινδία, κατά το διάστημα από το 1765 έως το 1938 ένα ποσό που ανέρχεται σε 45 τρισ. δολάρια. Ένα αστρονομικό ποσό, που είναι 17 φορές περισσότερο από το συνολικό ΑΕΠ της σημερινής Βρετανίας.

Τα εγκλήματα δεν διαγράφονται

Η έρευνά των δύο βρετανών ερευνητών Σάμουελ και Χίκελ καταλήγει, ότι οι εκμεταλλευτικές πολιτικές της Βρετανίας **συνδέθηκαν με περίπου 100 εκατομμύρια υπερβολικούς θανάτους κατά την περίοδο 1881-1920,** που μπορεί να χρησιμοποιηθεί για επίκληση αποζημιώσεων και υπάρχει νομικό προηγούμενο, όπως της Γερμανίας μετά τον Β'Π.Π. που υπέγραψε συμφωνίες αποζημίωσης των θυμάτων του Ολοκαυτώματος, της Νότιας Αφρικής που πλήρωσε αποζημιώσεις σε ανθρώπους που είχαν τρομοκρατηθεί από την κυβέρνηση της λευκής μειονότητας και πρόσφατα πάλι η Γερμανία, που συμφώνησε να πληρώσει αποζημιώσεις στην σημερινή Ναμίμπια, για τα αποικιακά εγκλήματα που διαπράχθηκαν εκεί στις αρχές του 1900, αφανίζοντας στην κυριολεξία δύο φυλές, τους Νάμα και τους Χερέρο.

Η ιστορία δεν μπορεί να αλλάξει και τα εγκλήματα της βρετανικής αυτοκρατορίας δεν μπορούν να διαγραφούν. Αλλά οι αποζημιώσεις μπορούν να βοηθήσουν στην αντιμετώπιση της κληρονομιάς της στέρσης και της ανισότητας που παρήγαγε η αποικιοκρατία. Είναι ένα κρίσιμο βήμα προς την απόδοση δικαιοσύνης και την θεραπεία των αποτελεσμάτων της εγκληματικής αποικιοκρατικής πολιτικής της Βρετανίας, προς την Ινδία και τον λαό της.

Πηγές: <https://www.aljazeera.com/opinions>
<https://www.protothema.gr/world>

Πρόσφατη Μονομερής Οριοθέτηση ΑΟΖ Αιγύπτου-Λιβύης με το ΠΔ 595/22 της Αιγύπτου

Του κ. Λεοντίου Πορτοκαλάκη
Τοπογράφου Μηχ., M.Sc. Μέλους του Δ.Σ του ΕΛΙΣΜΕ

Εισαγωγή :

Στις 13 Δεκεμβρίου 2022, εξεδόθη ξαφνικά από την Αίγυπτο το Π.Δ 595/22, το οποίο καθόριζε μονομερώς με μια οριοθετική γραμμή, τα όρια των αποκλειστικών οικονομικών ζωνών (ΑΟΖ) μεταξύ της Αιγύπτου και της Λιβύης.

Στο Προεδρικό αυτό διάταγμα, που αναρτήθηκε (μέχρι τώρα) στα μέσα δημοσιότητας στα Αραβικά, δεν υπήρχε κάποιος χάρτης αλλά αυτό συνοδευόταν από έναν πίνακα με τις συντεταγμένες εννέα (9) σημείων στο γεωδαιτικό σύστημα WGS84, με τις οποίες οριζόταν αυτή η οριοθετική γραμμή μεταξύ των δύο χωρών (Σχ.1).

αποτυπώνεται η πρόσφατη ορισθείσα οριογραμμή με το ΠΔ 595/22 της Αιγύπτου. Τα σημεία 2 έως 7 ευρίσκονται εντός της ζώνης των 12 ναυτικών μιλίων (κόκκινη γραμμή) ενώ τα 8,9 ευρίσκονται σχεδόν επι του μεσημβρινού των 25 μοιρών (25° 22') (τα σημεία 8 και 9 είναι μεγαλύτερου μεγέθους).

5. Η γαλάζια γραμμή 8,f,d αποτελεί την γραμμή οριοθέτησης μεταξύ των δύο χωρών, αν ακολουθείτο η μέθοδος οριοθέτησης των ίσων αποστάσεων.

6. Το σημείο 9 της ορισθείσας νέας γραμμής βρίσκεται σχεδόν στην προέκταση (E,a,9) της οριοθετικής γραμμής A,B,C,D,E. Το τμήμα a,b βρίσκεται πάνω στην γραμμή οριοθέτησης που ακολουθεί την μέθοδο της μέσης γραμμής μεταξύ της Ελλάδος και της Αιγύπτου.

POINT	Latitude - North			DEGREE
	DEGREE	MINUTE	SECOND	
1	Egyptian - Libyan land border			
2	31	39	29.38	
3	31	39	33.56	
4	31	39	30.4	
5	31	39	44.21	

Σχήμα 1: Ορισμός μέσω συντεταγμένων της οριοθετικής γραμμής Αιγύπτου – Λιβύης με το Π.Δ 595/22

Ανάπτυξη:

Ας εξετάσουμε λοιπόν, μεταφέροντας αυτές τις συντεταγμένες σε έναν προσεγγιστικό χάρτη, τις επιπτώσεις που επιφέρει αυτή η ξαφνική χάραξη στην περιοχή της Νοτιοανατολικής Μεσογείου, μετά την έκδοση του παράνομου Τουρκολιβικού μνημονίου (27/11/2019) και την πρόσφατη οριοθέτηση ΑΟΖ μεταξύ της Ελλάδας και της Αιγύπτου (6/8/2020) (χάρτης).

Στον χάρτη αυτόν διακρίνονται τα εξής:

1. Ο δύο κάθετες καφέ γραμμές, που ορίζουν τους μεσημβρινούς των 26 και 28 μοιρών (περίπου) και μεταξύ τους την οριοθετική γραμμή A,B,C,D,E (με μώβ χρώμα). Η περιοχή μεταξύ αυτών αποτελεί την περιοχή που οριοθετήθηκε με κοινή συμφωνία Αιγύπτου και Ελλάδας.

2. Οι δύο διακεκομμένες πράσινες γραμμές, ορίζουν την περιοχή του Τουρκολιβικού μνημονίου (μέρος).

3. Φαίνονται τα ανατολικότερα θαλασσοτεμάχια 15 και 20 που χώρισε η Ελλάδα (μεταξύ άλλων), στην εν δυνάμει Ελληνική ΑΟΖ, για να δοθούν για έρευνα υδρογονανθράκων.

4. Με κίτρινο χρώμα και με τα σημεία 2 έως 9

Χάρτης : Ορισμός οριοθετικής γραμμής Αιγύπτου – Λιβύης με το Π.Δ 595/22 (κίτρινο χρώμα)

Από την μελέτη του πιο πάνω διαγράμματος προκύπτουν τα εξής:

1. Αν η Αίγυπτος και η Λιβύη οριοθετούσαν τις θαλάσσιες ζώνες τους με την μέθοδο των ίσων αποστάσεων, η προκύπτουσα οριοθετική γραμμή 8,f,d δεν θα έθιγε το Τουρκολιβικό μνημόνιο, (έστω και αν προεκτεινόταν περίπου μέχρι την γραμμή A,B,C,D,E) αφού βρίσκεται νοτιότερα από το νότιο άκρο αυτού (διακεκομμένη πράσινη γραμμή).

2. Η πρόσφατη όμως ορισθείσα με το ΠΔ 595/22 οριοθετική γραμμή (κίτρινο χρώμα) το αγνοεί και το θίγει κατά την έκταση 9,a,b,c,e,9 με εμβαδόν ίσον περίπου με 3.800 τετρ. χλμ.(κίτρινη περιοχή-Περιοχή Α). Αυτό βέβαια στην περίπτωση που η Αίγυπτος ακολουθήσει δυτικά του μεσημβρινού των 26 μοιρών την οριοθετική γραμμή με την Ελλάδα που προκύπτει από την εφαρμογή της μέσης γραμμής. Αν όμως θεωρήσει ότι το βόρειο οριοθετικό σύνορο με την Ελλάδα είναι η προέκταση της A,B,C,D,E δηλαδή η E,a,9 τότε θίγει την Τουρκολιβική ΑΟΖ με μια επιπλέον έκταση (a,E,b,a-Περιοχή Β) εμβαδού ίσου με 380 τετρ. χλμ. περίπου, που όμως βρίσκεται εντός της ενδυνάμει ΑΟΖ της Ελλάδας αν ακολουθηθεί η αρχή της μέσης γραμμής (κόκκινη διαγράμμιση).

3. Με την νέα οριοθετική γραμμή 2,3...8,9 (Π.Δ 595/22) δημιουργείται μια ευρύτερη περιοχή (9,a,b,c,d,f,8,e,9-Περιοχή Γ) που ορίζεται μεταξύ αυτής και της οριοθετικής γραμμής των ίσων αποστάσεων d,f,8, (την οποία προβλέπει - σαν πρώτη προσέγγιση - το δίκαιο των θαλασσών για δύο συνορεύοντα παραθαλάσσια Κράτη) η οποία έχει εμβαδόν ίσον περίπου με 7.600 τετρ. χλμ. περίπου που θεωρητικά είναι εις βάρος της ΑΟΖ της Λιβύης.

Έρευνα Υδρογονανθράκων στην Ελλάδα, ξανά Ελπίδες και Ρεαλισμός

Του κ. Λεοντίου Πορτοκαλάκη*

Γενικά:

Οι έρευνες στην Ελλάδα για την ανακάλυψη κοιτασμάτων υδρογονανθράκων της τελευταίας εικοσαετίας, μετά από μια αδράνεια σχεδόν δέκα ετών (2000-2010) ξεκίνησαν με ελπίδες το 2010. Έγιναν βελτιώσεις της Νομοθεσίας (Ν.4001/2011), έγινε το 2014 με προκήρυξη διεθνών διαγωνισμών ο δεύτερος γύρος παραχωρήσεων(1) σε είκοσι θαλάσσια οικόπεδα στο Ιόνιο και νότια της Κρήτης και επίσης μετά από αίτημα της εταιρίας ENEL και σε τρεις περιοχές στην ξηρά, Άρτα-Πρέβεζα, Αιτωλοακαρνανία, ΒΔ Πελοπόννησο. Άλλες τρεις περιοχές στην Ήπειρο, Πατραϊκό και Κατάκολο, που είχαν παραχωρηθεί παλαιότερα αλλά επεστράφησαν στο Δημόσιο, παραχωρήθηκαν εκ νέου με την διαδικασία της ανοικτής πρόσκλησης (open door) σε πετρελαικές εταιρίες που εξέφρασαν ενδιαφέρον. Σε αυτές, μετά από ανακατατάξεις στα επενδυτικά σχήματα, αποχωρήσεις εταιριών κ.ά, εκτός από την εκτέλεση ενός εκτεταμένου σεισμικού προγράμματος περίπου 450 χλμ. και αντίστοιχου αεροβαρυτομετρικού στην Ήπειρο, ενός εκτεταμένου επίσης σεισμικού προγράμματος στον Πατραϊκό όπως και εκπόνηση στρατηγικών αλλά και τοπικών περιβαλλοντικών μελετών καθώς και αρχικών γεωλογικών (Κατάκολο-Ιωάννινα-Άρτα) δεν υπήρξε περαιτέρω πρόοδος.

Ξένες εταιρίες που έλαβαν μέρος και ανέλαβαν περιοχές, άρχισαν να αποχωρούν, καθώς οι ευαισθησίες των περιβαλλοντικών ενώσεων, οι μεγάλες καθυστερήσεις στον διοικητικό κρατικό μηχανισμό όπως και οι επαμφοτερίζουσες δηλώσεις Πολιτικών, δημιουργούσαν προβλήματα στην εξασφάλιση ενός σταθερού επενδυτικού περιβάλλοντος απαραίτητου για την συνέχιση των εργασιών και αμφιβολίες για την ύπαρξη και χρησιμότητα της εξόρυξης των υδρογονανθράκων. Έπρεπε να ακολουθήσει η κρίση του κορωνοϊού, η ενεργειακή κρίση και ο πόλεμος στην Ουκρανία για να επανέλθει στο προσκήνιο η αξία και η ανάγκη εκμετάλλευσης του ενεργειακού αυτού πλούτου.

Έτσι από τον Ιανουάριο του τρέχοντος έτους, με πρώτη την εταιρία ΕΛ.ΠΕ Α.Ε, άρχισαν εκ νέου οι έρευνες στην θαλάσσια περιοχή του Ιονίου (θαλασσοτεμάχιο 10 και Ιόνιο), για να ακολουθήσει η Energean με αντίστοιχη (στο θαλασσοτεμάχιο 2) καθώς και η κοινοπραξία Exxon Mobil - ΕΛ.ΠΕ Α.Ε στα θαλασσοτεμάχια δυτικά και βορειοδυτικά της Κρήτης, τα οποία καταχωρήθηκαν σε αυτήν από το 2019. Επι πλέον, πρόσφατα η Helleniq Energy (πρώην ΕΛ.ΠΕ Α.Ε) ανακοίνωσε ότι θα αρχίσει νέες έρευνες τριών διαστάσεων (3D) στα ήδη ερευνηθέντα από αυτήν θαλασσοτεμάχια (No 10 και Ιονίου). Συνεχείς ανακοινώσεις και προγράμματα ενεργοποίησαν από την αδράνεια όλους τους ασχολούμενους με το αντικείμενο, αφού στον ορίζοντα προβλήθηκε ένα ελπιδοφόρο μέλλον. Ας δούμε όμως πόσο πειστικά είναι όλα αυτά σήμερα και τι πρέπει να πιστέψουμε, να προσέξουμε, να εκτιμήσουμε και να υποστηρίξουμε.

Ανάπτυξη:

1. Έρευνα στα θαλασσοτεμάχια δυτικά και νοτιοδυτικά της Κρήτης.

Αυτά δημιουργήθηκαν μετά από την προκήρυξη του β' γύρου για έρευνα υδρογονανθράκων σε 20 περιοχές παραχωρήσεων στο Ιόνιο και νότια της Κρήτης το 2014 (σχήμα 1).

Σχήμα 1 : Παλαιά και νέα διανομή θαλασσοτεμαχίων Ιονίου και νότια της Κρήτης (Πηγές: ΥΠΕΚΑ-messinia-live.gr)

Λόγω του μικρού μεγέθους των δεν υπήρξε μεγάλη ανταπόκριση συμμετοχής. Η εκπονηθείσα νέα γεωμετρία στην περιοχή με την δημιουργία εκτός των άλλων και δύο μεγάλων θαλάσσιων χώρων νότια και νοτιοδυτικά της Κρήτης, παρόλο το δέλεαρ του μεγέθους των (σχήματα 1,2) προσέλκυσε σε νέο διαγωνισμό μόνο ένα σχήμα κοινοπραξίας εταιριών (Exxon Mobil, Total και ΕΛ.ΠΕ Α.Ε).

Σχήμα 2: Ερευνητικά θαλασσοτεμάχια Δυτικά και Νοτιοδυτικά της Κρήτης μετά την αναδιανομή (Πηγή : ΕΔΕΥΕΠ)

Προφανώς και το σχήμα αυτό ανέλαβε (χωρίς ανταγωνισμό) την παραχώρηση, δεδομένου ότι οι μεγάλες Εταιρίες Total και Exxon Mobil αποτελούσαν μια εγγύηση ότι οι έρευνες θα προχωρήσουν αξιόπιστα. Ανεξήγητες καθυστερήσεις όμως στην παροχή των σχετικών αδειών από το Κράτος και εμποδίων από την εκδίκαση ενστάσεων των περιβαλλοντικών οργανώσεων, ανάγκασαν την Total (τρίτος εταίρος) να αποχωρήσει στις 21/4/22 (newmoney.gr 22/4/22), γεμίζοντας τους πολίτες με απογοήτευση και με τον φόβο της πιθανής αποχώρησης και του άλλου εταίρου, γεγονός που θα ισοδυναμούσε με διακοπή των νέων προσπαθειών στην περιοχή. Παρόλα αυτά η Exxon Mobil, διαψεύδοντας τους απαισιόδοξους, παρέμεινε και τα γεγονότα που μεσολάβησαν (κρίση, πόλεμος, περιβαλλοντικές οργανώσεις) δεν ήταν αρκετά για να σταματήσουν το νέο εναρκτήριο λάκτισμα για την έρευνα που έδωσε ο Πρωθυπουργός στις 7/11 (energypress.gr-7/11/2022).

Έτσι η Exxon Mobil με την Helleniq Energy, αφού μοιράστηκαν τα ποσοστά της αποχωρήσασας Total, με μια αναλογία 70%-30%, άρχισαν στις αρχές Νοεμβρίου τις σεισμικές έρευνες στην περιοχή, μισθώνοντας το εμβληματικό σκάφος Sanco Swift της PGS γεμίζοντας με ελπίδα τους πολίτες.

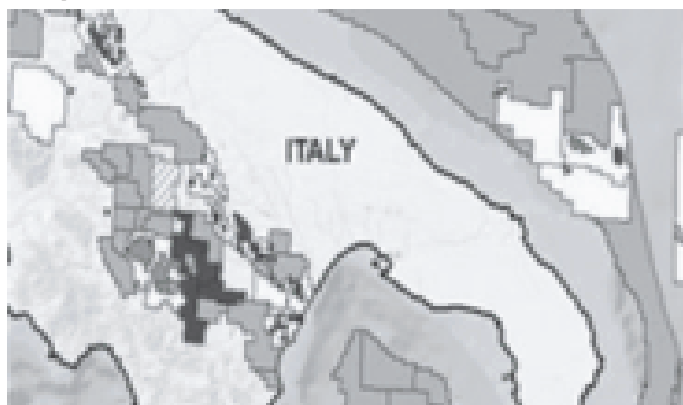
2. Έρευνα στα θαλασσοτεμάχια 10 και Ιονίου.

Σχήμα 3: Ερευνητικά θαλασσοτεμάχια 10 (Κυπαρισσιακός) και Ιονίου (Πηγή : ΕΔΕΥΕΠ).

Στο παρελθόν η Helleniq Energy ως ΕΛ.ΠΕ Α.Ε δεν είχε αντιμετωπίσει με ενδιαφέρον την δραστηριότητα της έρευνας των υδρογονανθράκων. Αφού συμμετείχε στις παραχωρήσεις του 2014, προοδευτικά αποχώρησε από την παραχώρηση της Άρτας, του Πατραϊκού και της Πελοποννήσου στρεφόμενη κυρίως στις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας. Ξαφνικά λαμβάνοντας τα μηνύματα της εποχής και χωρίς ειδοποίηση, άρχισε με το σκάφος SW COOK σεισμική έρευνα στα θαλασσοτεμάχια 10 και Ιονίου τα οποία της είχαν παραχωρηθεί από το 2014 (σχήμα3)(2) . Επιπλέον, προ ολίγων ημερών, ανακοίνωσε (capital.gr 11/11/22) ότι θα προχωρήσει τις επόμενες εβδομάδες και σε συμπληρωματική έρευνα τριών διαστάσεων (3D) στα πιο πάνω θαλασσοτεμάχια, ακόμη και χωρίς να περιμένει τα αποτελέσματα της έρευνας των δύο διαστάσεων (2D) που είχε ξεκινήσει, εκδηλώνοντας μια αποφασιστικότητα συνέχισης των εργασιών και πιθανόν μια ένδειξη ύπαρξης πετρελαϊκού ενδιαφέροντος στις περιοχές, αναπτερώνοντας το ηθικό όλων.

3. Έρευνα στο θαλασσοτεμάχιο 2 του Ιονίου.

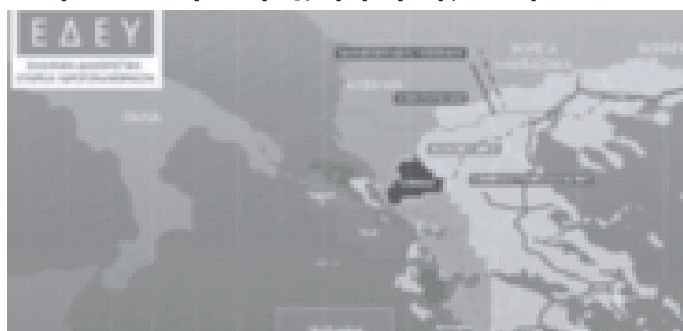

Σχήμα 4:Ερευνητικό θαλασσοτεμάχιο 2 Δυτικά της Κέρκυρας (Πηγή: Corfupress.com)

Μετά την αναχώρηση της Total από την πιο πάνω παραχώρηση που δόθηκε στις 26/10/2016 στην κοινπραξία Total, Elpedison και ΕΛ.ΠΕ Α.Ε και την αγορά του μεριδίου της 50% τον Φεβρουάριο του 2020 από την Energean, (patrasevents.gr 27/2/2020) όπως και του αντιστοίχου μεριδίου 25% της Elpedison, αυτή έμεινε μόνη διαχειρίστρια της περιοχής με την ΕΛ.ΠΕ Α.Ε με αναλογία 75%-25%.

Συνεπώς με την προαναγγελία της, ότι εν καιρώ θα εκτελέσει σεισμικά τριών διαστάσεων (3D), άρχισε πράγματι και αυτή στις αρχές Νοεμβρίου, ένα ανάλογο σεισμικό πρόγραμμα, ναυλώνοντας το εξίσου εμβληματικό σκάφος της PGS το Ramform Hyperion. Η συνέπεια της Εταιρίας και η ορατή πλέον βούληση να προχωρήσει στην ανακάλυψη υδρογονανθράκων στην περιοχή, πρόσθεσε ακόμη ένα λιθάρι αισιοδοξίας στην όλη Ελληνική προσπάθεια.

4. Έρευνα στην παραχώρηση της Ηπείρου.

Σχήμα 5: Παραχώρηση στην Ήπειρο (Πηγή : ΕΔΕΥΕΠ).

Αν και η περιοχή ήταν από τις πρώτες που παραχωρήθηκαν το 2014 στις Εταιρίες Energean και Repsol, εν τούτοις η αποχώρηση της δεύτερης από την κοινοπραξία τον Μάρτιο του 21 (newmoney.gr-24/8/2021)(3) , οι καθυστερήσεις που προξένησε ο κορωνοϊός, και οι αντιδράσεις των τοπικών κοινωνιών που δεν είχαν ενημερωθεί έγκαιρα και κατάλληλα, επέδρασαν αρνητικά στην εξέλιξη του προγραμματισμού. Παρά τις δυσκολίες όμως και τις αντιδράσεις των κατοίκων, έγινε δυνατόν να εκτελεστούν γεωλογικές προκαταρκτικές μελέτες, ένα σύγχρονο βαρυτομετρικό πρόγραμμα καθώς και ένα σεισμικό συνολικού μήκους περίπου 450 χιλιομέτρων καθώς και αντίστοιχη περιβαλλοντική μελέτη επιπτώσεων. Η ελπίδα και η αισιοδοξία για την ανάπτυξη της περιοχής, αναπτερώθηκε με την ανακοίνωση της Εταιρίας (Energean), ότι θα προχωρήσει σε γεώτρηση στην περιοχή του χωριού

«Ζίτσα» το καλοκαίρι του 2023. Έστω και μετά από 9 χρόνια το γεγονός κρίνεται θετικό.

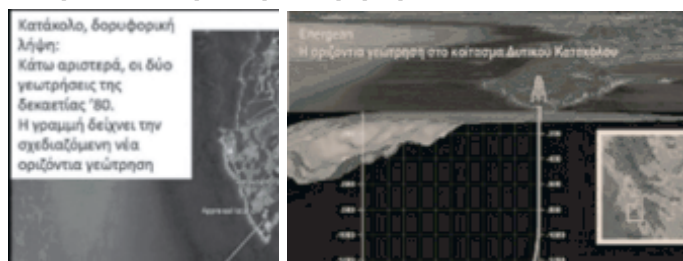
5. Έρευνα στην παραχώρηση του Πρίνου.

Σχήμα 6: Περιοχή παραχώρησης Πρίνου. Θέση κοιτάσματος Έψιλον (Ε) (Πηγή: Καθημερινή 26/11/2021)

Παρά την σημαντική πτώση της παραγωγής και τα δύσκολα προβλήματα που προέκυψαν με την διαχείριση του προσωπικού, η Εταιρία που εκμεταλλεύεται το κοιτάσμα (Energean), ανακοίνωσε ότι θα προχωρήσει στην κατασκευή νέας εξέδρας για την άντληση του νέου κοιτάσματος, που ανακαλύφθηκε δυτικά στην περιοχή Ε, με εκτιμώμενο απόθεμα 30 εκατομμυρίων βαρελιών πετρελαίου (σχήμα 6). Το γεγονός ότι η Εταιρία δεν εγκατάλειψε το κοιτάσμα, ακόμα και στην περίοδο των χαμηλών τιμών πετρελαίου, δείχνει ότι υπάρχει ενδιαφέρον και πίστη για περαιτέρω συνέχιση της εκμετάλλευσης.

6. Έρευνα στην παραχώρηση του Κατακόλου

Σχήμα 7: Περιοχή προβλεπόμενης γεώτρησης στο Κατάκολο και προβλεπόμενη πορεία της γεώτρησης στο υπέδαφος (Πηγή: sinidisi.gr 13/3/2017, Ελληνικός Ορυκτός πλούτος 13/11/2022)

Το κοιτάσμα του Κατακόλου (σχήμα 7), ανακαλύφθηκε την δεκαετία του 80. Παρά του ότι υπήρξε ανακάλυψη, που επιβεβαιώθηκε με εκτέλεση γεωτρήσεων και τέστ καύσεων καθώς και αρχική εκτίμηση των ποσοτήτων, το ανακαλυφθέν πετρέλαιο, βλέποντας τις αρχικά χαμηλές τιμές του πετρελαίου τότε, αλλά και τις αδικαιολόγητες διαχρονικές καθυστερήσεις λες και αρνιόταν να βγει στην επιφάνεια.

Η παραχώρηση αυτή δόθηκε εκ νέου το 2014 στη Εταιρία Energean, η οποία παρόλο που προχώρησε στα αρχικά προβλεπόμενα επενδυτικά βήματα, ανεξήγητες καθυστερήσεις, αντιδράσεις των τοπικών κοινωτών και καθυστερήσεις στις εγκρίσεις περιβαλλοντικών μελετών αναβάλλουν μέχρι σήμερα την εκτέλεση της γεώτρησης, διότι το κοιτάσμα έχει ανακαλυφθεί και υπάρχει. Τελευταία όμως φαίνεται ότι η πολυπόθητη γεώτρηση θα ξεκινήσει.

Τα έξι πιο πάνω σημαντικά γεγονότα που ση-

ματοδοτούν ένα νέο ξεκίνημα για την ανακάλυψη υδρογονανθράκων, δημιουργούν πράγματι αισιοδοξία και ελπίδα.

Είναι σημαντικό να γίνεται έρευνα σε πολλές περιοχές και από πολλούς παίχτες, διότι έτσι αυξάνεται και η πιθανότητα τουλάχιστον μιας επιτυχημένης γεώτρησης που θα εντοπίσει κοιτάσματα. Οι πιο παλιοί όμως που ασχολούνται με την έρευνα, παρά την κρυφή τους ελπίδα και αισιοδοξία, αντιμετωπίζουν με σκεπτικισμό και την νέα προσπάθεια χωρίς όμως να την απαξιώνουν, αναπολώντας το παρελθόν και ιδιαίτερα τα πιο κάτω σημάδια που άφησε.

1. Όλη η πορεία των ερευνών για την ανακάλυψη και παραγωγή υδρογονανθράκων στην Ελλάδα από το 1974 που έγινε η ανακάλυψη του κοιτάσματος του Πρίνου, χαρακτηρίζεται από μια παλινδρομική πορεία μπρος - πίσω.

Το μεγάλο ξεκίνημα τότε, με την προσπάθεια δημιουργίας αυτοδύναμης έρευνας, με εκτέλεση περίπου εβδομήντα χιλιάδων χιλιομέτρων σεισμικών ερευνών σε ξηρά και θάλασσα καθώς και πληθώρας γεωτρήσεων (περισσότερες από εβδομήντα), δεν κατάφερε να εντοπίσει μεγάλα και παραγωγικά κοιτάσματα, εκτός αυτό το μικρό του Κατακόλου και ενός μικρότερου κοιτάσματος φυσικού αερίου στην Επανομή.

Οι διαδοχικές αποτυχίες, παρά τις κάθε φορά στομφώδεις εξαγγελίες, κατέληξαν στην μετάλαξη της ΔΕΠ στην ΔΕΠ-ΕΚΥ και εν συνεχεία στην απορρόφησή της μαζί με τα διυλιστήρια Ασπροπύργου σε ένα μεγαλύτερο σχήμα με την ονομασία ΕΛ.ΠΕ Α.Ε.

Το 1996 όμως το ενδιαφέρον αναζωπυρώθηκε εκ νέου, με το άνοιγμα της ΔΕΠ-ΕΚΥ στο εξωτερικό, με την προκήρυξη 6 παραχωρήσεων στην Δυτική Ελλάδα εκ των οποίων οι τέσσερις καταχωρήθηκαν σε ξένες και Ελληνικές Εταιρίες, αναπτρώνοντας εκ νέου τις ελπίδες του Ελληνικού λαού ότι η έρευνα συνεχίζεται.

2. Από τις πιο πάνω παραχωρήσεις ενώ στην παραχώρηση του Πατραϊκού με την εταιρία "Triton" τα πράγματα πήγαιναν καλά και έγιναν οι πρώτες σεισμικές έρευνες, ξαφνικά πριν την γεώτρηση η Εταιρία πλήρωσε την σχετική ρήτρα και αποχώρησε. Παράλληλα η Εταιρία Enterprise που είχε αναλάβει τις παραχωρήσεις των Ιωαννίνων και της Πελοποννήσου, κάνοντας αποτυχημένες γεωτρήσεις στα Ιωάννινα και αποφυγή εκτέλεσης συμβατικής βαθειάς γεώτρησης στην Πελοπόννησο μέσω της εκτέλεσης δύο ανεπίτρεπτων αντιστοιχών μικρού βάθους και κόστους αποχώρησε και αυτή.

3. Μετά από μια ανεξήγητη παύση δέκα ετών (2000-2010) η ελπίδα φούντωσε με ακόμη ένα νέο ξεκίνημα στην έρευνα με νέα νομοθεσία (2001) αλλά και με νέες προκηρύξεις παραχωρήσεων το 2014 στο Ιόνιο και στην Δυτική Ελλάδα. Νέες εξαγγελίες για μεγάλα αποθέματα άρχισαν πάλι να ακούγονται και να προβάλλονται όταν ήδη είχε γίνει η βιαστική και απερισκεπτη ώθηση σε εθελουσία έξοδο των επιστημόνων της έρευνας του πετρελαίου από την ΕΛ.ΠΕ Α.Ε από το 2011, για τους οποίους η χώρα είχε επενδύσει επάνω τους πολλά χρήματα και οι οποίοι δημιούργησαν πολύτιμη Ελληνική γνώση και εμπειρία 25 ετών και η οποία αποδυνάμωσε το ερευνητικό δυναμικό της χώρας και έδωσε την εντύπωση ότι η έρευνα υδρογονανθράκων για την Ελλάδα τελείωσε.

4. Νέα προκήρυξη 20 παραχωρήσεων στην θάλασσα του Ιονίου και στα νότια της Κρήτης (σχήμα 2), στην οποία παρά τις προσδοκίες ήρθε μικρός αριθμός ξένων εταιριών όπως π.χ η Repsol, η EIPredison, η Total, η Energean και η ΕΛ.ΠΕ. ΑΕ.

5. Η εν συνεχεία αποχώρηση της Repsol από την παραχώρηση των Ιωαννίνων, η εγκατάλειψη της Πελοποννήσου, της Αιτωλοακαρνανίας και του Πατραϊκού από τα ΕΛ.ΠΕ Α.Ε, η αποχώρηση της Total από το θαλασσοτεμάχιο 2, αντικατέστησε με απογοήτευση την ελπίδα που είχε αρχικά δημιουργηθεί, την οποία συγκράτησε η επιμονή της Energean να παραμείνει ζωντανή στα Ιωάννινα και στο Κατάκολο και να προσπαθήσει να συνεχίσει την προσπάθεια.

6. Μια ανακατάταξη των αρχικών θαλασσοτεμαχίων στο Ιόνιο που δημιούργησε μεγαλύτερες περιοχές παραχωρήσεων, (Σχήμα 2) προσέκλυσε την Exxon Mobil και την Total που συνέστησε κοινοπραξία με την ΕΛ.ΠΕ Α.Ε και το ηθικό για μια ακόμη φορά αναπτερρώθηκε. Τέλος παρά την αποχώρηση της Total και από το Ιόνιο και από την Κρήτη, την εξαγορά των δικαιωμάτων της EIPredison από την Energean στο θαλασσοτεμάχιο 2 βρισκόμαστε σήμερα σε ένα νέο αισιόδοξο τοπίο.

Συμπεράσματα:

1. Θα πρέπει να γίνει αντιληπτό έστω και τώρα, ότι η συμπεριφορά των Εταιριών πετρελαίου για την ανακάλυψη και εκμετάλλευση υδρογονανθράκων δεν καθορίζεται από επιθυμίες και συναισθηματικές προσδοκίες. Καθορίζεται από τις δυνάμεις των νόμων της αγοράς και του κέρδους, την τιμή των υδρογονανθράκων (πετρέλαιο-αέριο) και των ευρύτερων συμφερόντων τους στην κάθε φορά παγκόσμια συγκυρία.

2. Η εξόρυξη και εκμετάλλευση των υδρογονανθράκων είναι μακροπρόθεσμη διαδικασία θέλει υπομονή και επιμονή και επιπλέον εξαρτάται σημαντικά από την τιμή του πετρελαίου (όχι τόσο αυτήν της παρούσας στιγμής αλλά και της προβλεπόμενης μελλοντικής σε βάθος δεκαετίας!). Στο Κατάκολο, ενώ είχε βρεθεί πετρέλαιο, κρίθηκε σκόπιμο να μην βγει, διότι τότε η τιμή του μαύρου χρυσού ήταν περίπου 15-20 δολάρια το βαρέλι σε αντίθεση με σήμερα που έχει 100 δολάρια περίπου.

3. Το κράτος φαίνεται ότι μέχρι σήμερα δεν έχει σταθερή πολιτική στο θέμα της έρευνας και εκμετάλλευσης υδρογονανθράκων και η συμπεριφορά του άγεται και φέρεται από τις συγκυρίες, τις οδηγίες τρίτων, που πολλές φορές δεν έχουν τις απαιτούμενες ιδιαίτερες γνώσεις, καθώς και τις επικοινωνιακές εντυπώσεις και την ελπίδα. Σήμερα που βρισκόμαστε με ένα δυσθεώρητο χρέος, σε μια καλή διεθνή συγκυρία και μια ευκαιρία να εκμεταλλευτούμε αυτόν τον πλούτο, δεν έχουμε το δικαίωμα και την πολυτέλεια να σταματήσουμε αυτό το momentum της έρευνας που ξεκίνησε πάλι και η οποία τελικά είναι σχεδόν δωρεάν αφού δεν

απαιτεί δαπάνες από τον κρατικό προϋπολογισμό, με το δεδομένο ότι τα έξοδα των ερευνών αναλαμβάνονται από τις πετρελαϊκές εταιρίες.

Είναι ίσως καιρός με σοβαρότητα, κεκτημένη εμπειρία, στρατηγική, υπομονή και πίστη αλλά και με γνώση των αστοχιών του παρελθόντος να χαράξουμε μια νέα σταθερή λεωφόρο ενός καλύτερο μέλλοντος για τις επόμενες γενιές.

4. Ο πολίτης δεν πρέπει να υιοθετεί χωρίς σκέψη ούτε τις υπεραισιόδοξες προβλέψεις «ειδικών» η Πολιτικών ούτε και να είναι απαισιόδοξος ακούγοντας απόψεις άλλων που φέρνουν προσκόμματα ή έχουν ίδια συμφέροντα σχετικά με την εκμετάλλευση του πλούτου των υδρογονανθράκων που υπάρχουν στην χώρα μας. Η αξιόπιστη πληροφόρηση προέρχεται μόνον από τα στόματα των CEO των Εταιριών που ασχολούνται με την έρευνα. Κάθε τους λέξη για ανακάλυψη υδρογονανθράκων ή όχι, μπορεί να επιφέρει δραματική ανακατάταξη της τιμής της μετοχής τους στα διεθνή χρηματιστήρια, που είναι το μόνο που τους ενδιαφέρει. Γι' αυτό και είναι πάντα συγκρατημένοι και περισσότερο αξιόπιστοι.

Άλλωστε είναι ίσως προτιμητέα μια τέτοια ρεαλιστική συμπεριφορά χαμηλών τόνων, ώστε όταν προκύψει κάτι σημαντικότερο να τονώσει ακόμη περισσότερο την αισιοδοξία που δειλά σήμερα πάλι προβάλλει και να επιτρέψει τολμηρότερους σχεδιασμούς.

Υπερβολικές και ανεργμάτιστες εξαγγελίες, που δεν στηρίζονται σε επιστημονικά δεδομένα και οι οποίες είναι τις περισσότερες φορές καλόπιστες, για πακτωλό κοιτασμάτων που πιθανόν η πραγματικότητα και η συστηματική και υπεύθυνη έρευνα να αποδείξει ότι δεν υπάρχουν, θα μας προσγειώσει άμεσα, σκοτώνοντας αυτήν την χρυσή ελπίδα, που σήμερα για μια ακόμη φορά, σαν τον φοίνικα αναγεννάται από τις στάχτες της.

Υποσημειώσεις

1 Ο πρώτος γύρος παραχωρήσεων είχε γίνει το 1996 σε 6 περιοχές: Ιωάννινα, ΒΔ Πελοπόννησο, Πατραϊκό, Αιτωλοακαρνανία, Κατάκολο και Παξούς.κο

2 Στο θαλασσοτεμάχιο του Ιονίου το είχε αναλάβει σε κοινοπραξία με την εταιρία Repsol. Όταν αποχώρησε αυτή από την Ελλάδα, η ΕΛ.ΠΕ. Α.Ε ανέλαβε εξ'ολοκλήρου την παραχώρηση.

3 Η Repsol, λόγω γενικότερης πολιτικής της Εταιρίας αποχώρησε και από την παραχώρηση του Ιονίου (Ιούλιος 2021) και από την παραχώρηση της Αιτωλοακαρνανίας (Ιανουάριος 2021) και από την Ήπειρο (Μάρτιος 2021). Στην Αιτωλοακαρνανία επειδή αποχώρησε και η Energean έγινε συμφωνία και η περιοχή επεστράφη στο Κράτος.

18/11/2022

*Λεόντιος Πορτοκαλάκης
Τοπογράφος Μηχ. ΕΜΠ-Μ.Sc
Πρ. προϊσ. Τεχν. Υπηρεσιών ΕΛ.ΠΕ Α.Ε
Μέλος Δ.Σ ΕΛΙΣΜΕ

Το κράτος διαχειρίζεται και εκμεταλλεύεται τον εθνικό του πλούτο, εάν και εφόσον το θεωρεί συμφέρον για την πρόοδο και την ανάπτυξη του λαού του. Αυτή η προσέγγιση επιτελείται με βάση την αρχή της διαρκούς κυριαρχίας των κρατών, στο πλαίσιο της οποίας το κράτος ελέγχει πλήρως τους φυσικούς του πόρους, καθώς διαθέτει την αποκλειστική αρμοδιότητα να αποφασίσει εάν ή όχι και με ποιον τρόπο θα διενεργηθεί η εκμετάλλευσή τους.

Το Φόρουμ των Δελφών στο Μαντείο των Βρυξελλών

Του κ. Αλεξάνδρου Π. Μαλλιάρ*

Το Οικονομικό Φόρουμ των Δελφών έργο ζωής και πνοής του Συμεών Τσομώκου, με διακριτό διεθνές κύρος, οργάνωσαν προ ημερών σε συνεργασία με την ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ το 1ο East Med – SouthEast Europe συνέδριο στο (Ιερό) Μαντείο των Βρυξελλών

Το Οικονομικό Φόρουμ των Δελφών έργο ζωής και πνοής του Συμεών Τσομώκου, με διακριτό διεθνές κύρος, οργάνωσαν προ ημερών σε συνεργασία με την ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ το 1ο East Med & SouthEast Europe συνέδριο στο (Ιερό) Μαντείο των Βρυξελλών. Έφεραν στο Palais Egmont την σωρευμένη σοφία των διαχρονικά αγνοημένων και στην γενέτειρα δελφικών προσταγμάτων. Σημείωσα μεταξύ άλλων :

1. Απαίτηση των πολιτών των κρατών – μελών της Ένωσης αλλά και εκείνων που χρόνια περιμένουν στο κατώφλι της μισοανοιγμένης κατά τους μεν, μισοκλεισμένης κατά τους δε πόρτας έπρεπε να μιλήσουμε χωρίς χρησμούς. Η ακόλουθη αποστροφή εν τούτοις παρέπεμπε σε χρησμό. Ο πόλεμος του Πούτιν στην Ουκρανία: «How this will end? It is not in the metrics of money»(Δεν είναι η οικονομία η οποία θα αποφασίσει να επιβάλλει το τέλος του πολέμου). Συμπληρωματικό αποφθέγματος που κατέγραψα τον Απρίλιο στους Δελφούς «ποτέ η πολιτική δεν ήταν τόσο συνδεδεμένη/εξαρτημένη με την οικονομία όσο σήμερα».

2. Η θέση «πλήρης συμμόρφωση και εκπλήρωση των κριτηρίων οδηγεί στην ένταξη» των χωρών των Δυτικών Βαλκανίων επικρίνεται. Ο πόλεμος του Πούτιν στην Ουκρανία μετέβαλε την γεωπολιτική αξία και επιβάλλει την επίσπευση της διεύρυνσης της Ένωσης βορείως των συνόρων μας. Η κρίση αξιοπιστίας δείχνει να παραμένει. Οι βαλκάνιοι γείτονες μας ζητούν υλοποίηση υπεσχημένων, ενώ οι Βρυξέλλες κυρίως όμως πολλές πρωτεύουσες κρατών-μελών προσφέρουν καλοτυλιγμένα αντίδωρα.

3. Η ομιλία του Τούρκου αξιωματούχου ήταν αντιπροσωπευτική της ωμής αντιδυτικής έκφρασης της οργισμένης Τουρκίας. Καταθλιπτική για τις ψευδαισθήσεις της Ευρώπης και αδιέξοδη για το παρόν και μέλλον των σχέσεων της Τουρκίας με την Κύπρο και την Ελλάδα. Δύο στοιχεία: α) τις ανακρίβειες και το ψεύδος αναπόσπαστο στοιχείο της επίσημης τουρκικής προπαγάνδας, και β) την επιχείρηση αποκοπής/απομόνωσης (decoupling) των Ελληνο-τουρκικών σχέσεων και του Κυπριακού από τις Ευρω-τουρκικές σχέσεις. Ανάλογη πολιτική «αποκοπής» Ελλάδος κυρίως και Κύπρου από τις συνεργασίες και συμπράξεις της με κυμαινόμενο βαθμό αποτυχίας επιχειρεί η Τουρκία με συγκεκριμένες χώρες του Περσικού Κόλπου- Ανατολικής Μεσογείου. Του απάντησαν όπως πρέπει οι μετέχοντες στο τραπέζι της συζήτησης, ο αρμόδιος εισηγητής του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και ο σύμβουλος του αρχηγού της αξιωματικής αντιπολίτευσης, με την διαρκή ιδιότητα του διπλωμάτη, Βαγγέλης Καλπαδάκης .

Το βασικότερο εν τούτοις συμπέρασμα είναι ότι η **αμφισημία** των δελφικών χρησμών, η μισή αλήθεια και η αποσιώπηση δεν αντέχουν. Οι δύσκολες και σκληρές καταστάσεις απαιτούν σκληρές και δύσκολες αποφάσεις. Μονόσημο λόγο από όλους μας, κατ'εξοχήν δε από τους πολιτικούς ηγέτες.

*Ο Αλέξανδρος Π. Μαλλιάρ είναι πρέσβης επί τιμή, μέλος του ΕΛΙΣΜΕ.

Εφημερίδα «Καθημερινή» της 21/11/22

Περί αμφισημίας

Αμφισημία είναι δυνατόν να προκύψει και για μια ολόκληρη πρόταση στο ευρύ πλαίσιο της επικοινωνίας. Και αυτό διότι η πρόταση είναι ακόμα μια αφηρημένη μονάδα. Έτσι, μια πρόταση όπως Θα έρθω το βράδυ μπορεί, ανάλογα με το γλωσσικό και εξωγλωσσικό πλαίσιο στο οποίο θα ενταχτεί και τη γλωσσική πράξη στην οποία εγγράφεται, μπορεί να λειτουργήσει είτε ως απλή δήλωση είτε ως υπόσχεση είτε ως απειλή κλπ. Αντίθετα, το συγκεκριμένο εκφώνημα που την εμπεριέχει και εντάσσεται σε μια πραγματική κατάσταση επικοινωνίας δεν πλήττεται από αμφισημία. Έτσι, ο συνομιλητής συνήθως καταλαβαίνει την πρόθεση του ομιλητή (να δηλώσει, να υποσχεθεί, να απειλήσει κλπ.) και αποκωδικοποιεί σωστά το μήνυμα.

Η αμφισημία θα πρέπει να διακριθεί από την ασάφεια, την οποία δημιουργούν π.χ. προτάσεις όπως Δεν έφαγε μαζί μας. Η ασαφής πρόταση εγείρει πολλά ερωτήματα και επιτρέπει ακαθόριστο αριθμό πιθανών ερμηνειών. Π.χ. η πρόταση Δεν έφαγε μαζί μας δημιουργεί ερωτηματικά όπως Τί έκανε; Έκανε κάτι άλλο; Πού έφαγε; Με ποιον έφαγε; κλπ.

https://www.greek-language.gr/greekLang/modern_greek/tools/lexica/glossology/show.html?id=372

Η Ευρώπη σε περιδίνιση

Του κ. Δημητρίου Ζακοντίνου
Οικονομολόγου
Μέλους & π. Αντιπροέδρου ΕΛΙΣΜΕ

Ενώ ο Γερμανός Ομοσπονδιακός καγκελάριος «BUN-DESKANZLER» Olaf Scholz παραδέχεται ότι οι Ασιατικές Οικονομίες που ανταγωνίζονται την ευρωπαϊκή οικονομία στηρίζουν την ανάπτυξή τους & την ανταγωνιστικότητα των προϊόντων τους στην φθηνότερη ενέργεια, στις φθηνότερες α' ύλες & στην τεχνολογία η πολιτική που εφαρμόζει η χώρα του & όλη η ΕΕ έχει ως αποτέλεσμα να προκύψει ακριβότερη ενέργεια, ακριβότερες α' ύλες & μοιραίως πιο ακριβά προϊόντα δλδ: μη ανταγωνιστικά.

Παρόλα αυτά η Ευρωπαϊκή Ένωση δείχνει αποφασισμένη να συνεχίσει τη σύγκρουση με τη Ρωσία, έναν από τους βασικούς προμηθευτές της στην ενέργεια & πρώτες ύλες προσπαθώντας αυτή τη φορά να υπαγορεύσει τον τρόπο των μελλοντικών σχέσεών τους, επιβάλλοντας «πλαφόν» στην ανώτατη τιμή πώλησης του πετρελαίου που θα αγοράζει από αυτόν.

Έτσι λοιπόν βάσει κάποιου σκεπτικού, καθόρισε ανώτατη τιμή αγοράς \$ 60/ bbl πράγμα που σύμφωνα με το IIF (international institute of Finance) εκ πρώτης όψεως φαίνεται ότι αυτή η τιμή, θα συνέφερε τους Ρώσους.

Παράλληλα θα αποδυνάμωνε πλήρως το εμπόριο της ΕΕ & θα παρείχε βολικές υπηρεσίες στη Ρωσία για να τη βοηθήσει να καλύψει τις δημοσιονομικές της ανάγκες.

Όμως δεν το δέχεται η Ρωσία & αυτό οφείλεται κυρίως στο ότι ο ΟΡΕΚ, οι ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ, οι ΚΙΝΕΖΟΙ & φυσικά οι Ρώσοι δεν είναι διατεθειμένοι να δεχτούν τη δημιουργία ΕΥΡΩΠΑΙΚΟΥ ΚΑΡΤΕΛ που εν τώ άμα θα δημιουργήσει νεοαποικιακές πρακτικές που ενδεχομένως να επηρεάζουν σε μεγάλο βαθμό το διεθνές εμπόριο σε βάρος προμηθευτών.

Από την άλλη η κυβέρνηση των ΗΠΑ μόλις τον περασμένο Αύγουστο θέσπισε ένα νέο νόμο “IRA” (Inflation Reduction Act) νόμος για τη μείωση του πληθωρισμού του 2022 (IRA) που στοχεύει στον περιορισμό του πληθωρισμού μειώνοντας το έλλειμμα, μειώνοντας τις τιμές συνταγογραφούμενων φαρμάκων και επενδύοντας στην εγχώρια παραγωγή ενέργειας προωθώντας παράλληλα την καθαρή ενέργεια & περιλαμβάνει σαρωτικές φορολογικές εκπτώσεις - κίνητρα & επιχορηγήσεις & προγράμματα δανείων σε πολλούς κλάδους της παραγωγικής Αμερικάνικης οικονομίας.

Όσον αφορά την ευρωπαϊκή Οικονομία τα παραπάνω σε συνδυασμό με την ακριβή ενέργεια, τις ακριβές πρώτες ύλες θα φέρουν πολύ σύντομα «οικονομική ασφυξία» στις Ευρωπαϊκές επιχειρήσεις, ενώ πυκνώνουν οι φωνές που προειδοποιούν ότι πολλές ευρωπαϊκές επιχειρήσεις θα μετακομίσουν στις ΗΠΑ.

Παρά τις Ευρωπαϊκές αντιδράσεις & την επίσκεψη του Γάλλου Προέδρου Macron στις ΗΠΑ ο οποίος ζήτησε μερική αναθεώρηση αυτής της πολιτικής, οι Αμερικανοί θα ακολουθήσουν την πολιτική τους με ότι αυτό συνεπάγεται για την Ευρώπη.

Εδώ προκύπτει ένα πρώτο ερώτημα :

Πως όμως θα μπορούσε η Ευρώπη να περιθωριο-

ποιήσει τις επιπτώσεις της Αμερικανικής πολιτικής;

Σε πρώτη φάση θα πρέπει οι Ευρωπαίοι να συνειδητοποιήσουν ότι έχουν εμπλακεί σε ένα «γαϊτανάκι» κυρώσεων κατά της Ρωσίας που κατά τεκμήριο καταλήγει να βρίσκονται συνεχώς ζημιωμένοι, ενώ οι εξελίξεις και η πολιτική των υπερατλαντικών συμμάχων δημιουργούν νέα δεδομένα που ο ελεύθερος ανταγωνισμός, οι ίσες ευκαιρίες στο εμπόριο, περνάνε στην ιστορία σηματοδοτώντας την κρίση της φιλελεύθερης παγκόσμιας τάσης ακόμη & εντός της βορειοατλαντικής συμμαχίας.

Η σημερινή μορφή και δομή της ΕΕ δείχνει ότι δεν είναι σε θέση να αγωνιστεί για τα συμφέροντά της που «κύριος οίδε» αν οι γραφειοκρατικές Βρυξέλλες γνωρίζουν ποια είναι, ενώ ο ανταγωνισμός μεταξύ των στελεχών και οι εξαρτήσεις τους από διάφορα συμφέροντα καθόλου δεν προωκούν την επίλυση του προβλήματος παρά τη δήλωση της προέδρου της commission κας Von der Layen, ότι χρειάζεται «τουλάχιστον κάποιου είδους απάντηση» στην πρωτοβουλία των ΗΠΑ.

Άρα τίθεται λοιπόν το ερώτημα : « τι πρέπει να γίνει για να προστατευθούν τα ευρωπαϊκά συμφέροντα». Στο παρελθόν είχε λεχθεί ότι για να διοικηθεί η Ευρώπη θα πρέπει να αποκτήσει ομοσπονδιακή κυβέρνηση που θα διασφαλίσει μια κοινή οικονομική πολιτική & φυσικά θα υλοποιείται από μια κάθετη εξουσία που θα επιβάλλεται στα κράτη μέλη της ένωσης αν όχι σε όλα, ίσως σε αυτά που θα σχηματίσουν τον σκληρό πυρήνα της .

Τέλος όσον αφορά τον άλλο πόλο που κατά τεκμήριο συμμετείχε ως βασικός παίκτης στη σημερινή Ευρωπαϊκή ανωμαλία και μετά από 9 μήνες πολέμου οι ΗΠΑ αφού ξόδεψαν δισεκατομμύρια δολάρια για τη δημιουργία μιας αντιρωσικής δύναμης μέσω ενός αντιρωσικού κινήματος σήμερα παρατηρούμε ότι αυτό το κίνημα καταστρέφεται μεθοδικά & μάλιστα εκ των έσω και με τη βοήθειά τους αφού ήδη τα Αμερικανικά ΜΜΕ αφήνουν υπόνοιες περί διαφθοράς και εισάγουν καινά δαιμόνια ως προς την διαχείριση των διατιθέμενων πόρων.

Αρχίζει λοιπόν να διαγράφεται ότι οι ΗΠΑ έχουν κάποιο σχέδιο έκτακτης ανάγκης για στρατηγική έξοδο πράγμα που θα πρέπει να συνδυαστεί με τις δηλώσεις του κου Macron μετά την επιστροφή του από τις ΗΠΑ που μίλησε περί εγγυήσεων προς τη Ρωσία, πράγμα που αναστάτωσε τους Γερμανούς που μια παύση των εχθροπραξιών χωρίς την ήττα & τον αποκλεισμό της Ρωσίας από τη Δύση ενδέχεται να καταστρέψει την τόσο επιθυμητή για τη γερμανική οικονομία «ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΚΗ ΣΧΕΣΗ - (Ουκρανία- Λευκορωσία- μολδαβία- χώρες Καυκάσου)

Ωστόσο, αυτό που βλέπουμε είναι ότι η Ρωσία έχει ένα σχέδιο εξόδου & αυτό είναι η πλήρης καταστροφή της Ουκρανίας ως λειτουργικού κράτους.

Η Ρωσία δείχνει ότι θέλει να καταστρέψει τη χώρα τόσο άσχημα που δεν θα χρησιμεύσει ποτέ ξανά ως πλατφόρμα για την επέκταση της ευρωπαϊκής ένωσης που θα κυριαρχείται από τη Γερμανία.

Περί καθησυχαστικών και ανησυχούντων

Δοκίμιον

Του Υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

Όσοι εκ των Ελλήνων έχουν προηγμένη παιδεία έχουν -κατά κανόνα- και την ικανότητα να αισθάνονται τον εαυτόν τους ωσάν δρώντες παράγοντες του εμψύχου εθνικού συνόλου. Έχουν την δοκιμότητα να ζυγίζουν την βαρύτητα της δικής των συνδρομής στην διατήρηση ή την διαμόρφωση ή την προαγωγή της τρισχιλιετούς ιστορίας των απείρων περιπετειών και των δραματικών αλλαγών των τυχών του έθνους των Ελλήνων. Έχουν την πνευματική διεισδυτικότητα να εντοπίσουν τις ανθρώπινες συντεταγμένες μέσα στην εθνική ιστορική πορεία, που κατά καιρούς έχει βιωθεί η άκρα εθνική υγεία αλλά και ένα πάσχον σώμα.

Οι πεπαιδευμένοι αυτοί άνθρωποι -είναι βέβαιον- απολαύουν με την σειρά τους τούς ποιοτικούς καρπούς, οι οποίοι έχουν επιδαψιλευθεί από τα γενναία φρονήματα και τους ακάματους μόχθους της ολότητας των προϋπαρξάντων Ελλήνων.

Επί πλέον οι πεπαιδευμένοι άνθρωποι συμπάσχουν με την δυστυχία της πατρίδος ένεκα προκουψάντων δεινών, τα οποία επεσώρευσαν, η μοίρα, η αβουλία, η αθυμία, η κατάπτωσης του εθνικού φρονήματος και η αναξιοσύνη και απρονοησία των διαχειρισθέντων κατά καιρούς τα κοινά.

Αυτοί οι πεπαιδευμένοι έχουν την αξιοσύνη να επισημαίνουν και να αναγνωρίζουν, ότι το ενδιαφέρον τους πρέπει να επικεντρώνεται -μετά πάθους μάλιστα- στο να γνωρίσουν τα ιστορικά εκείνα δεδομένα, τα οποία διαφωτίζουν αλλά και ερμηνεύουν τις ιστορικές αλλαγές που έχουν προέλθει από αξιοσπούδαστες προκλήσεις και έχουν σαφηνίσει την συλλογική τύχη.

Έχουν κατανοήσει, ότι όλα τούτα τα συλλεγένητα διαφωτιστικά διδάγματα είναι χρήσιμοι οδηγοί σκέψεως και υπολογισμών προσβλεπόντων σε αξιομίμητο και αξιοπίστο διαχείριση των συγχρόνων εθνικών πραγμάτων με προσωπική επιστασία για ένα προσδεκτό μέλλον

Αυτοί οι πεπαιδευμένοι έχουν την έφεση να ενδιατρίβουν στα παντοία τεκταινόμενα με σκοπό να γνωρίσουν και εγκολπωθούν διανοητικά τα τρέχοντα εθνικά προβλήματα, των οποίων η μελέτη και η κατανόηση τούς επιτρέπουν να μορφώσουν ιδίαν αντίληψη και επομένως να είναι σε θέση να εκφέρουν την προσωπικήν τους κρίσιν.

Όλοι αυτοί οι προσοντούχοι πεπαιδευμένοι Έλληνες, θα έλεγε κάποιος, συνιστούν τον διώνυμον συντελεστή ενός εθνικού μεγαλουργήματος και ενός ανεπιλήπτου παραγωγικού έργου. Δηλαδή μία προσπάθεια προσβλεπούσα σε πολιτισμική σύντονο και ρωμαλέα εξελικτική πορεία των θετικών μεταβολών. Θετικών μεταβολών στις νέες επιστημονικές καταγραφές, στην εκδοχή μιας νέας εισαγωγής στην φιλοσοφία, στην προσηρμοσμένη κοινωνιολογία, στην αστραπιαίως προελαύνουσα τεχνολογία κλπ.

Το να πιστεύει η «απρόσωπη» πατρίδα στην ιδέα της αποφασιστικής συνδρομής των ανθρώπων αυτών, ακούγεται σαν θεία μελωδία. Ωστόσο η πατρίδα, ως γεγονός, εκπροσωπείται από φυσικά πρόσωπα, τα οποία στελε-

χώνουν τους μηχανισμούς της κυβερνητικής λειτουργίας. Και αυτά τα φυσικά πρόσωπα είτε υπό νομοθετική είτε υπό εκτελεστική ιδιότητα είναι αυτά, που καθορίζουν τις τύχες των υπολοίπων Ελλήνων. Και αυτά τα πρόσωπα θεωρούν, ότι οι πεπαιδευμένοι, ως φυσικά πρόσωπα και αυτά έχουν τις ανθρώπινες αδυναμίες. Και αυτές οι αδυναμίες κατά γενική ομολογία υπερτερούν των αρετών.

Και στο σημείο αυτό σημειώνεται μία αμφίδρομη έλξη παραγοντισμών και όχι ιδεολογικών αρχών. Δηλαδή, τα μεν πρόσωπα του συστήματος εξουσίας εκτιμούν τους πεπαιδευμένους ως εν δυνάμει αντικειμένους στις όποιες πολιτικές σκοπιμότητες οι δε πεπαιδευμένοι, ως άτομα με αδυναμίες, μία εκ των οποίων είναι και η υπέρμετρη φιλοδοξία, κατατείνουν στο να επιλέγουν την ενσωμάτωσίν τους στο σύστημα της «νομίμου» δυνάμεως και αναντιρρήτου ισχύος.

Από την στιγμή, που εισέρχονται σ' αυτόν το «θαυμαστό» κόσμο της πολιτικής, οικονομικής και ακαδημαϊκής ιεραρχίας, τότε η συμπεριφορά τους πλέον ευθυγραμμίζεται με τις «επιταγές» της εξουσίας, ανεξαρτήτως ατομικών πεποιθήσεων.

Θεωρούν εαυτόν ασφαλή στον στεγανό τούτο χώρο των προβλεπόμενων με τους ελπιστικούς οραματισμούς για κάτι το ανώτερο.

Αυτοί οι πεπαιδευμένοι/«επιτυχημένοι» αποτελούν και το μείζον μέρος έναντι των όσων παραμένουν στον δρόμο του εκτιμωμένου εθνικού συμφέροντος και όχι τον δρόμο του καλύπτοντος ατομικές ματαιοδοξίες.

Και επειδή η απόλυτη δικαιοσύνη ξεπερνά τις ανθρώπινες δυνατότητες, οι επιδέξιοι αυτοί γνωρίζουν, ότι το δίκαιον το συναντά κάποιος μέσα από την ισχύ, δι' ό και αποφασίζουν να υποστηρίζουν τις απόψεις των εκάστοτε κατεστημένων μέχρι που και αυτοί να αποτελέσουν μέρος των κατεστημένων.

Και επειδή στις ημέρες μας οι κατεστημένοι μας διαβεβαιώνουν, ότι όλα στην Ελλάδα είναι υπό έλεγχο και βαίνουν καλώς έρχονται και οι πεπαιδευμένοι και επιρρύνουν μέσω των καλώς αποζημιωμένων media τα καθησυχαστικά μηνύματα των ρυθμιστών της Ελληνικής Ιστορίας.

Η απογοήτευση, η πικρία και ενίοτε η αγανάκτηση μάς επισκέπτονται, όταν εν τῇ εκλάμψει της σκέψεως ημών των συνηθισμένων ανθρώπων, εμείς αναμιμνησκόμεθα τους προ δύο αιώνων Έλληνες πεπαιδευμένους, των οποίων πρωτεύουσα έγνοια δεν ήταν οι κάθε μορφής προσωπικές επιδιώξεις αλλά η διαφώτιση των ραγιαδών αδελφών, ώστε να κατανοήσουν το μέγεθος της οφειλής των προς το γένος για να επιτευχθεί η εθνική μας παλιγγενεσία.

Εν κατακλείδι, εμείς οι υπόλοιποι οι πλημμελώς ή πρόσωθεν ή ουδόλως πεπαιδευμένοι μετά από όλους αυτούς τους καθησυχασμούς των σημερινών πεπαιδευμένων εξακολουθούμε και ανησυχούμε.

Με μια ματιά η Ελλάδα και ο Κόσμος

Γεγονότα και εξελίξεις στο διάστημα Από 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2022 ΕΩΣ 10 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2022

Του Αντιστρατήγου ε.α. Χ. Μουστάκη
Επιτίμου Διοικητού 1ης Στρατιάς

1. ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

α. Κύπρος

Στις 17 Σεπτεμβρίου οι ΗΠΑ ανακοίνωσαν την πλήρη άρση του εμπάρκο πώλησης όπλων στην Κύπρο, με τον όρο της απαγόρευσης προσβάσεως των ρωσικών πολεμικών πλοίων στα λιμάνια της, προκαλώντας την έντονη αντίδραση της Τουρκίας.

Η κίνηση αυτή αποτελεί μήνυμα ότι η Κύπρος θα τελεί υπό την προστασία των ΗΠΑ, υπό την προϋπόθεση της αποστασιοποίησής της από την Ρωσία.

Στις 11 Νοεμβρίου ο κ. Ερντογάν ανακοίνωσε την ένταξη του «ψευδοκράτους» ως Παρατηρητή στον Οργανισμό Τουρκόφωνων Κρατών. Την ενέργεια αυτή αποδοκίμασαν ΕΕ και ΗΠΑ, δηλώνοντας ότι αναγνωρίζουν μόνο την Κυβέρνηση της Δημοκρατίας της Κύπρου, ως μοναδική νόμιμη.

Η ενέργεια αυτή εντάσσεται στην προσπάθεια του κ. Ερντογάν για να ανοίξει ο δρόμος για τη συζήτηση της λύσεως των δύο κρατών.

β. Ε/Τ Σχέσεις

(1) Τουρκικές Ενέργειες

και Προκλήσεις

Η Τουρκία συνεχίζει την ολομέτωπη επικοινωνιακή επίθεση παραπληροφόρησης και προπαγάνδας με fake news, με σημαία την απειλή του κ. Ερντογάν «μπορεί να έλθουμε ξαφνικά ένα βράδυ» προς τούτο:

Ο κ. Ερντογάν επετέθη κατά της Ελλάδας από του βήματος του ΟΗΕ στις 20 Σεπτεμβρίου και της Συνόδου της Ευρωπαϊκής Κοινότητας στην Πράγα στις 6 Οκτωβρίου και κάλεσε τον ισλαμικό κόσμο, με την ομιλία του στις 28 Νοεμβρίου στον Οργανισμό Ισλαμικής Συνεργασίας, να αναλάβει δράση για την προστασία της «τουρκικής μειονότητας» στη Θράκη από τους διωγμούς της Ελλάδας.

Τόσο ο ίδιος όσο και οι Υπουργοί του, προβαίνουν, επί καθημερινής βάσεως σε δηλώσεις και απειλές κατά της Ελλάδος με αποκορύφωμα τη δήλωση του ΥΠΕΞ κ. Τσαβούσογλου στις 6 Δεκεμβρίου ότι «εάν η Ελλάδα δεν αποστρατιωτικοποιήσει τα νησιά, η Τουρκία είτε θα αμφισβητήσει την κυριαρχία τους, είτε θα έλθει ξαφνικά μια νύχτα».

Την πολιτική αυτή θα συνεχίσει η Τουρκία μέχρι τις προεδρικές

εκλογές τον Ιούνιο 2023, προκειμένου να επιτύχει κάποιες παραχωρήσεις από τις ΗΠΑ και την ΕΕ, αλλά και τη συσπείρωση των εθνικιστών ψηφοφόρων. Όσο πλησιάζουν οι εκλογές θα εντείνεται η ρητορική επίθεση κατά της Ελλάδας, αλλά θα αποφεύγονται ενέργειες που μπορεί να οδηγήσουν σε σύγκρουση, όπως το φημολογούμενο σενάριο για αποκλεισμό κάποιου στρατιωτικοποιημένου νησιού, χωρίς όμως να αποκλείεται η πρόκληση μιας εντάσεως, είτε με τη δημιουργία προσφυγικής κρίσεως, είτε με έρευνες για γεωτρήσεις νοτίως Κρήτης, δια της ενεργοποίησεως του νέου τουρκολιβικού μνημονίου. Ως πιθανός χρόνος δημιουργίας μιας τέτοιας κρίσεως εκτιμάται ότι θα είναι το διάστημα μεταξύ των δύο εκλογών στην Ελλάδα.

(2)Ελληνικές και Διεθνείς Αντιδράσεις

Ο πρωθυπουργός κ. Μητσοτάκης απάντησε σε αυστηρούς τόνους στον κ. Ερντογάν τόσο στον ΟΗΕ όσο και στην Πράγα και ενημερώνει όλους με όσους συναντάται για την αποσταθεροποιητική και αναθεωρητική πολιτική της Τουρκίας. Το ίδιο πράττει και

το ΥΠΕΞ, έχοντας αποδοθεί σε ένα διπλωματικό μαραθώνιο, για την αντίκρουση των τουρκικών fake news και την ενημέρωση των πάντων, ότι η Ελλάδα, εάν απειληθεί θα χρησιμοποιήσει όλα τα μέσα που έχει στη διάθεσή της.

Την αντίδρασή της στην τουρκική προκλητικότητα έχει εκφράσει κατ'επανάληψη η διεθνής κοινότητα και κυρίως η ΕΕ, οι ΗΠΑ, η Γαλλία, η Γερμανία, η Αίγυπτος, το Ισραήλ και άλλες χώρες, οι οποίες διεμήνυσαν στην Τουρκία, ότι δεν αμφισβητείται η κυριαρχία των ελληνικών νησιών στο Αιγαίο και την κάλεσαν να σταματήσει τις απειλές και να σέβεται το Διεθνές Δίκαιο.

Η Ελλάδα παράλληλα επιδιόδετα και στην ενίσχυση των ΕΔ με την προμήθεια σύγχρονων οπλικών συστημάτων, α/φ και πολεμικών πλοίων και εμβαθύνει τη στρατιωτική συνεργασία με τις ΗΠΑ, τη Γαλλία, το Ισραήλ, την Αίγυπτο και τις Αραβικές χώρες. Μάλιστα για την αντιμετώπιση τυχόν τουρκικής ενέργειας, στο κρίσιμο διάστημα ανάμεσα στις δύο εκλογικές αναμετρήσεις, σχεδιάζει την εκτέλεση ασκήσεων ευρείας κλίμακας με τη συμμετοχή των ΗΠΑ και της Γαλλίας.

Οι επιτυχείς διπλωματικές κινήσεις της Ελλάδος έχουν προκαλέσει τον εκνευρισμό του κ. Ερντογάν, γιατί αναγνωρίζει, όπως δήλωσε ο στενός του συνεργάτης κ. Καλίν, ότι η ελληνική διπλωματία είναι πιο ενεργητική, πιο υπολογίσιμη και πιο ενοχλητική για την Τουρκία.

γ. Σχέσεις με τη Λιβύη

Οι διπλωματικές σχέσεις με την μεταβατική κυβέρνηση της Λιβύης, έχουν διακοπεί, λόγω της υπογραφής με την Τουρκία, στις 3 Οκτωβρίου, νέου μνημονίου για την εκμετάλλευση της ενέργειας και στις 26 Οκτωβρίου συμφωνίας για στρατιωτική συνεργασία, καθώς και του επεισοδίου, που προκλήθηκε στις 17 Οκτωβρίου κατά την άφιξη του κ. Δένδια στο αεροδρόμιο της Τριπόλεως, όταν αρνήθηκε να τον υποδεχθεί η ΥΠΕΞ

της Λιβύης, που έχει υπογράψει στο νέο μνημόνιο, ενώ είχε συμφωνηθεί να τον υποδεχθεί εκπρόσωπος του προέδρου κ. Μέρσι, με τον οποίο θα συναντάτο.

Το μνημόνιο απέρριψαν, ως παράνομο, η ΕΕ, οι ΗΠΑ, η Αίγυπτος, το Λιβυκό Κοινοβούλιο και το ΣΑ/ΟΗΕ.

Η Ελλάδα, για να προλάβει πιθανές παρενέργειες από την εφαρμογή του μνημονίου ανακοίνωσε την πραγματοποίηση ερευνών από την ΕΧ ΟΝ ΜΟΒΙΛ στην περιοχή ΝΔ της Πελοποννήσου και Δ και ΝΔ της Κρήτης εκδίδοντας σχετικές Navtex στις 8 Νοεμβρίου και 26 Νοεμβρίου, ορίζοντας ως όρια τη μέση γραμμή, που είχε αναγνωρίσει η Λιβύη στις διαπραγματεύσεις το 2011.

Επίσης στις 2 Δεκεμβρίου κατήγγειλε επίσημα στον ΟΗΕ το τουρκολιβυκό μνημόνιο και στις 7 Δεκεμβρίου έδωσε αυστηρή απάντηση στην κυβέρνηση της Λιβύης, που διαμαρτυρήθηκε για τις έρευνες νοτίως Κρήτης, επισημαίνοντας ότι η Ελλάδα ασκεί τα κυριαρχικά της δικαιώματα με πλήρη σεβασμό στο Διεθνές Δίκαιο σε αντίθεση με αυτήν που συνήψε παράνομα και ανυπόστατα μνημόνια με την Τουρκία.

δ. Σχέσεις με Αίγυπτο και Ισραήλ

Στις 23 Νοεμβρίου η Ελλάδα και η Αίγυπτος υπέγραψαν Συμφωνία για Έρευνα και Διάσωση της οποίας τα όρια συμπίπτουν με αυτά των FIR Αθήνας και Καΐρου και ο θαλάσσιος χώρος της καλύπτει εκείνον, που προσδιορίζει ως τουρκικό το παράνομο τουρκολιβυκό μνημόνιο.

Η απερχόμενη κυβέρνηση του Ισραήλ, παρόλο που εμβάθυνε τη συνεργασία με την Ελλάδα δεν αποδοκίμασε το νέο τουρκολιβυκό μνημόνιο λόγω των συζητήσεων για την αποκατάσταση των σχέσεων Ισραήλ και Τουρκίας. Μετά όμως την αναμενόμενη πρωθυπουργοποίηση του κ. Νετανιάχου, του οποίου οι σχέσεις με τον κ. Ερντογάν είναι κακές, τα πράγματα

αναμένεται να είναι πολύ καλύτερα για την Ελλάδα.

ε. Σχέσεις με Ρωσία

Στις 2 Οκτωβρίου ο Ρώσος πρόεδρος στην Αθήνα δήλωσε ότι οι σχέσεις των δύο χωρών έχουν καταστραφεί με ευθύνη της Ελλάδος και γ'αυτό το 2022 την επισκέφθηκαν μόνο 15.000 Ρώσοι τουρίστες, έναντι 800.000 το 2019 και 1,3 εκατομ. Το 2018.

στ. Βοήθεια στην Ουκρανία

Η Ελλάδα διέθεσε στην Ουκρανία τα πρώτα 20 από τα 40 τεθωρακισμένα οχήματα ρωσικής προέλευσης BMP-1, τα οποία αντάλλαξε με ισάριθμα γερμανικά Mander, πολύ νεώτερης γενιάς.

Η Ελλάδα εξετάζει πρόταση των ΗΠΑ για τη διάθεση στην Ουκρανία των ρωσικών αντιαεροπορικών εκτοξευτών S-300 και TOR-M1, καθώς και το πεπαλαιωμένο σύστημα OSAK, ανταλλάσσοντάς τα με σύγχρονα αμερικανικής προέλευσης

2. ΒΑΛΚΑΝΙΑ

α. Αλβανία

Στις 6 Δεκεμβρίου συναντήθηκαν στα Τίρανα οι πρωθυπουργοί της Ελλάδας και της Αλβανίας, και συζήτησαν για την επίτευξη του συνυποσχετικού για την παραπομπή στο Δικαστήριο της Χάγης του θέματος της οριοθέτησεως της ΑΟΖ μεταξύ των δύο χωρών.

Ο κ. Ράμα, επηρεαζόμενος από τον κ. Ερντογάν, του οποίου είναι στενός φίλος, κωλυσίεργεί τις διαδικασίες, παρόλο που το συνοπτικό είναι έτοιμο.

β. Βουλγαρία

Στις 30 Σεπτεμβρίου πραγματοποιήθηκε στη Σόφια η τελετή ενάρξεως της εμπορικής λειτουργίας του αγωγού Ελλάδος-Βουλγαρίας (IGB), παρουσία της προέδρου της Κομισιόν κ. Φον ντερ Λάιεν και του Έλληνα πρωθυπουργού κ. Μητσοτάκη.

γ.Σερβία

Στις 8 Νοεμβρίου ο ΥΠΕΞ της Σερβίας κ. Νάσιτς δήλωσε, κατά την επίσκεψή του στην Αθήνα, ότι η Σερβία υποστηρίζει την εδαφική ακεραιότητα της Ελλάδος και Κύπρου και ότι η κυριαρχία της Ελλάδας στα νησιά του Αν.Αιγαίου δεν αμφισβητείται.

4. ΤΟΥΡΚΙΑ

α.Εσωτερική Κατάσταση

Παρόλο που η εθνικιστική πολιτική, που ακολουθεί ο κ. Ερντογάν, αυξάνει τη δημοτικότητα του, εξακολουθεί να αντιμετωπίζει το φάσμα της ήττας, λόγω της οικονομίας της χώρας, που βρίσκεται υπό κατάρρευση, με τον πληθωρισμό να βρίσκεται στο 87% επισήμως και πάνω από το 180% ανεπισήμως. Γι' αυτό πολλοί αναλυτές εκτιμούν ότι, αν πειστεί ότι θα χάσει σίγουρα, θα προκαλέσει μία τεχνητή κρίση με την Ελλάδα ή τη Συρία προκειμένου να αναβάλει τις εκλογές, όπως προβλέπεται από το Σύνταγμα.

Στις 13 Νοεμβρίου πραγματοποιήθηκε τρομοκρατικό κτύπημα στην Κωνσταντινούπολη με νεκρούς και τραυματίες το οποίο απεδόθη στην Κουρδική YPG της Συρίας και γι' αυτό η Τουρκία ξεκίνησε σε αντίποινα αεροπορικούς βομβαρδισμούς εναντίον των θέσεων του στο Β. Ιράκ, προαναγγέλοντας και χερσαία εισβολή (λοιπά ως παρ. 11β Συρία).

β.Εξωτερικές Σχέσεις

(1)Με ΗΠΑ – Ε.Ε

Οι σχέσεις της Τουρκίας, παρά την πραγματοποίηση της πολυαναμενόμενης συναντήσεως του κ. Ερντογάν με τον κ. Μπάϊντεν, στις 15 Νοεμβρίου στο Μπαλί, στο πλαίσιο της Συνόδου της G20 διαρκώς εντεινόνται. Στις γνωστές διαφορές προσετέθη και η κατηγορία για ηθική αυτουργία των ΗΠΑ στο τρομοκρατικό κτύπημα στην Κωνσταντινούπολη, επειδή υποστηρίζουν τους Κούρδους της Συρίας και αντιτίθενται στη χερσαία εισβολή

στη Β.Συρία.

Το ίδιο κακές είναι και οι σχέσεις και με την ΕΕ, τόσο γιατί ενθαρρύνει την Ελλάδα να υιοθετεί μια κακομαθημένη στάση, όπως δήλωσε ο εκπρόσωπος του Τούρκου προέδρου κ. Καλίν, όσο και για τη σύμπλευσή της με τις ΗΠΑ στις διαφορές τους με την Τουρκία.

(2)Με τη Ρωσία

Αντιθέτως οι σχέσεις με τη Ρωσία αναπτύσσονται διαρκώς καθώς ο κ. Ερντογάν είναι ο μόνος ηγέτης που συνεργάζεται με τον κ. Πούτιν και διαδραματίζει διαμεσολαβητικό ρόλο μεταξύ Ρωσίας και Δύσεως.

Ο κ. Ερντογάν, χειριζόμενος πολύ επιδέξια το Ουκρανικό, κατάφερε να ενισχύσει το κύρος του, να αποφύγει τις συνέπειες για την μη εφαρμογή των κυρώσεων της Δύσεως σε βάρος της Ρωσίας και την άσκηση βέτο για την ένταξη της Σουηδίας και Φινλανδίας στο ΝΑΤΟ, αλλά και να καταστεί απαραίτητος για τον κ. Πούτιν. Η Δύση θέλει την Τουρκία, λόγω της στρατηγικής της θέσης, της στρατιωτικής της ισχύος, της προθυμίας της για συμμετοχή σε αποστολές του ΝΑΤΟ και του ρόλου της στο μεταναστευτικό και η Ρωσία γιατί τη βγάζει από την απομόνωση και τη βοήθά να παρακάμπτει τις κυρώσεις της Δύσης.

(3)Με λοιπές χώρες (ως ίδιες παράγραφοι).

5. ΗΠΑ

α.Εσωτερική Κατάσταση

Στις ενδιάμεσες εκλογές που έγιναν στις 8 Νοεμβρίου, οι δημοκρατικοί έχασαν την πλειοψηφία στη Βουλή, αλλά τη διατήρησαν στη Γερουσία. Μεγάλος ηττημένος θεωρείται ο κ. Τραμπ, γιατί έχασαν οι υποψήφιοι που υποστήριζε και το μεγαλύτερο μέρος των Ρεπουμπλικανών του χρέωσε την αποτυχία για μεγαλειώδη νίκη. Παρά ταύτα ο κ. Τραμπ ανακοίνωσε την υποψηφιότητά του για τις προε-

δρικές εκλογές του 2024, προκαλώντας την αποδοκιμασία ακόμη και του τέως αντιπροέδρου του κ. Πενς.

Στις αρχές Οκτωβρίου δόθηκε στη δημοσιότητα η Στρατηγική Εθνικής Αμύνης των ΗΠΑ, με την οποία χαρακτηρίζονται η ΕΕ ως βασικός σύμμαχος, η Ρωσία ως «άμεση απειλή» και η Κίνα ως «θεμελιώδης απειλή» γιατί έχει τις οικονομικές και στρατιωτικές δυνατότητες να επιδιώξει την παγκόσμια κυριαρχία.

β. Εξωτερικές Σχέσεις

(1)Με Ρωσία

Στις 8 Νοεμβρίου ο Σύμβουλος Ασφαλείας του Λευκού Οίκου κ. Σάλιβαν, επιβεβαίωσε ότι διεξάγονται μυστικές συνομιλίες με τη Ρωσία για εξεύρεση λύσεως στο Ουκρανικό και στις 14 Νοεμβρίου ο Διευθυντής της CIA κ. Μπερνς επισκέφθηκε τη Μόσχα και είχε συνομιλίες για το ίδιο θέμα.

Στις 7 Δεκεμβρίου ο κ. Μπάϊντεν δήλωσε, ότι δεν είναι στα σχέδιά του συνάντηση με τον κ. Πούτιν, γιατί δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις, απαντώντας στις δηλώσεις του εκπροσώπου του κ. Ρώσου προέδρου κ. Πεσκώφ στις 2 Δεκεμβρίου που ανέφερε ότι ο κ. Πούτιν είναι ανοικτός σε διαπραγματεύσεις, αλλά δεν γίνεται αποδεκτή η απαίτηση της Δύσης να αποσυρθούν τα ρωσικά στρατεύματα από την Ουκρανία, ως προϋπόθεση για τη συνάντηση.

(2)Σχέσεις με Κίνα

Ελπίδα για βελτίωση των σχέσεων με την Κίνα αποτέλεσε η πρώτη συνάντηση των κ.κ. Μπάϊντεν και Σι στις 14 Νοεμβρίου στο Μπαλί, στα περιθώρια της Συνόδου G20, την οποία και οι δύο πλευρές χαρακτήρισαν ειλικρινή και τον κ. Μπάϊντεν να προσθέτει, απαντώντας σε δημοσιογράφο, ότι δεν υπάρχει κίνδυνος ψυχρού πολέμου.

(3)Σχέσεις με Ουκρανία

Οι ΗΠΑ συνεχίζουν να ενι-

σχύουν την Ουκρανία οικονομικά και στρατιωτικά, αλλά ασκούν και πίεση στον κ. Ζελένσκι να παρουσιάζεται στη διεθνή κοινή γνώμη πιο διαλλακτικός.

(4) Σχέσεις με Σαουδική Αραβία

Στις 7 Νοεμβρίου το ΥΠΕΞ των ΗΠΑ ανακοίνωσε ότι ο διάδοχος της Σ.Αραβίας κ. Σαλμάν, τον οποίον ο κ. Μπάϊντεν έχει κατηγορήσει για ηθική αυτουργία στη δολοφονία του δημοσιογράφου Κασόγκι, ως αρχηγός κράτους δεν υπόκειται στις προσφυγές σε αμερικανικά δικαστήρια και τις αποφάσεις τους.

Η συμφωνία αυτή αποβλέπει στην ενίσχυση της προσπάθειας των ΗΠΑ για την αύξηση της παραγωγής πετρελαίου από τον ΟΠΕΚ, στην οποία αντιτίθεται η Σ.Αραβία.

(5) Σχέσεις με Τουρκία

Παρόλο που οι σχέσεις ΗΠΑ και Τουρκίας είναι τεταμένες, όπως αναφέρεται στην παράγραφο 3 Τουρκία, το Κογκρέσο ψήφισε τον προϋπολογισμό στις 7 Δεκεμβρίου χωρίς να συμπεριλάβει την τροπολογία για απαγόρευση πώλησης F-16 στην Τουρκία, προειδοποιώντας την όμως, ότι δεν πρέπει να πραγματοποιεί υπερπτήσεις έναντι άλλης χώρας του ΝΑΤΟ. Παρά τούτα ο κ. Μενέντεζ δήλωσε ότι, ως πρόεδρος της Επιτροπής Εξωτερικών Υποθέσεων της Γερουσίας, δεν θα εγκρίνει την πώληση των F-16 στην Τουρκία, όσο συνεχίζει τις προκλήσεις.

6. NATO

Στις 4 Νοεμβρίου ο ΓΓ/NATO κ. Στόλντεμπεργκ συναντήθηκε στην Κωνσταντινούπολη με τον κ. Ερντογάν με στόχο να τον πείσει να άρει το βέτο, που έχει θέσει για την ένταξη της Σουηδίας και Φινλανδίας στο ΝΑΤΟ, χωρίς όμως επιτυχία, γιατί η Τουρκία απαιτεί την εφαρμογή όλων των συμφωνηθέντων, δηλαδή την άρση του εμπάργκο πώλησεως όπλων, την αλλαγή της νομοθεσίας τους για την τρομοκρατία και την παράδοση όλων

των τρομοκρατών, που έχουν βρει άσυλο σ'αυτές.

Στην ίδια συνάντηση ο κ. Ερντογάν επετέθη και στην Ελλάδα, με τον κ. Στόλντεμπεργκ να συνιστά, ως συνήθως, την ειρηνική επίλυση των διαφορών, εξισώνοντας τον θύτη με το θύμα.

7. Ε.Ε.

α.Γενικά

Στις 3 Δεκεμβρίου, ύστερα από μακροχρόνιες συζητήσεις, αποφασίστηκε η επιβολή πλαφόν στα 60 ευρώ το βαρέλι για το ρωσικό πετρέλαιο από την ΕΕ, τη G20 και την Αυστραλία και μεταφέρθηκαν οι συζητήσεις για το φυσικό αέριο για τις 13 Δεκεμβρίου.

Ο υψηλός πληθωρισμός 10,9% στην Ευρώπη και οι λαϊκές μετακινήσεις που εκδηλώνονται σε όλες τις χώρες της Ευρώπης για το κύμα της ακρίβειας, έχουν ενισχύσει τη διστακτικότητα της ΕΕ για επιβολή ακόμη πιο αυστηρών κυρώσεων στη Ρωσία.

Στις 6 Δεκεμβρίου πραγματοποιήθηκε η Σύνοδος Κορυφής της ΕΕ και των χωρών των Δ.Βαλκανίων, όπου ανεφέρθη ότι μέχρι το 2025 όλες οι χώρες θα έχουν πάρει το καθεστώς υποψήφιας χώρας.

Η ΕΕ παρόλο που ανησυχεί από τη διείσδυση στα Βαλκάνια της Ρωσίας, της Τουρκίας και κυρίως της Κίνας, δεν μπορεί να προχωρήσει τη διαδικασία εντάξεως των χωρών των Δ.Βαλκανίων, λόγω της αντιρρήσεως κάποιων χωρών και κυρίως της Γαλλίας.

β.Γερμανία

Στις 4 Νοεμβρίου ο Καγκελάριος κ. Σολτς επισκέφθηκε την Κίνα, παρά τις αντιρρήσεις των Ευρωπαίων για την υπερβολική οικονομική εξάρτηση της Γερμανίας από αυτήν, που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί ως εκβιασμός από το Πεκίνο, ανάλογος με αυτόν του κ. Πούτιν για το φυσικό αέριο, σε περίπτωση κρίσεως με

την Ταϊβάν. Στην κοινή όμως συνέντευξή τους ο κ. Σι έστειλε σαφές μήνυμα προς τον κ. Πούτιν, δηλώνοντας ότι η Διεθνής Κοινότητα πρέπει να αντιταχθεί στη χρήση ΠΟ.

γ.Γαλλία

Στις 26 Οκτωβρίου συναντήθηκαν στο Παρίσι οι κ.κ.. Μακρόν και Σολτς με στόχο να γεφυρώσουν τις διαφορές τους για τα θέματα της διεύρυνσης της ΕΕ που υποστηρίζει ο κ. Σολτς και αντιτίθεται ο κ. Μακρόν, προτάσσοντας τη βαθύτερη πολιτική ενοποίηση και της επιβολής πλαφόν στο φυσικό αέριο της Ρωσίας που υποστηρίζει ο κ. Μακρόν και αντιτίθεται ο κ. Σολτς.

Στις 2 Δεκεμβρίου ο κ. Μακρόν επισκέφθηκε τις ΗΠΑ, όπου η υποδοχή που του επιφύλαξε ο κ. Μπάϊντεν ήταν εντυπωσιακή, ενισχύοντας έτσι την προσπάθειά του να διαδραματίσει ηγετικό ρόλο στην ΕΕ, μετά την αποχώρηση της κ. Μέρκελ.

δ.Ιταλία

Στις 22 Οκτωβρίου ορκίστηκε ως πρωθυπουργός η ηγέτης του ακροδεξιού κόμματος «Αδελφοί της Ιταλίας» κ. Μελόνι, που κέρδισε τις εκλογές, μαζί με τα κόμματα «Φόρτσα Ιτάλια» του κ. Μπερλουσκόνι και «Λίγκα» του κ. Σαλβίνι.

Στις 3 Νοεμβρίου η κ. Μελόνι επισκέφθηκε τις Βρυξέλλες όπου παρουσιάστηκε μετριοπαθής και δήλωσε ότι η Ιταλία θα συνεχίσει τη στήριξη της Ουκρανίας.

Ο νέος ΥΠΕΞ κ. Ταγιάνι αποδοκίμασε το τουρκολιβυκό μνημόνιο και δήλωσε ότι η ελληνική κυριότητα στα νησιά του Αιγαίου δεν αμφισβητείται, δήλωση την οποία επιβεβαίωσε και η κ. Μελόνι στις 22 Νοεμβρίου.

ε.Ουγγαρία

Στις 6 Δεκεμβρίου η Ουγγαρία, βάζοντας βέτο στο ευρωπαϊκό πακέτο βοήθειας για την Ουκρανία, ανάγκασε τους Υπουργούς Οικονομικών της ΕΕ να αναβάλουν την έγκριση

ση της προτάσεως της Κομισιόν για πάγωμα 7,5 δις ευρώ από τη βοήθεια προς αυτήν, επειδή δεν εφαρμόζει τις μεταρρυθμίσεις που έχει συμφωνήσει με την ΕΕ.

στ. Σουηδία

Στις 17 Οκτωβρίου πήρε ψήφο εμπιστοσύνης από τη Βουλή η κυβέρνηση του ηγέτη του κόμματος των Μετριοπαθών με τη στήριξη του ακροδεξιού κόμματος των Δημοκρατών.

Στις 3 Δεκεμβρίου η Σουηδία απέλασε, κατ'απαίτηση της Τουρκίας, ηγετικό στέλεχος του PKK, στο οποίο είχε χορηγηθεί ασυλία και ανεκλήθη, μετά τη συμφωνία με την Τουρκία για την άρση του βέτο, που έχει θέσει για την ένταξή της στο ΝΑΤΟ.

8. ΡΩΣΙΑ

Η Ρωσία για να αντιμετωπίσει τις απώλειες που έχει στην Ουκρανία προκήρυξε επιστράτευση 300 χιλ. ανδρών, η οποία απέτυχε, λόγω της αντιδράσεως και της απροθυμίας των Ρώσων να στρατευτούν. Ταυτόχρονα αναζήτησε, και πάλι χωρίς επιτυχία, μισθοφόρους με 3.000 ευρώ το μήνα και εθελοντές από κατάδικους με αντάλλαγμα την απαλλαγή τους.

Στις 27 Σεπτεμβρίου σημειώθηκαν εκρήξεις στους αγωγούς Nord Stream και διεκόπη η ροή φυσικού αερίου, με τη μια πλευρά να επιρρίπτει την ευθύνη στην άλλη.

Στις 30 Σεπτεμβρίου ο κ. Πούτιν υπέγραψε την προσάρτηση των ουκρανικών περιοχών Ντονέτσκ, Λουχάνσκ, Χερσώνας και Ζαπορίζια στις οποίες είχαν πραγματοποιηθεί τις προηγούμενες ημέρες εικονικά δημοψηφίσματα προκαλώντας την αντίδραση του συνόλου της Διεθνούς Κοινότητας, περιλαμβανομένης της Κίνας, της Τουρκίας και της Σερβίας, που δεν εφαρμόζουν μέχρι τώρα τις κυρώσεις της Δύσης κατά της Ρωσίας. Ο κ. Πούτιν όμως παρέμεινε απτόητος, δη-

λώνοντας ότι θα τις υπερασπιστεί, ως ρωσικό έδαφος με όλα τα διαθέσιμα μέσα, ακόμη και με ΠΟ αν χρειαστεί.

Ο κ. Πούτιν επιχειρεί με τον πυρηνικό εκβιασμό, να κερδίσει χρόνο, ώστε βοηθούμενος και από τον χειμώνα, να αναχαιτίσει την ουκρανική αντεπίθεση και να σταθεροποιήσει τις θέσεις του προκειμένου, είτε να οδηγήσει την Ουκρανία σε συμβιβασμό με τους δικούς του όρους, είτε να επανέλθει την άνοιξη με νέα επίθεση.

Στις 17 Σεπτεμβρίου συναντήθηκαν στο Ουζμπεκιστάν οι κ.κ. Πούτιν και Ερντογάν στα πλαίσια της Συνόδου του Οργανισμού Συνεργασίας της Σαγκάης, όπου έπλεξαν ο ένας το εγκώμιο του άλλου και έκαναν περίπατο αγκαζέ. Συναντήθηκαν επίσης στην Αστάνα στις 13 Οκτωβρίου, όπου ο κ. Πούτιν ανακοίνωσε την πρόθεσή του να καταστήσει την Τουρκία ενεργειακό κόμβο για τον εφοδιασμό της Ευρώπης με ΦΑ, προκαλώντας την αντίδραση της ΕΕ, που απορρίπτει ένα τέτοιο ενδεχόμενο.

Η κίνηση αυτή του κ. Πούτιν αποτελεί εκβιασμό για γεωπολιτικές αλλαγές και βοηθά τον κ. Ερντογάν να διαπραγματευτεί εκβιαστικά τη θέση της Τουρκίας στο νέο περιβάλλον.

Η Κίνα που μέχρι πρότινος τηρούσε ευμενή ουδετερότητα υπέρ της Ρωσίας, κατηγορώντας το ΝΑΤΟ ως υπεύθυνο για τον πόλεμο στην Ουκρανία, έχει αρχίσει να απομακρύνεται από τη Ρωσία, όπως προκύπτει από τις δηλώσεις του κ. Σι τόσο στη συνάντησή του με τον κ. Σολτς στις 4 Νοεμβρίου, όσο και σ'αυτήν με τον κ. Μπάϊντεν στις 14 Νοεμβρίου στο Μπαλί, όπου δήλωσε ότι η Κίνα σέβεται την εδαφική ακεραιότητα όλων των χωρών και συνέστησε στον κ. Πούτιν να μη σκέφτεται και ούτε να απειλεί για χρήση ΠΟ.

Αποστάσεις από τον κ.

Πούτιν έχει αρχίσει να παίρνει και η Ινδία της οποίας ο πρωθυπουργός κ. Μόντι συνέστησε στον κ. Πούτιν να σταματήσει τον πόλεμο λέγοντάς του ότι «δεν είναι ώρα για πολέμους» και υπέγραψε το κοινό ανακοινωθέν της G20 στο Μπαλί στις 14 Νοεμβρίου, που στρέφεται κατά της Ρωσίας.

Στις 3 Νοεμβρίου η ΕΕ αποφάσισε την επιβολή πλαφόν 60 ευρώ ανά βαρέλι στο ρωσικό πετρέλαιο που διακινείται με πλοία, με τον κ. Πούτιν να απειλεί ότι θα σταματήσει την πώλησή του σε όποια χώρα το εφαρμόσει.

Μέχρι τώρα οι κυρώσεις δεν είχαν τα επιθυμητά για τη Δύση αποτελέσματα. Ούτε η οικονομία της Ρωσίας κατέρρευσε, ούτε το ρούβλι έπεσε υπερβολικά, ούτε το ΑΕΠ μειώθηκε, όπως αναμενόταν, και γι'αυτό μελετάται η επιβολή και άλλων μέτρων, όπως το πλαφόν και στο φ/α που προκαλεί τριβές στο εσωτερικό της ΕΕ, λόγω της αντιρρήσεως κάποιων χωρών που έχουν υπερβολική εξάρτηση από τη Ρωσία.

9. ΟΥΚΡΑΝΙΑ

Η αντεπίθεση της Ουκρανίας που άρχισε στις 20 Σεπτεμβρίου ανάγκασε τους Ρώσους να εγκαταλείψουν τη Χερσώνα στις 11 Νοεμβρίου και να αποσυρθούν ανατολικά του π. Δνείπερου από όπου την βομβαρδίζουν νυχθημερόν καταστρέφοντας τις υποδομές της και αναγκάζοντας τους κατοίκους που επέστρεψαν να την εγκαταλείψουν εκ νέου. Οι Ρώσοι από πλευράς τους συνεχίζουν τις επιθέσεις για την κατάληψη της πόλεως Μαχμούντ στο Ντονέσκ, την οποία έχουν ισοπεδώσει και ταυτόχρονα συνεχίζουν να βομβαρδίζουν ανηλεώς τις υποδομές όλων των πόλεων.

Στις 20 Σεπτεμβρίου ο κ. Πούτιν προκήρυξε δημοψηφίσματα για την προσάρτηση των περιοχών Ντονέτσκ, Λουγκάνσκ, Χερσώνας και Ζαπορίζια και στις 30 Σεπτεμ-

βρίου υπέγραψε την προσάρτησή τους στη Ρωσία (λεπτομέρειες ως παρ. 8 Ρωσία).

Στις 8 Οκτωβρίου κατεστράφη από έκρηξη τμήμα της γέφυρας που ενώνει τη Ρωσία με την Κριμαία. Η γέφυρα αυτή κατασκευάστηκε το 2014 με δαπάνη 4 δις δολαρίων και αποτελεί το σύμβολο ισχύος του κ. Πούτιν. Η Ρωσία σε αντίποινα απάντησε με βομβαρδισμούς με drones και πυραύλους, που συνεχίζονται μέχρι σήμερα, καταστρέφοντας τις υποδομές όλων των πόλεων. Σύμφωνα με στρατιωτικούς αναλυτές οι δυνατότητες της Ουκρανίας έχουν εξαντληθεί και γι' αυτό χρειάζεται άμεση ενίσχυση με αντιαεροπορικά μέσα για να αποτρέψει τις προσβολές των ενεργειακών της υποδομών και πολλαπλούς εκτοξευτές ρουκετών για να εξοντώσει το ρωσικό πυροβολικό.

Σύμφωνα με τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας έχει καταστραφεί το 1/2 των ενεργειακών υποδομών και περισσότεροι από 10 εκατ. Ουκρανοί ζουν χωρίς ηλεκτρισμό και θέρμανση και γι' αυτό προτείνει την άμεση ενίσχυση της Ουκρανίας με γεννήτριες και συνεργεία επισκευής ηλεκτρικών Μονάδων.

Στις 15 Νοεμβρίου σήμανε παγκόσμιος συναγερμός, λόγω της πτώσεως πυραύλου σε έδαφος της Πολωνίας, που αρχικά απεδόθη στη Ρωσία, αλλά τελικά, όπως προέκυψε από την έρευνα που διεξήχθη, προήλθε από την Ουκρανία.

Στις 6 Δεκεμβρίου ουκρανικά drones ρωσικής κατασκευής προσέβαλαν στις 5 και 6 Δεκεμβρίου στόχους σε βάθος στη Ρωσία, αναδεικνύοντας σοβαρά κενά στη ρωσική αεράμυνα.

Ο πόλεμος στην Ουκρανία έχει φτάσει σε πολύ επικίνδυνο σημείο, χωρίς να διαφαίνεται λύση με συνομιλίες, γιατί και οι

δύο θέλουν να φέρουν τον αντίπαλό τους στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων με τους δικούς τους όρους. Από πλευράς τους οι ευρωπαίοι ηγέτες πιέζονται από τις κοινωνικές αναταραχές που έχει προκαλέσει η οικονομική κρίση, αλλά δεν μπορούν να προχωρήσουν σε διαπραγματεύσεις λόγω της θέσεως των ΗΠΑ, οι οποίες ενώ παρουσιάζονται διαλλακτικές, πιέζουν για τη συνέχιση του πολέμου μέχρις εξαντλήσεως της Ρωσίας.

Με βάση τα ανωτέρω και με δεδομένο ότι καμία πλευρά δεν μπορεί να νικήσει και να ολοκληρώσει τους στόχους της, τα πιθανά σενάρια είναι :

Πρώτον : Συμφωνία με ή όχι τη συμμετοχή του κ. Ζελένσκι, που θα παραχωρεί κάποια εδάφη. Αυτό όμως θα προκαλέσει την αντίδραση των Ουκρανών και θα διχάσει τους ευρωπαίους, γιατί θα στείλει το μήνυμα ότι η στρατιωτική βία φέρνει καρπούς.

Δεύτερον : Επιστροφή στις θέσεις της 24 Φεβρουαρίου, υπό την προϋπόθεση ότι θα έχει εκδιωχθεί ο κ. Πούτιν, που δεν είναι και πολύ πιθανόν.

Τρίτον : Η συνέχιση του πολέμου για πολλούς μήνες ακόμη, από την έκβαση του οποίου θα δρομολογηθούν εξελίξεις με κερδισμένο αυτόν, που θα έχει πάρει τα περισσότερα στο πολεμικό πεδίο. Σημαντικό ρόλο θα διαδραματίσει και η κατάσταση της ρωσικής οικονομίας.

Κατά την άποψή μας το πιο πιθανό σενάριο είναι το τρίτο.

10.ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Στις 20 Οκτωβρίου εξαναγκάστηκε σε παραίτηση η δύο μηνών πρωθυπουργός κ. Τρας, λόγω των αντιδράσεων για την οικονομική της πολιτική και στις 24 Οκτωβρίου ανεδείχθη ως νέος πρωθυπουργός ο ινδουϊστής κ.

Σούνακ.

Στις 19 Νοεμβρίου ο κ. Σούνακ επισκέφθηκε το Κίεβο, όπου ανακοίνωσε βοήθεια 50 εκατ. λιρών, συμπεριλαμβανομένων και α/α πυροβόλων για την αντιμετώπιση των ιρανικών drones.

Στις 15 Νοεμβρίου ο κ. Σούνακ ανακοίνωσε ότι το πολεμικό ναυτικό θα ναυπηγήσει πέντε ακόμη φρεγάτες, λόγω της αυξανόμενης ρωσικής απειλής.

11.ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

α.Ισραήλ

Στις 27 Οκτωβρίου Ισραήλ και Λίβανος υπέγραψαν συμφωνία για τα θαλάσσια σύνορά τους, παρόλο που τελούν σε κατάσταση πολέμου από το 1948. Τη συμφωνία ενέκρινε και η οργάνωση Χεζμπολάχ του Λιβάνου.

Τις εκλογές που διεξήχθησαν την 1η Νοεμβρίου κέρδισε ο κ. Νετανιάχου, ο οποίος αναμένεται να σχηματίσει την πιο δεξιά κυβέρνηση που είχε ποτέ η χώρα.

Ο κ. Νετανιάχου, παρόλο που οι προσωπικές του σχέσεις με τον κ. Ερντογάν είναι άσχημες, αναμένεται να συνεχίσει την πολιτική της απερχομένης κυβέρνησης για αποκατάσταση των σχέσεων με την Τουρκία, αλλά αυτή δεν θα είναι σε βάρος των σχέσεων με την Ελλάδα.

β. Συρία

Η Τουρκία, σε αντίποινα με για την βομβιστική επίθεση στην Κωνσταντινούπολη, ξεκίνησε στις 20 Νοεμβρίου αεροπορικούς βομβαρδισμούς εναντίον των Κούρδων, στο Κομπάνι της Συρίας και στο Β.Ιράκ, οι οποίοι συνεχίζονται μέχρι σήμερα, και με τον κ. Ερντογάν να προαναγγέλλει και νέα χερσαία εισβολή στη Συρία.

Την επιχείρηση καταδίκασαν οι ΗΠΑ, η ΕΕ και η Ρωσία. Την αντίδρασή της εξέφρασε και η

Συρία, δηλώνοντας ότι ενδεχόμενη εισβολή θα θεωρηθεί ως «έγκλημα πολέμου», παρόλο που τελευταία, ύστερα από σύσταση του κ. Πούτιν, ο κ. Ερντογάν προσπαθεί να εξομαλύνει τις σχέσεις του με τον κ. Άσαντ, μη αποκλείοντας ακόμη και τις συνομιλίες μαζί του, σύμφωνα με δηλώσεις του.

Η κουρδική πολιτοφυλακή, Συριακές Δημοκρατικές Δυνάμεις (SDF), που υποστηρίζεται από τις ΗΠΑ και βοήθησε καθοριστικά για την ήττα του Ισλαμιστικού Κράτους, ζήτησε από τις ΗΠΑ και Ρωσία να επέμβουν δυναμικά για να αποτρέψουν την τουρκική εισβολή, ενώ ο εκπρόσωπός της ανακοίνωσε στις 3 Δεκεμβρίου ότι αναστέλλεται κάθε συντονισμένη ή κοινή αντιτρομοκρατική επιχείρηση εναντίον των θυλάκων του Ισλαμικού Κράτους στη Συρία.

γ.Ιράν

Συνεχίζονται οι διαδηλώσεις και οι συγκρούσεις με την αστυνομία, που ξεκίνησαν στις 17 Σεπτεμβρίου, εξαιτίας της δολοφονίας μιας Ιρανής που εκρατείτο στην Αστυνομία Ηθών γιατί δεν φορούσε μαντήλα, με τους νεκρούς να έχουν ξεπεράσει τους 300 μέχρι σήμερα.

Στις 21 Οκτωβρίου ο ΥΠ ΕΞ των ΗΠΑ κ. Μπλίνκεν δήλωσε ότι οι ΗΠΑ δεν βλέπουν επί του

παρόντος την αναβίωση της Διεθνούς Συμφωνίας του 2015 για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν.

Στις 10 Νοεμβρίου η Τεχράνη ανακοίνωσε την κατασκευή νέου βαλλιστικού υπερηχητικού πυραύλου.

Στις 22 Νοεμβρίου ο Διεθνής Οργανισμός Ατομικής Ενέργειας (ΔΟΑΕ/ΙΕΑ) επιβεβαίωσε ότι το Ιράν άρχισε να παράγει εμπλουτισμένο ουράνιο σε ποσοστό 60% , προκαλώντας τις επικρίσεις της Βρετανίας, της Γαλλίας και της Γερμανίας.

12.ΛΙΒΥΗ

Στις 3 Οκτωβρίου η κυβέρνηση της Τρίπολης, υπέγραψε με την Τουρκία νέο μνημόνιο για την ενέργεια και παρά τις αντιδράσεις της ΕΕ, των ΗΠΑ, και του ΟΗΕ (λεπτομέρειες στην παράγρ. 1β Ε/Τ Σχέσεις) στις 26 Οκτωβρίου υπέγραψε συμφωνία για στρατιωτική συνεργασία.

Στις 23 Νοεμβρίου, η Ευρωβουλή με ψήφισμά της ζήτησε από την κυβέρνηση της Λιβύης την απόσυρση του μνημονίου με την Τουρκία, και την αποχώρηση των στρατιωτικών δυνάμεων από τη Ρωσία, την Τουρκία και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα.

Όλο αυτό το διάστημα, τόσο ο πρωθυπουργός όσο και οι

υπουργοί της υπηρεσιακής κυβέρνησης της Τρίπολης επισκέφθηκαν κατ'επανάληψη επίσημα ή μυστικά την Τουρκία, από την οποία παίρνουν οδηγίες για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων της, αντί να ασχολούνται με το κύριο έργο τους που είναι η διεξαγωγή εκλογών.

Η Λιβύη τείνει να καταστεί προτεκτοράτο της Τουρκίας η οποία έχει ως στόχο να εκμεταλλευτεί το φυσικό της αέριο και να την χρησιμοποιήσει ως αντίβαρο σε βάρος της Ελλάδος, για την εξυπηρέτηση των επιδιώξεών της στην Αν.Μεσόγειο.

13.ΚΙΝΑ

Η Κίνα που αρχικά στο Ουκρανικό τηρούσε ευμενή υπέρ της Ρωσία ουδετερότητα, κατηγορώντας το ΝΑΤΟ ως υπεύθυνο για τον πόλεμο, έχει αρχίσει να απομακρύνεται από τη Ρωσία, όπως αναφέρεται στην παράγρ. 8 Ρωσία.

Στις 16 Οκτωβρίου ο κ. Σι δήλωσε ότι το Πεκίνο επιδιώκει την ειρηνική επανένωση με την Ταϊβάν, χωρίς να αποκλείεται και η χρήση βίας.

Στις 23 Οκτωβρίου ο κ. Σι επανεξελέγη για τρίτη θητεία από το 20ό Συνέδριο του Κ.Κ. Κίνας.

Σχέσεις με ΗΠΑ ως παραγρ. 4.

Σκοπός του Ινστιτούτου είναι:

Η αδέσμευτη και αξιόπιστη άρθρωση δημοσίου λόγου -με γνώμονα τη συμβουλευτική συμβολή στην εκπλήρωση των εκάστοτε Εθνικών Συμφερόντων και της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης- επί:

- θεμάτων γεωπολιτικής (γεωστρατηγική, γεωοικονομία),
- εξωτερικών και εσωτερικών θεμάτων εθνικού ενδιαφέροντος,
- διεθνών θεμάτων, με έμφαση σε θέματα ευρωπαϊκού ενδιαφέροντος,

Η μελέτη και η παροχή εκτιμήσεων και εισηγήσεων σε φορείς του Δημοσίου και Ιδιωτικού τομέα, που προκύπτουν από την ανάλυση των ανωτέρω θεμάτων.

Για την επίτευξη του σκοπού του, το Ινστιτούτο απευθύνεται σε τομείς και πεδία όπως:

Η εθνική στρατηγική, εξωτερική πολιτική, άμυνα και ασφάλεια, οικονομία, κοινωνία, ενέργεια, απόδημος ελληνισμός, τεχνολογία, πολιτισμός, ιδιωτικά συμφέροντα με εθνικές προεκτάσεις και η προστασία του περιβάλλοντος.

Οι διεθνείς σχέσεις, η κοινή ευρωπαϊκή εξωτερική πολιτική, άμυνα, ασφάλεια και οικονομία, ευρωπαϊκή διεύρυνση και εμβάθυνση, οι διατλαντικές σχέσεις, στόχοι, οργάνωση, προοπτικές και μετεξέλιξη του ΝΑΤΟ. Η γεωπολιτική εξέταση χωρών, Διεθνών Οργανισμών και συμμαχιών που παρουσιάζουν εθνικό και ευρωπαϊκό ενδιαφέρον (ΝΑΤΟ, ΕΕ).

Ενημέρωση Συνδρομητών από 15/9 έως 15/12/2022

1. ΜΕΛΗ

1.1. Νέα Μέλη

- Τασιός Πέτρος, Ναυτασφαλιστής, Τμ. Διεθνών & Ευρωπ. Σπουδών /Παντ. Παν.
- Δημητρίου Αθανάσιος, Υποστράτηγος (ΠΖ) ε. α.
- Μηνάς Ιωάννης, Αξκός ΛΣ ε ε, Πτυχ. Τεχνολογίας Γεωπονίας /ΤΕΙ ΗΠΕΙΡΟΥ
- Μαλδαβίνας Στέφανος, Εμπορος
- Κωνσταντίνου Γεωργία-Μαρία της Ομάδας των φοιτητών Πρακτικής Ασκησης
- Λεφάκης Νικόλαος, Σμήναρχος ε. α.
- Μαρκόπουλος Παναγιώτης, Αξκός ΛΣ ε. ε.
- Μπονώρας Δημ. Αντιστράτηγος ε. α.
- Μιντσιδης Παναγιώτης, Επιχειρηματίας στη Βουλγαρία και Ελλάδα
- Βασιλική Σκάρα, της Ομάδας των φοιτητών Πρακτικής Ασκησης
- Παπαδόπουλος Νικόλαος, Συνταξιούχος, μέλος των ΑΗΕΡΑ και της Αμερικανικής Λεγεώνας
- Οικονόμου Αικατερίνη, στέλεχος ε. ε. της ΠΑ και απόφοιτος της ΣΑΝ
- Βουγιουκλάκης Βασίλειος κυβερνήτης Α/Φ
- Κύριλλος Αρχιμανδρίτης,
- Αρσονιάδης Βασίλειος Συνταγματάρχης ε. α.
- Λυριστής Μηνάς Περιφ. Σύμβουλος Νοτίου Αιγαίου
- Γκούφας Βασίλειος, Μηχανικός του Επμ. Ναυτικού

1.2. Διαγραφή Μελών

Μουζάκης Νικόλαος λόγω θανάτου την 1/12.

2. ΟΡΓΑΝΩΣΗ - ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

2.1. Την 13/10 αποφασίσθηκε από το νέο έτος αλλαγή ημέρας της συνεδρίασης ΔΣ και της διαδικτυακής ομιλίας από Πέμπτη σε Τετάρτη την ίδια ώρα

2.2. Την 10/11 αποφασίσθηκε οι συνεδριάσεις του ΔΣ από τον Δεκέμβριο να πραγματοποιούνται με την φυσική παρουσία των μελών στα γραφεία και από τον Ιανουάριο αντιστοίχως οι ομιλίες.

2.3. Την 15/12 ανατέθηκαν τα καθήκοντα της Γραμματείας, από το νέο έτος, στο μέλος μας κα. Πλιάγγου Αριστέα.

3. ΒΙΒΛΙΑ - ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

3.1. Την 27/10 αποφασίσθηκε με την αποστολή του περιοδικού «Προβληματισμοί» να γνωστοποιείται στα μέλη ο κατάλογος των νέων βιβλίων και στο τέλος των μηνών Μαρ. και Σεπ. να ανανεώνεται ο σχετικός κατάλογος των βιβλίων στην ιστοσελίδα

3.2. Το μέλος μας κ. Μαλδαβίνας Στεφ., δώρισε στην Ηλεκτρονική Βιβλιοθήκη τα ηλεκτρονικά βι-

βλία «Η απελευθέρωση της Ελλάδος και τα μετά ταύτην γεγονότα (1944-1945)» και «Ο Ε Σ κατά τον Αντισυμμοριακόν αγώνα 1946-1949. Το πρώτον έτος του Α/Σ αγώνος 1946».

3.3. Το μέλος μας κ. Καρδαμπίκης Χρήστος, δημοσιογράφος, δώρισε στη βιβλιοθήκη του ΕΛΙΣΜΕ 5 βιβλία

3.4. Το μέλος του ΔΣ κ. Αργυρόπουλος Κων. εξέδωσε το βιβλίο του «Υβριδικές Σχέσεις» και προσέφερε από ένα (1) αντίτυπο στην Βιβλιοθήκη του ΕΛΙΣΜΕ και στα μέλη του ΔΣ και επιπλέον προσέφερε και το βιβλίο «Λεύκωμα της ΣΣΕ».

3.5. Το μέλος μας ο Πρέσβης ε. τ. κ. Καραφωτιάς Παν. διέθεσε στο ΕΛΙΣΜΕ από την βιβλιοθήκη του 9 βιβλία συγγραφής του.

3.6. Συντάχθηκαν όλα τα κεφάλαια του βιβλίου «Η Ελλάδα του Εύξεινου Πόντου», πλην ενός το οποίο περατούται τον Ιαν.

3.7. Το βιβλίο «Αφρική : Η Αυριανή Παγκόσμια Πρόκληση» τελικά χρηματοδοτήθηκε από την ΥΔΡΙΑ Ασφαλιστικοί Πράκτορες Α.Ε και την PHARMEX s.a. και με αυτές τις χορηγίες θα προχωρήσει η σταδιακή εκτύπωσή του.

3.8. Περαιτώθηκε η σύνταξη του βιβλίου που αναφέρεται στην Εσπερίδα της 5ης Μαΐου « Η Γενοκτονία των Ελλήνων του Πόντου», των 160 σελίδων, το οποίο θα τυπωθεί σε 200 αντίτυπα συνοδευόμενο από DVD της όλης εκδήλωσης.

4. ΗΜΕΡΙΔΕΣ

-

5. ΣΥΝΕΔΡΙΑ

Την 27/10 έγινε αποδεκτό το αίτημα του Ιονίου Παν/μίου για αναβολή του «Συνεδρίου Κερκύρας» μέχρι τον Φεβρουάριο για λειτουργικούς λόγους που πρόβαλε.

6. ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ

Την 20/10 εγκρίθηκε από το ΔΣ η πρόταση του μέλους μας κ. Νικολάου Δελαγραμμάτικα για την διοργάνωση σεμιναρίου «Ο Ελληνικός Πολιτισμός η Αισθητική και η Επιδραστικότητά του», με 8 3ωρα μαθήματα, κάθε Δευτέρα, με έναρξη την 23/1 και λήξη 23/3. Ηδη απεστάλη και αναρτήθηκε στα ΜΚΔ του ΕΛΙΣΜΕ η σχετική ανακοίνωση και άρχισε η κατάθεση δηλώσεων.

7. ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΑΣΚΗΣΗ ΦΟΙΤΗΤΩΝ

Την 17/11 εγκρίθηκε η έκδοση των μελετών της ομάδας Πρακτικής Ασκησης, το οποίο θα εκδοθεί με έξοδα του ΕΛΙΣΜΕ, με προοπτική να παρουσιαστεί κατά την Τακτική Γενική Συνέλευση.

8. ΜΕΛΕΤΕΣ

Την 3/11 αποφασίσθηκε οι υποβληθείσες 2 μελέτες

του μέλους μας κ. Κουκάκη με θέματα, «Στρατηγική Εταιρική Σχέση Ελλάδας-Γαλλίας» και «Στρατηγικό Σχέδιο του ελληνικού ΥΠΕΞ», να ενσωματωθούν με άλλες 3 Εταιρικές Σχέσεις (συμφωνίες) με Αίγυπτο, ΗΠΑ και ΗΑΕ, ώστε να αποτελέσουν μια ενότητα ολοκληρωμένη και εκδοθούν σε ένα Τετράδιο. Ηδη συντάσσονται οι 3 Εταιρικές Σχέσεις.

9. ΛΟΙΠΕΣ ΔΡΑΣΕΙΣ

Την 15/9 εγκρίθηκε από το ΔΣ, η συνδρομή του ΕΛΙΣΜΕ με εισηγητές προς την ΑΔΙΣΠΟ σε συνεργασία με το ΑΠΘ, καθώς και στο μεταπτυχιακό πρόγραμμα του ΕCI και ορίσθηκε Συντονιστής αυτών το μέλος μας κ. Κοντοπίδης Νικ. Απαντά ευρίσκονται σε εξέλιξη.

10. ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

10.1. Τον Οκτώβριο ο κ. Απόστ. Τσομπάνης-Νότιος εκπροσώπησε το ΕΛΙΣΜΕ σε 2 εκδηλώσεις, τις εργασίες του Δ΄ Συνεδρίου Τοπικής Ιστορίας Δήμου Κοζάνης και την εκδήλωση για τον Μακεδονομάχο Καπετάν Ράμναλη

10.2. Τον Νοέμβριο έγινε δωρεά από το μέλος μας κ. Δημήτριο Ξένο του ποσού των 1.000 ευρώ υπέρ των σκοπών του ΕΛΙΣΜΕ. Το ΔΣ τον ευχαρίστησε και εγκρίθηκε να χαραχθεί το όνομά του στον Πίνακα των Δωρητών, μετά τις κατ'επανάληψη γενόμενες δωρεές του.

11. ΟΜΙΛΙΕΣ

22/9 : «Το Αιγαίο ως χώρος στρατιωτικών επιχειρήσεων», Κων. Κύπριος συγγραφέας-Αναλυτής, μέλος ΕΛΙΣΜΕ

29/9 : «Η εκτέλεση των 48 Προκρίτων από τους Τσάμηδες», Ιωαν. Μπαλτζώης, Πρόεδρος ΕΛΙΣΜΕ.

13/10 : «Κλιματικές Αλλαγές Θεωρίες και Πραγματικότητες (Κινδυνολογία ή Πραγματική απειλή;») Περισσοράτης Κων. Διδάκτωρ

Παν/μίου Πατρών, τ. Δντής στο ΙΓΜΕ

20/10 : Εσπερίδα με θέμα «Μικρασιατική Καταστροφή, 100 Χρόνια μετά». Κων. Γκίνης, Αντιστράτηγος ε. α., Αντ. Κλάψης επίκουρος καθηγητής, Αγγ. Συρίγος Καθηγητής

27/10 : Επετειακή ομιλία «Το Πνεύμα της 28ης Οκτ 1940, το πνεύμα της 28ης Οκτ. 2022», Υποστράτηγος ε.α. Αργυρόπουλος Κων. ΥΕ στο ΔΣ της ΕΛΙΣΜΕ.

3/11 : «Οικονομική Διπλωματία, παγκόσμιο εμπόριο και γεωπολιτικές ανατροπές, η πορεία μετάβασης σε μία νέα παγκόσμια τάξη», Αγγελος Παγκράτης, Δρ. οικονομικών, πρώην πρέσβης της ΕΕ στον ΠΟΕ, ιδρυτής & πρόεδρος της ΑΛΛΗΛΟΝ net., μέλος ΕΛΙΣΜΕ

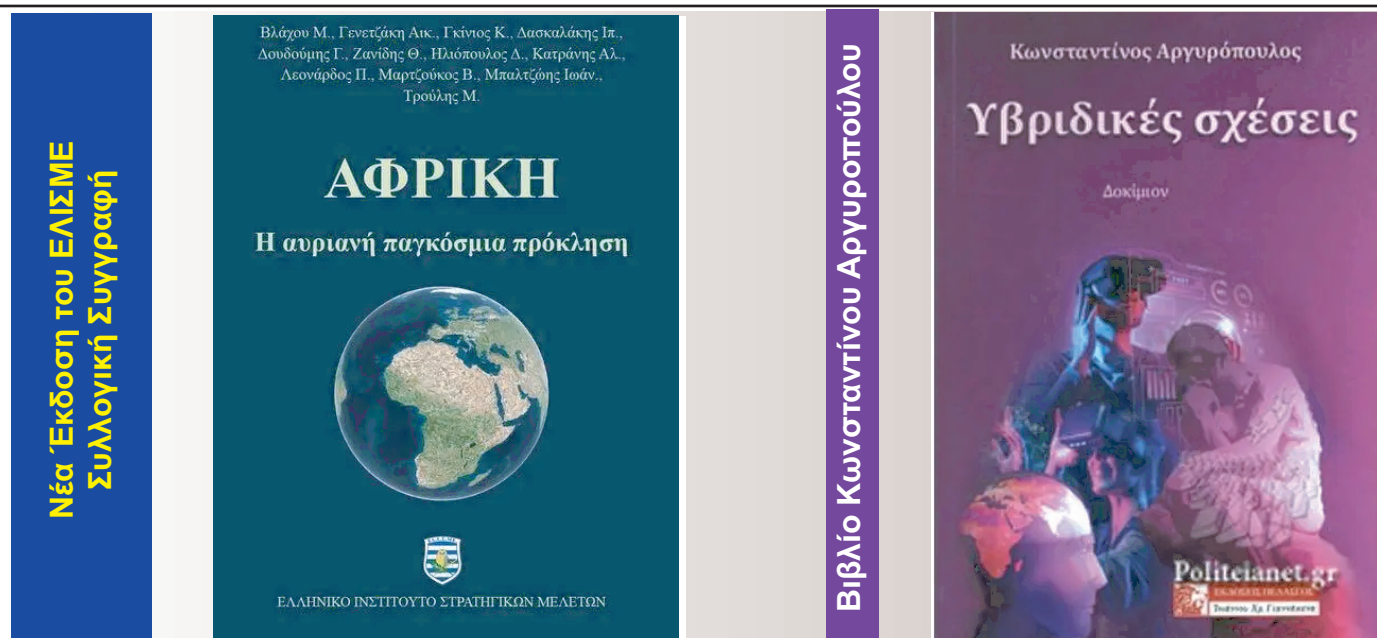
10/11 : «Οι παράγοντες που επέδρασαν στις ποσοτικές αυξομειώσεις των μικτών ροών της Μεσογειακής κρίσης (2015 - 2016)» Μαργαρίτη Γεωργία Λοχαγός ε. ε., μέλος ΕΛΙΣΜΕ.

17/11 : «Η Τουρκική Επιθετικότητα απαιτεί μία νέα Στρατηγική», Βαληνάκης Ιωάν. Καθηγητής, 24/11 : «Περί Θράκης» Θεόδωρος Θεοδώρου, Πρέσβης ε.τ. Γεν, Δντής Ερευνητικού Κέντρου ΜΟΗΑ

1/12 : «Αγία Εδρα/Κράτος του Βατικανού. Ιστορική διαμόρφωση-Σχέσεις με Ελλάδα. Εκκλησιαστική Διπλωματία» Καλογερόπουλος Παν. Πρέσβης ε. τ.

8/12 : «Η Μεταμόρφωση του Ερντογάν και της Κυβέρνησης του ΑΚΡ. Από τον Νεοοθωμανισμό στον Σύγχρονο Παντουρκισμό». Καμπουρίδης Λαζ. Αντιστράτηγος ε.α.

15/12 : «Τουρκικά Εγκλήματα Πολέμου και κατά της Ανθρωπότητάς στην Κύπρο, απαιτούντα παρέμβαση του Ποινικού Δικαστηρίου». Μάζης Ιωάννης

28^η Οκτωβρίου 1940

Οι ήρωες
πολεμάνε
σαν Έλληνες..

Από αυτούς τους προγόνους, εμείς αποκομίζουμε πολλά ηθικά οφέλη. Διδαχθήκαμε τι σημαίνει υποχρέωση προς την πατρίδα. Τι είναι ομοφροσύνη. Τι είναι εθνική αυτοπεποίθηση. Τι επιτυγχάνει η ηθική δύναμη, όταν οι περιστάσεις το απαιτούν. Τι σημαίνει δίκαιον του αγώνος και γιατί είμαστε πρόθυμοι να συναινέσουμε στην απόδοση της φυσικής δικαιοσύνης, της κοινωνικής δικαιοσύνης και της δικαιοσύνης του κατά Θουκυδίδη πραγματισμού. Μετά καταλάβαμε τι θα πει αντιμετώπιση αντιξοοτήτων. Αντιξοοτήτων φυσικών, πολεμικών, ηθικών. Τι είναι η καρτερία, τι η υπομονή, τι η αυτοπειθαρχία, τι η εμμονή στον σκοπόν. Καταλάβαμε, ότι εκείνοι οι πρόγονοί μας δεν ήταν διατεθειμένοι να επιτρέψουν σε οιονδήποτε σκεπτόταν εκείνη την εποχή να βλάψει την Ελληνική πατρίδα, διότι πίστευαν, ότι αυτή η πατρίδα η Ελλάς, είναι η πρώτη διδάξασα το τι σημαίνει άνθρωπος, τι ανθρώπινες αξίες, τι πολιτισμός, τι εθνική επιβίωση. Γι' αυτό και προσέτρεξαν με ενθουσιασμό να δώσουν ό,τι πολύτιμο θεωρεί η κάθε ευνομούμενη κοινωνία. Δηλαδή, την θυσιαστική προσφορά του καθενός που πάει να συναντήσει την ελευθερία.

Κωνσταντίνος Αργυρόπουλος